

***REFERAT
FRA
REGULERINGSRÅDET***

***20. og 21. september
og 12. oktober 1989***

Fiskeridirektoratet

REFERAT FRA MØTET I REGULERINGSRÅDET 20. OG 21. SEPTEMBER
1989.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 1000 til
kl 1600 20. september og fra kl 0900 til kl 1200 21. september
1989.

Følgende av rådets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, formann
Assisterende fiskeridirektør, Hallstein Rasmussen
Direktør, Odd Nakken, Havforskningsinstituttet
Forskningssjef Bror Johnson, Norsk institutt for
naturforskning
Fisker Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag
Disponent Kjartan Arctander, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Thor Wold, Norges Fiskarlag
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund
Direktør Petter L. Fladmark, Fiskeindustriens Landsforening
Direktør Kåre Bolstad, Fiskeindustriens Landsforening
Forbundsleder Einar Hysvær, Norsk Nærings- og Nytelsesm. arb.
forbund.

Som observatører møtte:

Generalsekretær Arent M. Henriksen, Norges Fiskarlag
Avdelingsleder Otto Gregussen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening
Direktør Svein A. Krane, Fiskeindustriens Landsforening
Avdelingsleder Magnor Nerheim, Fiskeridepartementet
Byråsjef Gunnar Trulssen, Fiskeridepartementet
Førstekonsulent Roald Paulsen, Fiskeridepartementet
Kommandør kaptein Øystein Hoel, Kystvaktskvadron Sør

Som sekretærer for rådet møtte konsulent Terje Halsteinsen og

konsulent Stein-Åge Johnsen.

Dessuten møtte:

Avdelingsleder Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet
Seksjonsleder Nils Torsvik, Fiskeridirektoratet
Per Sandberg, Fiskeridirektoratet
Per Marius Larsen, Fiskeridirektoratet
Konsulent Hild Ynesdal, Fiskeridirektoratet
Konsulent Grunn-Karin Karlsen, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Ove Midttun, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Seksjonsleder L. W. Plassa, Fiskeridirektoratet
Seksjonsleder Terje Løbach, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arne Wåge, Fiskeridirektoratet
Konsulent Modulf Overvik, Fiskeridirektoratet
Førstekonsulent Cato Isvik, Fiskeridirektoratet
Konsulent Eilif Sund, Fiskeridirektoratet
Konsulent Truls Konow, Fiskeridirektoratet
Tor Sandtorv, Fiskeridirektoratet
Alf Asbjørnsen, Fiskeridirektoratet

V. J. Olsen åpnet møte og spurte om det var merknader til innkallingen. Det var ingen merknader til denne. Han refererte deretter forslaget til saksliste:

Sak 9/89 Regulering av torskefiskeriene - prinsipielle spørsmål i forbindelse med reguleringsopplegget for konvensjonelle redskaper.

Sak 10/89 Prinsippspørsmål i forbindelse med regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1990.

Sak 11/89 Eventuelt.

Han spurte deretter om det var andre saker som var ønsket tatt

1103RU2.TH

opp under eventuelt.

Trulssen ønsket å ta opp spørsmålet om innblandingsprosenten av torsk i hyselinefiske.

Nakken ville ta opp spørsmål omkring fangststatestikk.

Leine ville ta opp fiske etter lodde ved Jan Mayen.

Krane viste til to brev fra Fiskeindustriens Landsforening (.//.) datert 4. og 9. september 1989 som omhandler regulering av fiske i 1990 og regulering av fiske de resterende måneder i 1989. Han ønsket å ta opp innholdet i disse.

REGULERING AV TORSKEFISKERIENE - PRINSIPPIELLE SPØRSMÅL I
FORBINDELSE MED REGULERINGSOPPLEGGET FOR KONVENSJONELLE
REDSKAPER.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

Erfaringene med gjennomføring av reguleringsopplegget på torskesektoren har gjort det aktuelt å gjennomføre en prinsipiell diskusjon om alternative måter å regulere fisket i årene fremover. Dette gjelder blant annet av hensyn til at den enkelte fisker bør få en rimelig anledning til å delta i fisket og for å sikre en noenlunde kontinuerlig råstofftilgang til industrien i land. Selv om en i det følgende konsenterer seg om fiske etter torsk vil de momenter og synspunkter som fremkommer også kunne være en modell for regulering av fiske etter hyse og sei. Når en ser på den forventede bestandssituasjonen på torskesektoren i de nærmeste år, vil det være påkrevet med tildels omfattende reguleringer. Forholdet vanskeliggjøres ytterligere ved at tilgjengeligheten for kystflåten samtidig vil bli relativt god.

Nedenfor vil det i første del bli gitt en oversikt over og en beskrivelse av de enkelte elementer som kan legges inn i et reguleringsopplegg. En gjennomgang av ulike reguleringsmetoder ble utarbeidet i et notat fra Fiskeridirektoratet i forbindelse med reguleringen av Norsk-artisk torsk i 1983. Den følgende fremstilling tar utgangspunkt i dette notatet. I del to har en søkt å samle noen av disse elementene i en skisse til reguleringsopplegg for 1990 som kan danne utgangspunkt for diskusjon i rådet.

DEL I

1 PERIODESTOPP.

Ordningen går ut på at fiske med konvensjonelle redskaper blir forbudt i bestemte perioder. Denne ordningen har vært praktisert tidligere og var også et ledd i reguleringen av fisket etter torsk og hyse med konvensjonelle redskaper i 1989.

Ved fastleggelsen av stopperiodene har en lagt til grunn statistikk over levert kvantum - uke for uke i det foregående år. Slike beregninger forutsetter at oppfisket kvantum i stopperioden i det aktuelle året uten reguleringer ville blitt det samme som året før. Slik fisket har utviklet seg med vekslende tilgjengelighet fra år til år vil denne forutsetningen svikte i større eller mindre grad.

Periodestopp som reguleringsordning har flere fordeler. Det er enkel administrasjon, ordningen lar seg lett håndheve og kontrollere. Alle fiskere i de bruksgrupper stoppen omfatter er formelt sett stilt likt.

Ordningen har imidlertid en del uheldige sider. Det har for det første vist seg å være vanskelig å oppnå forventet reguleringseffekt. De uforutsette økninger av ukefangstene mellom stopperiodene kan skyldes bedret tilgjengelighet for konvensjonelle redskaper, men en vil anta at økt fiskeinnsats er hovedgrunnen.

For det andre har en del av innvendingene mot periodestopp som reguleringsordning gått på at det blir skjevheter i fordelingen, eller ulik reguleringsbelastning i de forskjellige sesongfiskeriene, som følge av at valget av tidspunkt fører til at fiskerne i praksis ikke stilles likt.

Det har for eksempel vært tilfelle at periodestoppen har ført til ulik reguleringsbelastning for de forskjellige fartøygrupper innenfor de enkelte distrikter. Dersom det er gode fiskeforhold i den perioden stoppen gjelder, og mye uvær i den tiden fisket er tillatt, vil de største fartøyene komme best ut siden de har større muligheter for å kompensere for tapt fangst p.g.a. stopperioden. Dersom dette er et reelt problem er det imidlertid vanskelig å kontrollere. En løsning på dette problemet kunne være å unnta de minste båtene fra fiskeforbudet i stopp-perioden. Et slikt unntak vil imidlertid medføre en rekke nye problemer: Kontrollen på feltet vil bli vanskeligere, og spesielt kontrollen med ilandbragt fangst vil bli problematisk. En vil også kunne oppleve forskyvning av fiskeinnsatsen over til de små båtene som skal være unntatt fra stoppen.

Som en illustrasjon på de ovenfor nevnte problemer kan en ta fisket etter torsk våren 1989. På grunn av mye uvær fikk de minste fartøyene bragt i land minimalt med fangst de to første månedene. Som en konsekvens av dette ble det vedtatt å halvere stopp-perioden som opprinnelig skulle gjelde fra 18. mars til 2. april.

Ordningen med fiskestopp kan neppe brukes alene dersom fisket skal begrenses i sterk grad. Eksempelvis vil et stort reguleringsbehov forutsette så mange ukers stopp i første kvartal, at det vil være uråd å gjennomføre både av hensyn til fiskerne og mottaket på land.

2 UTVIDET HELGEDAGSFREDNING

Med utvidet helgedagsfredning menes å innføre forbud mot å fiske og å ha redskap stående i sjøen fra fredag til mandag.

Den kvantumsmessige effekten utregnes slik:

Juksa/pilk.

Mister redskapsgruppen en fiskedag i uken vil innsatsreduksjonen bli ca. 17% dersom en forutsetter at det uten regulering vanligvis fiskes seks dager i uken. Fiskeforbud annenhver uke fra fredag til mandag vil gi en innsatsreduksjon på ca. 8,5%.

Snurrevad.

Forutsatt at det uten regulering vanligvis fiskes seks dager i uken vil en reduksjon på to fiskedager fra og med lørdag til tirsdag, utgjøre ca. 33% av den normale innsats. Fiskeforbud annenhver uke fra fredag til tirsdag vil gi en innsatsreduksjon på ca. 17%.

Line.

En forutsetter at linebruket trekkes og settes hver dag i uken unntatt søndag, og at line som står i sjøen mer enn en natt ikke fisker den andre natten, blant annet på grunn av at agnet da sannsynligvis er borte. Forbud mot å ha line i sjøen fra fredag til mandag vil redusere den effektive fangstperioden med to netter (natt til lørdag og natt til søndag) d.v.s. med ca. 33%. Fiskeforbud annenhver uke vil som for snurrevad gi en innsatsreduksjon på ca. 17%.

Garn.

Tar en utgangspunkt i en fiskeuke uten regulering der garnlenkene vanligvis trekkes og settes hver dag unntatt søndag, og at overstått garn fisker 25% mindre andre natten enn første, vil forbud mot å ha garn stående i sjøen natt til lørdag, natt til søndag og natt til mandag gi en reduksjon på ca. 40,8%. Gjennomført annenhver uke vil innsatsreduksjonen bli vel 20%.

Beregningen er gjort på denne måten:

Antall fangstenheter i en "normaluke": 6,75
Reduksjon på grunn av regulering: 2,75

2,75

Relativ endring i fangstinnsats: $6,75\% = 40,8\%$

Blir trekking av garnlenkene hindret av dårlig vær endres dette bildet noe, d.v.s. at reduksjonen blir noe sterkere.

Den store fordelen med en slik reguleringsform er at byrden med reguleringen blir fordelt ut over året etter de viktigste fiske-sesonger, og at en unngår den fullstendige stoppen som en regulering med fiskefrie perioder innebærer.

Den jevne råstofftilgangen til industrien vil også være en stor fordel med denne reguleringsformen.

Videre innebærer en slik reguleringsform indirekte at redskapsmengden vil bli mindre fordi båtene vil bli avhengige av å ta med all redskapen til lands på fredag. En reduksjon i mengden av overstått bruk vil ha en positiv kvalitetsmessig effekt, se forøvrig punkt 10 nedenfor.

Videre må det sies å være en fordel med denne reguleringsformen at de administrative og kontrollmessige vansker med gjennomføringen er små. Den kan riktignok oppstå problem i forbindelse med bifangster av torsk i andre fiskeri.

På den positive siden kommer også at konkurranseelementet mellom fiskerne ikke vil bli endret fra det det er i dag, da fisket vil gå som før utenom helgene. Det må likevel tas et forbehold for de som nå bruker de største redskapsmengdene og som vil måtte legge mest om fiskemønsteret for å kunne ta all redskap til lands før helgefredningen. Disse vil med rette hevde at de kommer dårligere ut i forhold til de som nå har et fiskemønster som ligger til rette for en slik regulering.

Utvidet helgefredning vil særlig bli oppfattet negativt av de som i dag bruker store redskapsmengder.

Rent reguleringsteknisk må det tas med som negativt at det vil være usikkert hvor stor reguleringseffekten blir - med andre

ord hvor mye det oppfiskede kvantum økes med fordi en legger om fiskemønsteret til mer effektiv drift i resten av uken.

Det har vært hevdet at en slik utvidet helgefredning vil bety en sikkerhetsrisiko fordi båtene vil bli overlaster når det går til lands før helgen. Dette motargument faller dersom det blir anledning til å la ilene bli stående. Forøvrig vil en stille spørsmålet om dette er relevant i vurderingen av reguleringsordningen. Ansvar for sikkerheten og vurderingen av risiko vil alltid måtte tilligge skipper/hovedsmann uansett reguleringsform.

3. PERIODISERING AV KVOTER

Med periodisering av kvoter tenkes det på en reguleringsform hvor en deler opp fangstsesongen i ulike perioder og knytter deler av årets totalkvote til disse periodene. For å finne frem til en høvelig fordeling av kvoten på disse periodene kan en benytte gjennomsnittstall for levert fangst i samme periode for tidligere år.

En slik reguleringsform brukt alene vil favorisere enkelte fartøygrupper og vil derfor føre til en skjev inntektsfordeling. Imidlertid vil en ved å kombinere denne reguleringsform med andre virkemidler kunne bøte på denne skjevheten. Et alternativ her kan være å knytte en ordning med maksimalkvoter sammen med en ordning med reguleringsperioder. Dette kan for det første gjøres ved å fastsette maksimalkvoter for hver av reguleringsperiodene. Et annet alternativ er å innføre en fast maksimalkvote for hele året, men samtidig innføre en ordning med at fartøyene bare får ta en viss prosentandel av maksimalkvoten innenfor hver av periodene. Begge disse ordningene vil ha den fordel at hensynet til jevnere råstofftilgang for industrien blir ivaretatt.

Ordningen med reguleringsperioder har imidlertid også sine negative sider.

En må regne med at det vil bli satt inn stor fiskeinnsats og dermed landet forholdsvis større kvanta i begynnelsen av hver reguleringsperiode. Dette vil da kunne føre til fiskestopp i slutten av perioden når kvoten for vedkommende periode er oppfisket. Det kan være grunn til å frykte at med det aktuelle forholdet mellom mulig fiskeinnsats og størrelsesnivå som periodekvotene vil komme til å ligge på, kan stopperioden i slutten av hver periode bli ganske lang. Lengden på stopperioden vil selvsagt også være avhengig av tilgjengelighet og værforhold innen de ulike periodene.

4. REDSKAPSKVOTER

Med redskapskvoter tenker en seg en reguleringsform som går ut på å fordele den tilgjengelige totalkvote på de ulike redskapsgrupper. En måte kan være å avsette et særskilt kvantum til følgende redskapsgrupper:

1. Juksa
2. Garn
3. Line
4. Snurrevad

For å finne frem til en fordelingsnøkkel kan en ta utgangspunkt i de leverte kvanta for de ulike gruppene i tidligere år.

Å finne frem til en rettferdig ordning kan synes vanskelig da en rekke fartøy drifter med ulike redskap.

Videre vil det bli slik at oppfisking av en redskapskvote vil føre til stor grad av omlegging til andre redskap, f.eks. omlegging fra garn til line. Tilgjengelighet med de forskjellige redskap vil likevel bli en begrensende faktor her. På samme måten vil eventuell nødvendig investering i utstyr trolig begrense overgangen til f.eks. snurrevad fra brukere av andre redskaper.

5. REGION - DISTRIKTS- OG BOSTEDSKVOTE.

Felles for ovennevnte kvotereguleringer er at det av totalkvoten forbeholdes deler for et nærmere angitt formål. Med en regionkvoteordning menes at det avsettes et kvantum som skal fiskes f.eks. i området utenfor Finnmark. Begrepet distriktskvote benyttes når det knyttes leveringsbetingelser til et nærmere angitt kvantum. En slik kvote skal i første rekke ivareta hensynet til landindustrien og det betyr at for å fiske på en slik kvote må fiskerne forplikte seg til å levere i et spesielt distrikt. Bostedskvote kan defineres slik at befolkningen i et område, fylke gis eksklusiv rett til å fiske i et avgrenset havområde. Dette i motsetning til en regionkvote, hvor samtlige fiskere kan delta.

Fiskeressursene er å anse som en nasjonal eiendom, og det vil stride mot dette prinsipp å innføre noen form for enerett for f.eks. befolkningen på en bestemt kyststrekning.

6. FARTØYKVOTER

Med fartøykvoter tenker en i utgangspunktet på en reguleringsform der det tildeles bestemte individuelle kvoter til fartøyene.

I motsetning til maksimalkvoter som en senere vil komme inn på, vil tildeling av individuelle fartøykvoter kunne betraktes som "garanterte" kvoter. Imidlertid vil en selv om en snakker om "garanterte" kvoter ikke kunne garantere mot at nye prognoser fra forskerhold i en reguleringsperiode kan komme til å kreve redusert fangstinnsats og dermed reduserete fartøykvoter. Et eksempel på dette hadde en i 1988 der totalkvoten ble redusert midt i året.

Fartøykvoter tar i prinsippet sikte på en ønsket inntektsfordeling samtidig som den totale reguleringseffekt blir fastlagt.

En reguleringsordning med individuelle kvoter kan benyttes alene eller sammen med andre reguleringsformer som for eksempel reguleringsperioder. Det sistnevnte alternativ vil ha den fordel at en sikrer en jevnere råstofftilgang til landindustrien.

Ved fartøykvoteregulering står en i utgangspunktet ovenfor to hovedproblemstillinger. For det første hvem som skal kunne delta og dernest hvordan totalkvoten skal fordeles mellom deltakerne.

Ordningen med fartøykvote kan systematisk beskrives slik:

1. Det fastsettes generelle vilkår for deltaking.
2. Skriftlig søknad (registrering) fra de som ønsker å delta.
3. Individuell prøving i forhold til de generelle vilkår som oppstilles under punkt 1.
4. Den disponible kvoten blir fordelt på antallet innvilgede søknader.

Av generelle vilkår for deltakelse kan en tenke seg følgende hovedvilkår:

- 1) Krav til eierforhold
- 2) Krav til mantallsregistrering f.eks. blad B.
- 3) Krav til tidligere deltakelse.

En kan selvsagt tenke seg andre vilkår eller andre kombinasjoner. Hensikten med å sette vilkår vil likevel være å få nærmere definerte grupper å arbeide videre med.

Når en gjennom de generelle vilkårene har funnet frem til de deltakende fartøy er en kommet over i neste skritt i

prosessen, nemlig hvordan kvoten innbyrdes skal fordeles.

I fartøygruppen som fisker med konvensjonelle redskap er det store variasjoner både med hensyn til størrelse og driftsform. En lik tildeling av kvote vil derfor føre til en skjev inntektsfordeling.

Ved regulering av fisket kan en derfor tenke seg kvotene differensiert etter følgende kriterier:

1. Størrelse på fartøy
2. Størrelse på mannskap
3. Redskap
4. Driftsalternativer

Omfanget av den individuelle prøving vil være avhengig av hvordan vilkårene er utformet og hvor mange vilkår som stilles opp både med hensyn til deltakelse og den interne fordeling.

Avgjørelsen om rett til deltakelse vil reelt bli en konsesjon for å delta i torskefisket i det angjeldende året.

Selv med enighet om vilkårene for deltaking og kriteriene for differensiering av kvote, og selv om disse vilkårene og kriteriene var enkle, klare og relativt lette å kontrollere for hver enkel enhet, vil en slik reguleringsform med tildeling av individuelle fartøykvoter resultere i et enormt antall enkeltsaker. Både arbeidsmessig og tidsmessig vil det store antallet saker som må forventes skape store problem og kreve store ressurser for behandling.

7. MAKSIMALKVOTER

Under begrepet maksimalkvote vil en omtale kvoteordninger som innebærer fastsetting av kvoter (eller maksimalkvoter) ved generelle forskrifter. Det vil si fastsetting av kvoter uten at hver deltaker får seg tildelt en kvote ved individuell

tildeling.

Det må understrekes at uttrykkene "maksimalkvote" og "kvote" egentlig har samme innhold, nemlig at det blir satt en maksimumsgrense for fangsten som hver enkelt enhet kan ta. Maksimalkvote vil være en tillatelse til å fiske opp til et bestemt kvantum uten at det er tildelt eksplisitte kvoter til den enkelte båt.

De to uttrykkene blir likevel brukt noe forskjellig. En "kvote"/"fartøykvote" refererer seg som regel til en ganske nøyaktig fordeling av en totalkvote på deltakende enheter som for eksempel det en tidligere har vært inne på med fartøykvoter og kvoter pr. mann. Uttrykket "maksimalkvote" blir brukt når det blir satt en begrensning på hver enkelt deltakende enhet uten at det har grunnlag i en matematisk fordeling av en disponibel totalkvote på de deltakende enheter.

Dersom det er fastsatt en totalkvote eller periodekvote kan de deltakende enheter ikke betrakte maksimalkvotene som garanterte kvoter.

Maksimalkvote brukt alene gir i prinsippet usikker inntektsfordelingsvirkning og usikker reguleringseffekt. I praksis vil reguleringseffekten i være beskjeden. Dersom en i tillegg til inntektsfordelingsvirkningen vil oppnå en bestemt reguleringseffekt, må maksimalkvoteordningen kombineres med andre virkemidler.

Ser en på maksimalkvoten som et selvstendig reguleringsalternativ vil reguleringseffekten for det første være avhengig av størrelsen på maksimalkvoten. Settes kvoten høyt vil en under forutsetning av at en har en totalkvote i tillegg risikere at en når "i taket" på et for tidlig stadium. Vil en oppnå en betydelig kvantumsregulering må en bevege seg ned mot en maksimalkvote som nærmer seg gjennomsnittfangst.

Med en slik ordning er en nesten over i et system med regulære fartøykvoter.

En annen problemstilling er hvordan maksimalkvoten skal fastsettes i forhold til de ulike fartøygruppene. Et alternativ er å sette maksimalkvoten lik for samtlige fartøy. Lik maksimalkvote satt opp med bakgrunn i en lav totalkvote vil neppe fange opp ulikheter i redskapstyper, fartøystørrelser eller mannskapsstørrelse. Dette kan en tildels motvirke ved å innføre en ordning med differensierte maksimalkvoter. Eksempel på dette har vi i årets regulering av fiske etter hyse med konvensjonelle redskap etter 17. juli.

En svakhet med en ren maksimalkvoteordning er at en ved meget god tilgjengelighet tidlig på året vil ende opp med at det meste av totalkvoten fiskes på et tidlig stadium slik at det må innføres stopp i fisket slik som f.eks. i fiske etter torsk i år. Som nevnt tidligere i notatet kan en motvirke dette ved å kombinere maksimalkvoteordningen med periodisering og/eller stopperioder.

En annen svakhet med en maksimalkvoteordning vil en ha der langvarig værhindring medfører at bare de største fartøyer kan drifte. Det en da kan risikere er at de minste fartøyene ikke kommer i gang før mesteparten av kvoten er tatt. En måte å sikre seg mot en slik uheldig virkning, er å kombinere maksimalkvoteordning med en såkalt "bufferkvote". Det vil si å holde av et kvantum for senere fordeling etter nærmere fastsatte vilkår. Imidlertid vil en kombinasjon med periodestopp/reguleringsperioder også kunne avhjelpe dette noe, jfr. punkt 3 foran.

8. DET ENKELTE FARTØY I REGULERINGSSAMMENHENG.

Som en såvidt var inne på under avsnittet om fartøykvoter, er det i dag registrert et stort antall fiskefartøy i fartøygruppen som fisker med konvensjonelle redskap. I forhold

til de forventede totalkvoter i de nærmeste årene, vil nok spørsmålet reise seg om en ikke bør begrense deltakelsen. Det en i første rekke tenker på er å verne de aktive fiskere mot at "nye grupper" kommer inn i fisket og skal være med å kjempe om en allerede lav totalkvote.

En måte å begrense deltakelsen på er, som en også kjenner fra årets fiske etter torsk med juksa og fiske etter hyse med konvensjonelle redskap, å stille krav til at hovedsmannen må være eier av fartøyet. På denne måten forhindrer en at personer leier seg fartøy som f.eks. vanligvis ikke benyttes aktivt til å ta det tildelte kvantum.

En annen form for begrensning er å sette som vilkår for deltakelse at fartøyet har deltatt tidligere. Ved å sette et slikt vilkår hindrer en at fartøy som ikke har vært aktive kommer inn. En slik ordning må selvsagt gi rom for utskiftning av fartøy samt sikre en viss nyrekruttering til yrket.

Går en et skritt videre kan det tenkes en ordning hvor en i tillegg til krav om tidligere deltakelse også setter som vilkår at fartøyet må ha tatt et visst kvantum torsk innenfor en nærmere definert perioder. Effekten av et slikt vilkår vil være at en begrenser deltakelsen til de reelle torskefiskende fartøy. Det sistnevnte er selvsagt i stor grad avhengig hvor høyt grensen på et slikt kvantum settes.

Et reguleringsopplegg som fører til begrensninger i deltakelsen vil som tidligere nevnt kunne føre til problemer med blandt annet nyrekruttering og dette er spørsmål som det må arbeides videre med. Fiskerimyndighetene har til hensikt å ta opp arbeidet med å fremme en ot.prp. til endring av lov av 16. juni 1972 om regulering av deltakelsen i fisket, basert bl.a. å utredningen av 1981 fra Magnus Andersen utvalget og på arbeidet i Kontaktutvalget for strukturspørsmål i fiskeflåten. I den forbindelse vil en også ta opp de problemer som oppstår ved at fritidsfiske drives i konkurranse med yrkesfiske.

Reguleringsopplaget for 1990 som eventuelt medfører en viss adgangs begrensning vil selvsat ikke ha noen prejudiserende virkning for arbeidet som må gjøres på dette felt.

9. KVOTE TIL DEN ENKELTE FISKER.

Det en i første rekke vil ta opp under dette avsnitt er reguleringsformer/tiltak der en gir kvoter til den enkelte fisker.

Det kan gjøres ved at en ved årets begynnelse fordeler totalkvoten på antall fiskere. En annen mulighet er å kombinere fartøy og mannskvoter. Dette kan gjøres ved at hvert fartøy får en fast kvote og at en i tillegg knytter til seg fiskere med kvote. En tredje mulighet er å tildele fartøykvoter pluss et visst antall mannskvoter ut fra størrelsen på det enkelte fartøy.

Svakheten ved en ordning med mannskvoter, dvs. at kvote pr. fartøy knyttes til faktisk mannskapsstørrelse er for det første at det administrativt er nærmest umulig uhåndterlig å tildele individuelle fartøykvoter etter kriterium som må kontrolleres. Ved kvotetildeling må en som utgangspunkt bygge da på søknad fra det enkelte fartøy med angivelse av det antall mann som skal være med. Hovudproblemet vil da bli å kontrollere at fartøyet trenger så stort mannskap som oppgis og at de oppgitte personene befinner seg om bord og er fiskere. Videre kan en stille spørsmål om hva som skal skje med de fartøy som har behov for forskjellig mannskap ulike deler av sesongen og sist, men ikke minst kan en stille spørsmål om hvordan det skal kontrolleres at ikke de samme personene går fra fartøy til fartøy etterhvert som kvotene blir oppfisket. Mannskap kan gå fra fartøy til fartøy i dag, men kan ikke være intensjonen dersom det innføres en reguleringsform som nevnt ovenfor.

Et annet spørsmål som har vært reist er om en bør gi alle

fiskere lik rett til kvote uansett innsats i fiskeriene. Det en i første rekke her tenker på er om det bør gå et skille mellom dem som står på blad A og blad B i fiskermanntallet. I denne sammenheng kommer forholdet til yrkesvern for fiskerne. Det gjelder da forholdet til fritidsfiske og såkalt skjult næringsfiske, se for øvrig punkt 8 ovenfor.

Et eget virkemiddel er at hver fisker bare får delta på én kvote. Som kjent ble dette satt som vilkår under årets juksafiske der hovedsmannen ikke måtte ha vært mannskap på fartøy som hadde torsketral i inneværende år eller på ringnotfartøy eller på fartøy som hadde tatt maksimalkvoten. I tillegg kunne eiere av flere merkeregistrerte fartøy kun delta med ett av dem. Fordelen med en slik ordning er at den medvirker til en jevnere inntektsfordeling.

10. REDSKAPSREGULERINGER

Utfra siste års erfaringer er det spesielt fokusert på alternativer for regulering av garnfiske. Som resultat av Reguleringsrådets tilrådning fra møtet i desember 1988 ble det innført generell minstemaskevidde i garn. Denne er satt til 8 omfar. Regelen vil tre ikraft 1. januar 1990.

Det er videre under forberedelse flere reguleringsalternativer som primært har til hensikt å fremme kvaliteten på garnfanget fisk, men som også antas å ha kvantumsbegrensende effekt.

Det ble på Reguleringsrådsmøtet i juni 1989 fra Fiskeridirektøren lagt opp til en diskusjon omkring disse problemene. Det ble da sett på følgende alternativer:

- 1) Begrensning i antall garn pr. fartøy.
- 2) Forbud mot å la garn stå ute i helgen.
- 3) Påbud om daglig røkting.

Diskusjonen endte opp i en tilrådning om at det snarest mulig forberedes en ordning som omfatter alternativ 1 og 3.

Det ble holdt oppfølgingsmøte i Fiskeridirektoratet den 18. august i år hvor disse problemstillingene ble ytterligere drøftet. Foruten Fiskeridirektoratet var Eksportutvalget for ferskfisk, Fiskeindustriens Landsforening, Norges Fiskarlag, Norsk Sjømannsforbund og Unidos representert.

Alternativ 1) vil innebære at det fastsettes et maksimalt antall garn pr. mann gradert utfra antallet fiskere om bord. Kvantumeffekten av reguleringen vil være usikker og ramme ulikt mellom distriktene på bakgrunn av tradisjonelle variasjoner i garnmengde. Ordningen vil også medføre kontrollproblemer. Denne vil måtte baseres på stikkprøver og selvkontroll.

Alternativ 3) kan ikke påregnes noen kvantumsmessig effekt når den kombineres med et maksimalt antall garn som i praksis kan røktes daglig.

Om reguleringseffekten i kvantum av alt 1 og 3 synes å være uviss, er en annen effekt bestemt og dertil sterkt ønsket, nemlig en bedring av det torskeråstoff som bringes i land fra garnbåtene. Det gjelder også virkningen av reguleringsalternativet under punkt 2, helligdagsfredning. At reksskapsbegrensningene, direkte eller indirekte i formen, vil være nødvendig for at en bedre kan ta vare på sparsomme torske ressurser, må være hevet over tvil. Innføring av fartøyskvoter kan i noen grad medvirke til å redusere problemet med overstått fisk. Imidlertid vil knappe fartøyskvoter kunne føre til økt utkastproblem.

Når det gjelder den økonomiske virkning av en slik regulering på den enkelte fisker, må resultatet anses usikkert. En må imidlertid ha lov til å anta at redusert garnmengde og mer effektiv røkting vil gi bedre kvalitet som igjen vil gi bedre pris til fisker og redskapskostnadene vil bli redusert.

Det kan naturligvis hevdes at i tider med knapphet på torsk vil kjøperne betale høy pris også for dårlig (overstått) fisk og god fisk blir ikke tilstrekkelig premiert. Dette er en situasjon vi kjenner fra de senere år. Det må imidlertid være et klart mål å bryte denne onde sirkelved å hindre mest mulig at overstått fisk tilbys. Som tidligere nevnt er en begrensning i redskapsinnsatsen medvirke til å løse dette problem.

For de øvrige konvensjonelle redskaper juksa, line og snurrevad synes det på nåværende tidspunkt lite praktisk å vurdere redskapsbegrensninger.

DEL II

REGULERINGENE I 1990.

Med utgangspunkt i fordelingsproblemene i torskefisket med konvensjonelle redskaper i 1989, og forventningene om fortsatt lav totalkvote kombinert med god tilgjengelighet, synes det klart at det allerede fra kommende år bør innføres reguleringer som gir alle deltakere en rimelig mulighet for å kunne delta i fisket før totalkvoten blir oppfisket.

Det må settes som krav til et fordelingssystem at det gir en viss rettferdighet og at det kan administreres og kontrolleres. Mange fiskere vil nok mene at et system som kombinerer kvote pr. fartøy og kvote pr. mann vil være det mest rettferdige. Men selv om dette i og for seg skulle være riktig, er det Fiskeridirektørens oppfatning at ethvert system som inneholder kvote pr. mann som element vil være uhåndterlig både administrativt og kontrollmessig med det forvaltningsapparatet en i dag har til rådighet.

Realistisk sett bør derfor et kvotefordelingssystem for 1990 ta utgangspunkt i fartøyet som enhet, slik at resultatet blir

en ordning med fartøykvoter eller maksimalkvoter differensiert etter fartøyets lengde.

Først må en ta stilling til spørsmålet om deltakelsesrett. Pr. 31/12 1988 var det merkeregisteret i alt 20.935 fiskefartøyer i Norge, herav 15.521 fartøyer fra og med Møre og Romsdal og nordover. Dersom alle konvensjonelle merkeregistrerte fartøyer nord for 62° n.br. samt en del fartøyer sør for 62° n.br. i utgangspunktet skal ha lik rett til kvote, vil fartøy-/maksimalkvotene bli svært lave.

Fiskeridirektoratets sluttseddelstatistikk viser at det i 1988 var 7.028 fartøyer som leverte torsk fisket nord for 62° n.br. med konvensjonelle redskaper. Tilsvarende tall for 1987 og 1986 var henholdsvis 8252 fartøyer og 9390 fartøyer (se vedlegg A, tabell 2-4). Den store forskjellen mellom antall merkeregistrerte fartøyer nord for 62° n.br. og det antallet som leverte torsk i 1988 indikerer at mange fartøyer er registrert uten at de er aktive. På lengre sikt bør det være en målsetting å gjøre merkeregisteret til et register over aktive fiskefartøyer.

På kort sikt kan problemet løses ved at det ved en eventuell innføring av et system med fartøy-/maksimalkvoter settes krav til tidligere deltakelse i torskefisket nord for 62° n.br. Selv om et slikt krav i seg selv vil redusere antall potensielle deltakere betraktelig, bør en vurdere ytterligere begrensning av deltakermassen for at de som får delta kan få en mulighet for å drive lønnsomt. Dette kan gjøres ved at en prioriterer fartøy som kan vise til et visst aktivitetsnivå i torskefiske. Det kan for eksempel settes et minstekrav til levert kvantum torsk i en periode, f.eks. de siste 3 år. For å ta hensyn til fiskere som har vært uheldige i en eller to sesonger, kan aktivitetskravet settes slik at det er tilstrekkelig å ha levert over et bestemt kvantum i ett av årene for å kunne få kvote.

Det vil med rette kunne hevdes at de siste 3 år har vært lite representative for kystfiskerne. Men dersom kravet til aktivitet settes forholdsvis lavt, skulle ikke en slik innvending kunne tillegges avgjørende vekt.

Dersom tanken om å stille minstekrav til tidligere levert kvantum torsk, som skissert ovenfor, får gjennomslag, bør det vurderes om dette kvantumet skal øke med økende størrelse (dvs. lengde) på fartøyet.

Fartøy som ikke i noen av årene (f.eks. 1987-89) tilfredsstiller kravet til levert fangst, og derved blir definert som ikke avhengige av å fiske torsk, bør likevel få anledning til å levere torsk som bifangst på omlag samme nivå som tidligere. Dersom kravet til tidligere levering settes til f.eks. 1 tonn for de minste fartøyene, kan en tenke seg at fartøy som i alle 3 år er under denne grensen tillates å fiske opptil f.eks. 70% av kravet, dvs. 700 kg torsk. En del av kvoten for konvensjonelle redskaper kan avsettes til et slikt fiske.

Som det fremgår av tabell 4 i vedlegg A, var det i 1988 i alt 2561 fartøy (36% av deltakermassen) som fisket mindre enn 1 tonn.

Dette indikerer at en kan oppnå betydelig reduksjon av antall kvoteberettigede fartøyer ved å sette et minstekrav til tidligere aktivitet i torskefisket.

Det bør videre vurderes om fartøy som har en vesentlig del av driftsgrunnlaget knyttet til andre fiskerier, f.eks. seinot, reketråling eller bankline skal ha fulle kvoterettigheter i fiske etter torsk nord for 62° n.br.

Oppsummering

Dersom Reguleringsrådet finner å kunne gå inn på et opplegg

som skissert, må det tas stilling til:

- 1) Hvilke deltakelseskrav skal stilles?
- 2) Hvilke år skal eventuelt legges til grunn?
- 3) Ved krav til tidligere fangst av torsk, bør kravet øke med økende fartøystørrelse?
- 4) Dersom resultatet blir et system med differensierte fartøy-/maksimalkvoter, hvordan skal stigen se ut?
Hvor skal den begynne og slutte? Skal kvoten f.eks. differensieres for hver meter?
- 5) Skal alternative driftsmuligheter tillegges vekt ved kvotefastsettelsen, og i så fall etter hvilke kriterier?

DIFFERENSIERTE MAKSIMALKVOTER

- ET EKSEMPEL.

I det følgende vil en som et eksempel vise hvordan en ordning med differensierte maksimalkvoter kan tenkes gjennomført.

Gruppeinndeling.

Et system med differensierte fartøy-/maksimalkvoter forutsetter en oppdeling av fartøymassen. Som kriterium for en oppdeling har en i det følgende valgt å bruke lengste lengde. Hvor mange grupper en bør dele fartøymassen inn i og størrelsen på intervallene mellom gruppene kan vurderes utifra forskjellige hensyn. Generelt vil en sterk differensiering med mange grupper gjøre forskjellen i kvote mellom gruppene mindre, mens færre grupper tenderer mot å gjøre kvoteforskjellene mellom gruppene større.

Uten å ta stilling til hvilken gruppeinndeling som bør fastsettes, har en i det følgende foretatt en relativt sterkt differensiert gruppeinndeling på i alt 17 grupper. Fra 6 til 18 m er forskjellen mellom hver gruppe 1 m, mens de fire gruppene over 18 m går fra 18 til 20,9 m, fra 21 til 27,4 m, fra 27,5 til 33,9 og tilslutt fartøy over 34 m.

Tallmaterialet.

Som grunnlag for kvoteberegningene har en benyttet sluttseddelsdata fra årene 1986 til 1988.

I tabellene i vedlegg A som viser deltakelsen i fisket etter norsk-arktisk torsk fordelt på lengste lengde og fangstmengde for årene 1986 til 1988, har en i tillegg inkludert året 1983 som fangstmessig var et brukbart år for kystflåten.

Tabellen nedenfor viser de forskjellige lengdegruppenes prosentvise andel av den konvensjonelle flåtens torskefangst i

1983 samt den gjennomsnittlige prosentvise andel for årene 1986 til 1988.

Tabell 1.

Gruppe	Meter	%-vis andel	%-vis andel
	lengste lengde	1983	gj.snitt 1986-88
1	0,0-5,9	2,6%	1,8%
2	6,0-6,9	0,8%	1,6%
3	7,0-7,9	3,3%	3,9%
4	8,0-8,9	6,7%	5,0%
5	9,0-9,9	8,7%	7,8%
6	10,0-10,9	10,6%	8,0%
7	11,0-11,9	3,8%	2,3%
8	12,0-12,9	5,6%	4,7%
9	13,0-13,9	5,2%	5,5%
10	14,0-14,9	5,6%	4,3%
11	15,0-15,9	12,4%	8,5%
12	16,0-16,9	5,1%	2,8%
13	17,0-17,9	3,6%	2,8%
14	18,0-20,9	12,2%	12,7%
15	21,0-27,4	6,5%	9,6%
16	27,5-33,9	5,2%	11,5%
17	34,0-	2,0%	9,2%
Sum		100,0%	100,0%

Tabellen viser at den gjennomsnittlige prosentvise fangstandel for de fleste grupper under 18 m var mindre i årene 1986-88 enn i 1983. Fartøy over 18 m hadde i 1983 en fangstandel på 25,9%, mens gjennomsnittet for årene 1986 til 1988 var 43%.

Av tabell 1-4 i vedlegg A går det fram at deltakelsen har gått kraftig ned i gruppene av fartøy under 18 m, slik at den prosentvise fangstandel vurdert på bakgrunn 1983-tallene er for høy i forhold til dagens flåtemasse. Men en ser også av tabellene i vedlegg A at fartøygruppene under 18 m i 1983 hadde flere og større enkeltfangster enn i årene 1986 til

1988.

I regneeksemplet som følger har en valgt å legge den gjennomsnittlige prosentvise fangstandel i årene fra 1986 til 1988 til grunn for å fordele den samlede kvoten til passive redskaper.

Regneeksempel.

En har eksempelvis antatt at kvoten av norsk-arktisk torsk for passive redskaper blir 110.000 tonn i 1990. Denne kvoten er så fordelt på lengdegrupper etter prosentvis fangstandel i perioden fra 1986 til 1988. På bakgrunn av deltakelsen i 1988, har en beregnet gjennomsnittskvoter pr. fartøy for hver lengdegruppe.

I eksempelet nedenfor er det vist 3 alternativer.

I det første alternativet er kvoten beregnet uten at det er satt krav til minimumsfangst. I det andre alternativet er kvotene fordelt til fartøy som har fisket over 1 tonn i 1988. I dette tilfellet er det avsatt 10.000 tonn av totalkvoten til fartøy som har fisket under 1 tonn samt til dekning for eventuell befangst. I det tredje alternativet er minimumskravet til deltakelse hevet til 5 tonn. Her er det avsatt 15.000 tonn til fartøy som ikke får full kvote samt bifangst.

Det forutsettes i de to siste tilfellene at fartøy som har fisket under minimumsgrensen gis adgang til å fiske et mindre kvantum.

Tabell 2

Alternativ I

Lengde- gruppe	Kvote: 110.000 tonn		
	Alle fartøy		
	Gruppe- kvote	Antall fartøy	Fartøy- kvote
0,0-5,9	1.980	1.023	1,9
6,0-6,9	1.760	740	2,4
7,0-7,9	4.290	1.282	3,3
8,0-8,9	5.500	1.076	5,1
9,0-9,9	8.580	954	9,0
10,0-10,9	8.800	649	13,6
11,0-11,9	2.530	130	19,5
12,0-12,9	5.170	213	24,3
13,0-13,9	3.850	129	29,8
14,0-14,9	4.730	132	35,8
15,0-15,9	9.350	161	58,1
16,0-16,9	3.080	61	50,5
17,0-17,9	3.080	52	59,2
18,0-20,9	13.970	158	88,4
21,0-27,4	10.560	134	78,8
27,5-33,9	12.650	69	183,3
34,0-	10.120	65	155,7
Sum	110.000	7.028	15,7

Alternativ II

Lengde- gruppe	Kvote: 100.000 tonn Bifangstkvote: 10.000 tonn Fartøy m/fangst over 1 tonn		
	Gruppe- kvote	Antall fartøy	Fartøy- kvote
0,0-5,9	1.800	309	5,8
6,0-6,9	1.600	346	4,6
7,0-7,9	3.900	730	5,3
8,0-8,9	5.000	673	7,4
9,0-9,9	7.800	747	10,4
10,0-10,9	8.000	528	15,2
11,0-11,9	2.300	103	22,3
12,0-12,9	4.700	176	26,7
13,0-13,9	3.500	110	31,8
14,0-14,9	4.300	111	38,7
15,0-15,9	8.500	146	58,2
16,0-16,9	2.800	54	51,9
17,0-17,9	2.800	47	59,6
18,0-20,9	12.700	143	88,8
21,0-27,4	9.600	120	80,0
27,5-33,9	11.500	65	176,9
34,0-	9.200	59	155,9
Sum	100.000	4.467	22,4

Alternativ III

Lengde- gruppe	Kvote: 95.000 tonn Bifangstkvote: 15.000 tonn Fartøy m/fangst over 5 tonn		
	Gruppe- kvote	Antall fartøy	Fartøy- kvote
1 0,0-5,9	1.710	39	43,8
2 6,0-6,9	1.520	53	28,7
3 7,0-7,9	3.705	180	20,6
4 8,0-8,9	4.750	286	16,6
5 9,0-9,9	7.410	425	17,4
6 10,0-10,9	7.600	364	20,9
7 11,0-11,9	2.185	72	30,3
8 12,0-12,9	4.465	144	31,0
9 13,0-13,9	3.325	90	36,9
10 14,0-14,9	4.085	87	47,0
11 15,0-15,9	8.075	132	61,2
12 16,0-16,9	2.660	47	56,6
13 17,0-17,9	2.660	42	63,3
14 18,0-20,9	12.065	131	92,1
15 21,0-27,4	9.120	108	84,4
16 27,5-33,9	10.925	59	185,2
17 34,0-	8.740	54	161,9
Sum	95.000	2.306	41,2

Tabellen ovenfor viser at det er en relativt klar om ikke helt entydig sammenheng mellom lengste lengde og kvote.

Det må understrekes at eksemplet er ment som en illustrasjon på hvordan en adgangsbegrensning vil påvirke fartøyskvotene, og ikke som en beregning av faktiske fartøyskvoter.

På bakgrunn av spredningen i fangstene vil fartøyskvoter beregnet på denne måten med stor sannsynlighet føre til at kvoten ikke blir tatt på grunn av at flere fartøy i hver lengdegruppe erfaringsmessig ikke vil ta sin kvote.

Det ville derfor være grunnlag for å sette fartøyskvotene noe høyere enn det som er indikert i tabellen. En ordning med fartøyskvoter er i realiteten en maksimalkvoteordning med liten

eller ingen overfordeling. Hvis det er en målsetting å sikre alle deltakere en lik mulighet til å ta sin del av kvoten, vil denne målsettingen være vanskeligere å oppfylle jo høyere maksimalkvoten settes.

En maksimalkvoteordning kombinert med periodisering av totalkvoten og/eller de individuelle kvotene ville avhjelpe dette problemet."

V. J. Olsen sa at man burde legge opp til en fri og åpen diskusjon og heller "samle trådene" til slutt. Han fremhevet at det var svært viktig å finne frem til måter å begrense deltagelsen.

A. M. Henriksen sa at Norges Fiskarlag var i en diskusjonsfase omkring spørsmålene og at en ikke var beredt til å trekke klare konklusjoner i dette møtet.

Han ønsket å få fremlagt de tanker som var i emning i Fiskarlaget og overlot til Gregussen å gi en orientering.

Gregussen sa at Fiskarlaget hadde prøvd å starte prosessen så tidlig som mulig. Det var utsendt et problemnotat til organisasjonene. Tilbakemeldingen på dette var nå til behandling, og han sa videre at det var få låste standpunkt.

Han sa deretter at det i næringen syntes være enighet om et system som omfattet fartøykvote kombinert med maksimalkvote. Videre var det aktuelt med differensiering i forskjellige relasjoner, samt behov for periodisering. Periodestopp i forbindelse med Påske var akseptabelt. Videre burde bufferkvote inngå som et element.

Muligheten for deltagerbegrensning hadde vært diskutert og næringen var opptatt av at det ble tatt hensyn til de minste fartøyene. Det var ikke ønskelig at en fisker tok del i flere kvoter i 1990.

V. J. Olsen spurte om det var andre som hadde generelle synspunkter.

Krane sa at fiskeindustrien la vesentlig vekt på sikring av kontinuerlige leveranser av råstoff. Denne målsetning var ikke oppnådd i 1989. Han sa videre at det var et overordnet mål å finne frem til en fangstteknikk som ivaretok kvalitet.

Han mente at reguleringsystemet måtte inneholde et stimuli til den helårsdrevne flåte, spesielt i de periodene endel fiskere av bekvemmelighetshensyn ikke driftet.

Han ønsket videre periodisering som hovedelement i reguleringen. Denne kunne baseres på fire perioder, der reguleringen var tilpasset den enkelte periode.

V. J. Olsen sa at både Fiskarlaget og Fiskedindustriens Landsforening hadde gitt uttrykk for periodisering som element i reguleringen for 1990. Han mente at når det gjaldt antallet perioder var det for tidlig å diskutere det nå, men det var antagelig for lite med to perioder.

Krane ville presisere at man avsatte et spesielt kvantum innenfor hver av periodene og at fisket blir stoppet når kvantumet er tatt.

Nakken spurte om dette innebar at en kvote ble allokert innen en periode slik at en viss mengde var tilgjengelig i perioden.

Krane bekreftet at systemet innebar dette.

Bakkevik sa at periodestopp og periodisering måtte sees i sammenheng. Dette fordi periodisering ville føre til stopp i fisket.

Leine sa at det ikke ville være enkelt å vurdere hvilken

prosentandel av totalkvoten som skulle fiskes innen hver periode.

V. J. Olsen sa at han oppfattet det slik at det var nødvendig med periodisering i fiske etter torsk i 1990, men at konkret fordeling fikk utstå til senere.

Gregussen tok opp problemet med at etterslep i statistikk førte til vansker med å regulere i korte perioder.

V. J. Olsen sa at overhenget nå var presset ned i tre dager, og at ukeoversikt skulle foreligge fra Råfisklaget onsdag den påfølgende uke.

Wold hevdet at periodisering ville føre til styrtfiske. Han mente at det burde settes opp en prognose bygget på historisk fiske. Denne måtte så kontrolleres uke for uke, og hvis prognosen ble overskredet måtte man innføre ytterligere begrensninger.

Krane ville vite om det lå tekniske begrensninger i en ordning med 4 perioder pr. år og forskjellig regulering i hver periode.

V. J. Olsen svarte at dette kunne gjennomføres hvis opplegget var klart ved årets begynnelse.

Nerheim sa at avsatte kvoter for 1990 måtte overholdes og at målsetningen måtte være å øke næringens reelle lønnsomhet. Dette innebar en bedre utnytting av tilgjengelige fiskeslag.

Hysvær sa at NNN ønsket regulering etter følgende hovedprinsipper: jevn leveranse hele året med en fangstkapasitet tilpasset produksjonskapasiteten og at salg av råstoff både til utenlandske og norske fabrikktrålere ble unngått, slik at de knappe ressursene ble kanalisert til kysten.

Fladmark kunne si seg enig i det meste som var sagt, men han mente det ville oppstå en målkonflikt når det gjaldt hva som var "rettferdig fordeling". Han sa det burde tilsiktes en effekt av større målretting i fiske, selv om dette ville gå utover det som ble betraktet som "rettferdig fordeling".

V. J. Olsen gikk videre og ønsket synspunkt på reguleringsformen utvidet helgefredning.

Krane sa at utvidet helgefredning var meget viktig for bedring av kvaliteten.

Gregussen sa at fiskerne utfra et økonomisk rasjonelt aspekt hadde liten sans for denne reguleringsformen.

Bakkevik sa at helgedagsfredningen sørpå ikke innebar noe problem fordi ingen var villig til å kjøpe overstått fisk.

Hysvær mente at fiskerne burde kunne akseptere reguleringsformen, ikke som prinsipp, men som følge av den ekstraordinære situasjonen.

Gregussen sa at Råfisklaget som prøveordning ville endre prisfastsettelsesystemet slik at kvalitet ble premiert.

Wold hevdet at man da ville oppleve bedre pris for overstått fisk.

V. J. Olsen sa at han ikke var overbevist om at Råfisklagets prissystem ville løse kvalitetsproblemene i 1990.

Krane sa at Råfisklagets prinsipp var svært viktig, selv om ikke effekten ble stor.

V. J. Olsen ba om synspunkter på regulering i form av redskapskvoter for konvensjonelle redskap.

Gregussen mente at det ikke ville være mulig å oppnå gehør for en slik regulering.

V. J. Olsen sa at han heller ikke hadde stor tro på regulering i denne form, men at det var en målsetning å presentere alle tenkelige alternativ.

Fladmark sa at det ikke var ønskelig med redskapskvotene fordi dette ville sementere en fremtidig garnkvote.

Bakkevik sa at hvis kvaliteten var målet i 1990 lå nøkkelen på kjøpersiden i et prissystem med premiering.

Krane hevdet at disse kriteriene ikke virket i tider med stor knapphet. Prisdifferensiering hadde kun virkning når det var rimelig balanse mellom tilbud og etterspørsel.

Johnson mente en kunne senke redskapskvoten på uønsket redskap, i praksis garn.

V. J. Olsen sa at det ville bli mye misnøye omkring en slik regulering og at man vel ikke hadde "rygggrad" til å ta en slik regulering nå. Han fremhevet videre at det tross alt var mulig å oppnå fullgod kvalitet på garnfanget fisk.

Wold sa at den fisken som gikk til henging måtte være av en slik størrelse at en var avhengig av garnfisk.

Holm spurte hvordan kvaliteten ville være på skikkelig behandlet garnfisk.

Krane svarte at den ville kunne være av fullgod kvalitet, men han la til at dette ikke hadde vært tilfelle i år. Han mente at det var et stort problem at man fikk full pris for fisk av lavere kvalitet.

Henriksen sa at disse problemene hadde vært tatt opp før i møte i Fiskeridirektoratet og at Fiskarlaget var beredt til en konkret diskusjon om kvaliteten på garnfisk.

Nakken sa at mye kunne gjøres for å forbedre kvaliteten på garnfisk og at man var på rett vei. Han mente at man burde reise et prinsippielt spørsmål om begrensning i andelen av garnfanget fisk.

Henriksen sa at også fiskerne var klar over at garnfiske i år hadde vært uheldig, men at eventuelle reguleringen ville innebære vanskelige avveiiinger.

Johansen fremhevet at sesongen i vinter var spesiell. Fisken var så næringssprengt at den tålte lite før kvaliteten ble vesentlig forringet. Han sa videre at det var vanskelig å forstå at man ikke kunne enes om en begrensning i antall garn når enkelte fartøy benyttet 1.000 - 1.100 garn.

Rasmussen sa at det var gjennomført flere prosjekt som fortalte hvordan kvaliteten kan økes, problemet var imidlertid å få fiskerne til å følge opp. Han ønsket å få klargjort tidsaspektet i forbindelse med at Norges Fiskarlag ønsket nedsatt en komite for å utrede problemet.

Henriksen fremhevet at det ikke var et forsøk på å hale ut tiden ved å nedsatte en komite. Han sa videre at det i Fiskarlaget ikke var prinsipiell motstand mot garnbegrensning, men at man måtte se på hvordan reguleringer kunne tilpasses forskjellige driftsformer.

Leine påpekte at en garnbegrensning ville medføre et stort kontrollproblem. Han hevdet at fiskeren ikke skjærper seg med hensyn til kvalitet før det svir på pungen.

Bakkevik sa at prismekanismen var avgjørende fordi fiskernes målsetning ville være å få mest mulig ut av en begrenset

kvote.

V. J. Olsen gikk over til region-, distrikt- og bostedskvoter og ba om synspunkt på disse reguleringsformene.

Krane sa at man burde ha en enhetlig reguleringspolitikk som stiller distriktene likt.

Wold mente at det ikke var problematisk hvis det kun ble satt krav til levering.

Nakken reiste spørsmål om en slik kvoteordning var egnet til å maksimere verdiskapningen.

Nerheim sa at ideer av denne typen var iferd med å vinne gehør i det politiske miljø.

Hysvær trakk frem et eksempel på at distriktskvote som ble losset i Mehamn ble kjørt direkte til Tyskland på trailer.

Henriksen sa at det det her var snakk om var retten til å fiske og at Norges Fiskarlag ikke var beredt til å gå inn på den diskusjonen.

Sund sa at lov om frikommuner kunne føre til en utvikling mot en politisk realitet man ikke kunne løpe fra.

V. J. Olsen presiserte at man ikke skulle gå inn på en diskusjon om at fisken utenfor kysten skulle forebeholdes fiskere i Finnmark, men om det eventuelt skulle pålegges levering i et bestemt distrikt på grunn av en spesiell situasjon.

Han gikk deretter over til fartøyskvoter som reguleringsform, og presiserte at et system med kvote til hvert fartøy betinget en vesentlig avgrensing i deltagelsen.

Wold mente at kontrollproblemet med en fartøykvoteordning kunne løses ved å pålegge skipperen å føre kontroll i forhold til kvote.

Han sa at en fartøykvoteordning måtte kombineres med mannskvote for å hindre at fartøyene benyttet minimum antall mann.

V. J. Olsen sa at det ved fartøykvote vil oppstå store administrasjonsproblemer, spesielt hvis den ble kombinert med mannskvote.

Krane mente at fartøykvote var viktig og riktig spesielt hvis den ble kombinert med en periodesering med 4. perioder. Han fremhevet videre at systemet var kjent reguleringsform fra andre fartøygrupper og at det ville kunne stimulere til rasjonell drift.

Når det gjaldt kriteriene for tildeling av kvote ønsket han at man ikke bare tok med hvilke kvanta som var levert siste 3 år, men også premierte de fartøyer som fisket jevnt alle årets måneder.

Holm fremhevet problemene med å administrere ordningen. En fartøykvoteordning ville forutsette at man kjente deltagelsen. Så lenge målet måtte være færrest mulig enheter ville det som følge av et stort antall potensielle deltagere oppstå problemer ved fastsettelse av deltagerkriterier. En måtte dessuten påregne et stort antall klager.

Han spurte også om Wolds forslag innebar gjennomsnitts bemanning eller individuell bemanning.

Wold svarte at han ønsket en konkret vurdering av individuell bemanning.

Gregussen sa at en ville gjøre diskusjonen lettere ved å ta

opp begrensning i deltagelsen først, deretter vurdere et tilfredstillende arrangement for de som ikke kom med i hovedordningen.

V. J. Olsen redegjorde for Fiskeridirektoratets tanker omkring fartøykvoteordning og problemene som oppstod når disse ble stillt opp mot en antagelse om antall tonn som ville utgjøre totalkvoten i 1990.

Leine sa at fartøykvoteordninger virket godt i annet fiske, men at det var få fartøyer i forhold til i torskefiske.

V. J. Olsen sa at det utfra tallmaterialet var stor spredning i kvanta selv på de minste fartøyene.

Wold hevdet at tabellene ikke kunne stemme. Han mente det fremkom umulige kombinasjoner av antall tonn i forhold til fartøystørrelse.

Gullestad sa at det forekom feil i Råfisklagets registreringer. Dette kunne for eksempel skyldes føring av feil registreringsmerke.

Han fremhevet at uansett så var det for mange fiskere. Dette krevde en avskalling og dette burde skje i høst fordi regnestykket ellers ikke ville gå opp.

Han sa videre at Fiskeridirektørens alternativ om å utelukke fartøy, som ikke minst hadde levert et tonn torsk et av de tre siste årene, ville innebære at de som gikk ut forble ute.

På bakgrunn av at administreringen av en ordning i alle tilfelle ville bli komplisert og innebære mange klager var det viktig med enklest mulig regler.

Henriksen sa at Fiskarlaget var innstilt på å arbeide for en reduksjon av merkeregisteret på sikt. Videre sa han at man

måtte se romslig på at de minste båtene kunne utgjøre et finmasket nett av stor betydning for bosetningen langs kysten.

Johnson sa at begrensninger av deltagelsen var nødvendig ikke utfra størrelsen på fartøyene, men for at kvoten skulle gi levebrød.

Johansen trakk frem selplagen og sa at denne kunne ha ført til at enkelte ikke hadde fått fangst.

Leine sa at tilgjengeligheten av torsk hadde ført til at endel fiskere i en periode hadde drevet alternativt med line etter andre fiskesalg.

Wold påpekte at totalkvantumet for gruppen som hadde fangster under et tonn utgjorde ca. 180 tonn.

Gullestad sa at problemet i årene fremover var det enorme potensiale denne store gruppen av små fartøy utgjorde.

Fladmark sa at en ikke kom utenom å ekskludere et stort antall fartøyer og at dette ville medføre at en måtte gå på akkord med "rettferdighetsprinsippet".

V. J. Olsen gikk så over på del II i saksdokumentene og spurte om Wold ville redegjøre nærmere for sin reguleringsmodell.

Wold sa at hans forslag gikk ut på regulering på grunnlag av en prognose basert på historisk fiske, fremstilt som en kurve.

En fartøykvote måtte utgjøre bunnen av systemet. Han sa at tidsenhet for kontroll av oppfisket kvanta i forhold til kurven måtte være uke for uke. Videre måtte overskridelse av prognosen øyeblikkelig medføre iverksettelse av reguleringer. Disse kunne for eksempel bestå av en ukekvote som ble fastsatt på bakgrunn av en fartøykvote kombinert med en mannskvote. Når fastsatt kvote ble nådd måtte fartøyet trekkes ut av fiske.

Han sa videre at skipperen måtte pålegges å føre kontroll med egen kvote på samme måte som i andre kvoteregulerte fiskerier. Den enkelte oppkjøper skulle kun rapportere total fangst av torsk pr. uke.

V. J. Olsen sa at han satt pris på nytenking, men at han så vanskeligheter med å føre kontroll, og å justere kvoten.

Krane sa at han var usikker på hva modellen innebar og at Fiskeindustriens landsforening ønsket en jevnere tilgang enn det som fulgte av en historisk årskurve.

Fladmark kunne vanskelig se for seg hvordan kurven kunne justeres med kvote pr. mann. Han mente at modellen ville føre til en stor flåte som var lite effektiv. Alle aktuelle fiskere ville ha ønske om å delta. Dette ville føre til at effektiviteten gikk ned. Han mente imidlertid at man ikke kom bort fra fartøyskvoter som bærende element for reguleringene i 1990.

Bolstad mente at ideen var prisverdig, men han kunne ikke se at Wold's opplegg var gjennomførbart i praksis. Han mente at periodisering, fartøyskvoter og reduksjon i antall deltagere burde være de momenter man konsentrerte seg om.

V. J. Olsen sa at skipperen kunne føre kontroll med kvoten, men hvem skulle ha kontroll med en eventuelt fiktiv mannskapsliste?

Wold svarte at skipperen kunne ha en samling personkort å legge frem ved levering. Disse kortene kunne verifisere navn og blad på den enkelte fisker om bord.

Holm sa at fartøyskvoten i bunnen av et slikt system ville være vanskelig å fastsette.

Bolstad sa at problemet med fartøykvote var vanskelig å løse. Han sa videre at Wolds kurve ville variere alt etter om industrien eller fiskerne fikk bestemme denne.

V. J. Olsen var enig i at det her var en klar interessekonflikt.

Leine sa at det store antallet fartøy ville medføre at et rapporteringssystem på ukebasis neppe ville fungere.

Johnson sa at deltagerbegrensning måtte til. Han sa at det rette antall fiskere ville fremkomme ved at kvantum multipliseres med pris og at summen dividertes på et gitt årsverk.

Gullestad pekte på praktiske problemer ved Wolds forslag. Han refererte til situasjonen vinteren-89 der ukekvantumet på 3-4.000 tonn plutselig spratt opp i 12.000 tonn. Han mente at forslaget ville innebære meget lave ukekvoter over tid. Han reiste også spørsmål om autolineflåten passet inn i systemet.

Fladmark sa at fra industriens side kunne Wolds modell med en styrt kvote synes ideell. Men som følge at stor overkapasitet og urasjonell drift ville man ikke kunne komme utenom en reduksjon i antall fiskere.

Leine reiste problemet med geografiske variasjoner i tilgjengelighet på forskjellig tidspunkt.

Wold sa at det var almen enighet om at merkeregistrert måtte revideres. Erfaring i år hadde vært at maks. kvotene var satt for høyt og at etterslepet den første tiden var for stort.

Johnson ville vite hvilke muligheter man hadde for å administrere en rapporteringsordning.

V. J. Olsen svarte at Råfisklaget kunne administrere en

ordning.

Gregussen sa at Wold ønsket at salgslagene skulle regulere fisket. Dette systemet hadde vært prøvd i sildefiske og hadde som følge av stor deltagelse ført til venting for å komme i fiske.

Leine sa at for sildefiske var årsaken til venting et avtaksproblem.

Arctander sa at fiskeren var for lite fokus. Sist år ble 80 prosent av totalkvantumet fisket på 4 mnd. Han sa at skulle fiskeren fordele kvantumet av torsk over hele året ville det medføre økonomiske problemer blant annet fordi fisken var best betalt i årets første måneder. Han konkluderte med at den eneste muligheten for økonomisk drift lå i kvote pr. båt.

V. J. Olsen sa at det var mye i Wolds forslag som var interessant, men at ordningen ville bli for komplisert i praksis.

Han sa videre at det var nødvendig først å ta stilling til deltagerbegrensning og fartøykvoteordning før en diskuterte gjennomføringen av reguleringene i 1990.

Krane sa at hvis man utelukket alle fartøyer med mindre fangst enn fire tonn og avsatte en gruppekvote for disse fartøyene, ville antall fartøyer halveres.

Leine sa at de fiskerne det her dreide seg om hentet hoveddelen av fangsten i annet fiske, men et torskefiske på 4 tonn var en viktig del av totalfangsten.

V. J. Olsen sa at det Krane sier er eksempel på en mulighet til å redusere deltagelsen. Ved å utelukke fartøyer etter nærmere kriterier og gi disse en gruppekvote ville det kunne lukes vekk et stort potensiale. Han sa videre at formålet med

en slik ordning måtte være at man satt igjen med et antall som var håndterlig i forhold til fartøykvote.

Gregussen sa at utelukkelse burde baseres på to kriterier: fartøy under en viss størrelse burde utelukkes, deretter burde fangstkvantum hos de resterende vurderes.

Bolstad mente at kvantum og båtlengde burde kunne kombineres.

Gullestad sa at også større fartøy måtte holdes utenfor ved kvantumsbegrensning. Han så for seg muligheten i å lage en fartøykvoteordning etter en trappemodell hvor en kombinerte båtstørrelse og kvantum.

Nerheim påpekte at dersom en gikk inn på et system som lignet en konsesjonsordning, ville det kunne ta tid å få ordningen iverksatt. Den politiske ledelse i Fiskeridepartementet må inn i prosessen på et tidlig stadium, for å finne ut hva som er politisk mulig. Dette for å forhindre at det blir kastet bort verdifull tid i bortkastet arbeid. Han håpet på en avklaring før et neste møte i Reguleringsrådet.

Olsen sa at det var statsrådets forutsetning at næringen skulle få anledning til å reagere på utspillet fra dette møtet.

Nerheim sa at forutsetningen for dette var at Reguleringsrådet kom frem til en rimelig konkret avklaring.

Bakkevik mente at utgangspunktet måtte være å finne muligheter for et økonomisk og rasjonelt fiske. Wolds modell bygger på at fisket skal trekkes ut over hele året. Dette er ikke mulig. Dersom det blir lagt opp til en fartøykvoteordning kan ikke alle bli med i ordningen. Men det er ikke dermed sagt at disse ikke skal få delta i ordningen.

V. J. Olsen sa at med den kvoten som kunne forventes i 1990

kunne ikke alle tilfredstilles.

Hysvær sa at det ikke kunne være meningen at rådet skulle trekke konklusjoner og bli enig i dagens møte. Han mente at dette burde utstå til et møte i god tid før årskifte.

Nerheim sa at hans utgangspunkt var at Fiskeriministeren fikk noe å gå ut med politisk, slik at det var reelle muligheter for å gjennomføre ordninger. Han sa videre at hvis man ventet til desember møtet kun en risikere at det var for sent.

Leine sa at periodisering ikke var brukbar reguleringsform i de områder hvor torsken bare var tilgjengelig noen uker om vinteren.

Wold sa at fiskerne ønsket at det kom ideer ut av dette møte som de kunne tilkjenne eventuelle reaksjoner på.

V. J. Olsen sa at dette møtet ikke skulle fatte bastante vedtak. Det skal være et "tenkemøte", men det var nødvendig å få frem hva Reguleringsrådet kunne enes om og hva som ble forkastet. Han sa at dette var av vesentlig betydning for direktoratets videre arbeid.

Bakkevik sa at problemet med Wolds modell var at det var for lite fisk i den. Han sa videre at man måtte se periodisering og stopperioder i sammenheng. Dette fordi periodisering ville medføre stopperioder.

Bjørklund konkluderte med at de fleste syntes enig om at utelukkelse, fartøykvoter og periodisering var nødvendige elementer i reguleringen. Han mente imidlertid at fire perioder antagelig var for mye.

Han mente videre at det var nødvendig å trekke en hovedkonklusjon slik at det kom noe ut av møtet.

Fladmark sa at enigheten om periodisering burde utvides til å omfatte en periodisering av fartøykvoten der denne gikk tapt hvis den ikke ble fisket i perioden.

Henriksen sa at mer presist enn enighet om fartøykvote, deltagerbegrensning og periodisering kunne det ikke bli i denn omgang.

Bakkevik sa at buffer-kvote også måtte vurderes. Han sa videre at det ikke måtte være anledning til å fortsette med annet kvoteregulert fiske etter at torskekvoten var tatt.

V. J. Olsen sa at han ikke oppfattet prinsipiell motstand mot buffer-kvote.

Gullestad sa at hvis totalkvoten ble fordelt som fartøykvote uten "slakk i systemet" i form av makskvote, ville det ikke være behov for buffer-kvote.

Han spurte deretter om synspunkter på å bruke landet kvantum de siste 3 år som utvelgelseskriterium.

V. J. Olsen sa at hvis man baserte en ordning på gruppekvote for endel av fartøyene ville det oppstå behov for en viss overfordeling i form av maksimalkvote.

Gregussen sa at 3 siste å var et brukbart utvalgelseskriterium og at uansett hvilke kriterier som ble valgt ville det komme kritikk.

Paulsen spurte om det var aktuelt å la alternative driftsformer få konsekvenser for deltagelse i torskefiske.

V. J. Olsen sa at det ikke var vurdert hvordan man skulle behandle fartøyer med alternativ i andre fiskerier.

Johansen sa at det tidligere var begrensning i torskekvote for

fartøyer med rekekonsesjon og at dette burde vurderes både i forhold til fartøy som kunne fiske reke og sei.

Leine sa at slike ordninger var så ømtålelige at de burde drøftes nærmere og eventuelt avgjøres i neste møte.

Bakkevik sa at man av prinsipielle årsaker burde vurdere diffensiert kvote for alle med alternativ drift.

Henriksen sa at Fiskarlaget var klar over at diffensiering på dette grunnlag var et relevant spørsmål, men at det ikke hadde vært nærmere diskutert.

Trulssen sa at man måtte gjennom alle detaljer for å finne hovedlinjene. Han sa videre at det var nødvendig å se på bifangstproblematikken for å gi mulighet til å avvikle annet fiske.

Wold sa at bifangst ikke var noe problem før kvoten var nådd.

Trulssen illustrerte bifangsten som problem ved å trekke frem fartøy med både reke- og torskekonsesjon. Disse kunne ved å ta torksekvoten først unngå at bifangst i rekefiske ble belastet kvoten. Han sa at dette problemet måtte taes opp.

V. J. Olsen sa at problemet kunne løses ved å avsette et kvantum ved årets begynnelse.

Nakken sa at alle syntes enig om at verdiskapninger inneværende år hadde vært for dårlig og at dette burde kunne rettes på. Han spurte derfor om det var mulig å gi en oversikt over mulig verdiskapning i år med andre reguleringsformer.

Gullestad mente dette var mulig på et hypotetisk grunnlag, men at det i år var spesielt misnøye med fordelingen.

Nakken ville vite om ikke fordelingen var grunnlaget for at

verdiskapningen ikke ble god nok.

Krane sa at Fiskeindustriens Landsforening og FTFI hadde foretatt beregning av verdiskapningen til og med august. Han sa videre at bifangst ikke ville være et problem hvis året ble periodisert i 4 perioder. Fiskeren ville da kunne velge mellom direkte torskefiske eller et bifangstfiske.

Strand spurte om autolinefartøyer som resultat av periodiseringen måtte gå 4 turer i Barentshavet.

Krane sa at det måtte være opp til det enkelte fartøy å vurdere om det ville gå. Han sa videre at det ikke burde være like kvoter i alle fire perioder, men større i første og fjerde.

Holm spurte om tapet i verdiskapning også kom av at fiskerne i et hektisk torskefiske forsømte fiske etter andre arter.

Krane svarte at dette var endel av problemet, men at hovedårsaken var måten fisket foregikk på.

Wold hevdet at deling av året i fire perioder ville gi store problemer for de minste båtene.

Johansen sa at fisket var sesongbetont og at dette ikke kunne endres selv om det medførte problemer for industrien. Han mente at det kunne bøtes på problemene ved at kystflåten fikk fiske torsk i første og fjerde kvartal, mens trålernes aktivitet ble konsentrert om de to mellomliggende.

Arctander sa at hvis trålerne skulle drive som foreslått av industrien måtte prisen på råstoffet dobles.

Gullestad var enig i at industrien ikke kunne tilfredstilles. Han mente at en periodisering måtte favorisere de fartøyer som drev et rent torskefiske.

Krane mente at man ikke kunne beskytte et sesongfiske, og at en prioritering f.eks. av kvalitet/verdiskapning måtte innebære en nedprioritering av sesongfiske. Han sa at en ikke kunne ha både maksimal aktivitet og et fiske som varte hele året.

V. J. Olsen satte deretter sluttstrek for diskusjonen og sa at det var nødvendig å foreta en oppsummering over hvilke punkter det var oppnådd enighet om i forbindelse med de prinsipielle spørsmål for reguleringsopplegget av konvensjonelle redskaper i 1990.

OPPSUMMERING.

Det var etter møtets første dag enighet om følgende:

1.Reguleringene for 1990 må tilstrebe jevnere råstofftilførsel og en mer rettferdig fordeling av muligheten til å delta i fisket enn det som ble resultatet i 1989.

2.Det må legges opp til reguleringer som gir best mulig kvalitet på råstoffet.

3.Det bør legges opp til en form for fartøykvoteregulering. En forutsetning for en slik ordning er at en får istand en begrensning i antall fartøy som skal omfattes av fartøykvoteordningen. Dersom en ikke oppnår en begrensning i deltagelsen vil en ikke være istand til å administrere en fartøykvoteordning. For de fartøy som ikke tildeles fartøykvote avsettes en gruppekvote med en maksimalkvoteordning som forbeholdes yrkesfiskere.

Kriteriene for deltagelse i fartøykvoteordningen ble drøftet uten at en kom frem til en endelig konklusjon. Kriterier som ble drøftet var blant annet at fartøyet har levert et visst

minimumskvantum torsk i et av de tre foregående år. Et slikt minimumskrav bør settes høyere for store fartøy enn for små fartøy.

Når det gjelder størrelsen på fartøykvoten må denne differensieres, f.eks. relatert til fartøystørrelse.

4. For å møte uforutsatte problemer i løpet av året bør det avsettes en "buffer-kvote".

5. Det må som tidligere år iverksettes periodestopp i forbindelse med høytidene påske og jul.

6. Fordeling av kvoter på perioder (periodisering) vil bli benyttet til å trekke fisket utover året slik at en sikrer jevnere råstofftilgang. Men det ble ikke tatt standpunkt til antall perioder eller fordeling av kvanta innen periodene.

7. Det er ikke ønskelig å foreta en fordeling av totalkvoten på de enkelte redskapsgrupper.

8. Det var enighet om at det ikke er en aktuell reguleringsform å forbeholde kvote for fiskere tilhørende et bestemt område, såkalt bostedskvote.

En gikk heller ikke inn for regulering av fiske gjennom region- eller distriktkvoter.

9. Når det gjelder regulering i form av utvidet helgefredning var det enighet om at dette ville kunne heve kvaliteten, men det ble ikke tatt standpunkt til spørsmålet om en slik regulering bør gjennomføres.

10. Det var i prinsippet enighet om at det bør være en øvre grense for antall garn, men at dette ville kunne variere utfra distrikt, driftsform og fartøystørrelse.

Det var enighet om at det skal arbeides videre med disse spørsmål i en arbeidsgruppe med representanter fra Norges Fiskarlag og Fiskeridirektoratet for å forberede konkrete forslag til garnbegrensninger før neste møte i Reguleringsrådet.

TABELL 1.

VEDLEGG A

ANTALL FARKOSTER ETTER LENGSTE LENGDE OG FANGSTMENGD. LENGSTE LENGDE I METER - KVANTUM I TONN RUNDVEKT.

ÅRSTALL: 1983

DATAGRUNNLAG: TORSK NORD FOR 62 GRADER, KONVENSJONELLE REDSKAPER 1983.

ANTALL FARKOSTER MED FANGSTKVANTUM MELLOM:

	0 - 0.9 TONN	1 - 1.9 TONN	2 - 4.9 TONN	5 - 9.9 TONN	10 - 24.9 TONN	25 - 49.9 TONN	50 - 74.9 TONN	75 - 99.9 TONN	100 - 149.9 TONN	150 - 199.9 TONN	200 - 299.9 TONN	300 - 399.9 TONN	400 - 499.9 TONN	500 - TONN	SUM BÅTER, I ANTALL	SUM I TONN
0.0- 5.9 M	1054	338	317	130	57	14	8	1	1	1	-	-	-	-	1921	4994
6.0- 6.9 M	311	99	122	59	18	7	-	1	-	-	-	-	-	-	617	1622
7.0- 7.9 M	599	230	346	214	158	16	2	-	2	-	-	-	-	-	1567	6393
8.0- 8.9 M	445	179	309	278	330	85	15	4	-	-	-	-	-	-	1645	12782
9.0- 9.9 M	202	82	141	165	275	171	36	11	9	2	-	-	-	-	1094	16668
10.0-10.9 M	71	39	64	69	167	157	76	32	22	-	4	-	-	-	701	20372
11.0-11.9 M	40	15	22	27	51	49	24	15	12	2	-	-	-	-	257	7379
12.0-12.9 M	25	8	23	20	47	51	28	23	25	5	1	-	-	-	256	10762
13.0-13.9 M	25	10	8	15	20	29	34	20	19	8	3	-	-	-	191	9936
14.0-14.9 M	14	2	11	10	14	27	21	22	30	9	5	-	-	-	165	10741
15.0-15.9 M	18	7	6	12	16	23	31	23	43	33	22	4	2	-	240	23887
16.0-16.9 M	6	1	6	5	13	12	15	14	21	8	9	2	-	-	112	9801
17.0-17.9 M	5	1	2	4	4	11	7	14	14	10	2	3	-	-	77	6969
18.0-20.9 M	16	3	8	9	13	23	14	17	26	30	27	11	3	-	200	23430
21.0-27.4 M	24	5	7	8	12	16	12	10	21	20	12	3	-	-	150	12488
27.5-33.9 M	9	4	4	3	2	5	3	5	4	10	28	-	-	-	77	10057
34.0- M	15	2	3	2	2	-	1	2	5	3	5	4	-	-	44	3834
SUM ANT. BÅTER	2879	1025	1399	1030	1199	696	327	214	254	141	118	27	5	-	9314	
KVANTUM, TONN	1025	1491	4596	7335	19004	24512	20181	18695	31039	24233	28728	9129	2146	-		192112
KVANTUM UNDER MIN. FANGST:																0 TONN
KVANTUM BÅTTYPE UOPPGITT:																11396 TONN
TOTALT KVANTUM:																203508 TONN

1983

TABELL 2.

ANTALL FARKOSTER ETTER LENGSTE LENGDE OG FANGSTMENGD. LENGSTE LENGDE I METER - KVANTUM I TONN RUNDVEKT.

RSTALL: 1986 DATAGRUNNLAG: TORSK NORD FOR 62 GRADER, KONVENSJONELLE REDSKAPER

ANTALL FARKOSTER MED FANGSTKVANTUM MELLOM:

	0 - 0.9 TONN	1 - 1.9 TONN	2 - 4.9 TONN	5 - 9.9 TONN	10 - 24.9 TONN	25 - 49.9 TONN	50 - 74.9 TONN	75 - 99.9 TONN	100 - 149.9 TONN	150 - 199.9 TONN	200 - 299.9 TONN	300 - 399.9 TONN	400 - 499.9 TONN	500 - TONN	SUM BÅTER, I ANTALL	SUM I TONN
0.0- 5.9 M	1111	371	401	122	39	7	1	-	-	-	-	-	-	-	2052	3841
6.0- 6.9 M	468	173	261	138	55	2	-	-	-	-	-	-	-	-	1097	3084
7.0- 7.9 M	532	251	397	291	169	21	-	-	-	-	-	-	-	-	1661	7058
8.0- 8.9 M	355	152	286	250	239	62	9	1	-	-	-	-	-	-	1354	9432
9.0- 9.9 M	166	83	167	171	281	144	31	5	2	-	-	-	-	-	1050	13887
10.0-10.9 M	97	36	84	82	169	136	35	12	7	1	-	-	-	-	659	12758
11.0-11.9 M	23	12	19	19	45	35	14	6	3	-	-	-	-	-	176	3913
12.0-12.9 M	33	9	21	20	57	56	23	16	9	1	1	-	-	-	246	7475
13.0-13.9 M	21	6	10	13	31	35	15	11	9	4	-	-	-	-	155	5599
14.0-14.9 M	24	8	6	14	29	31	18	11	10	5	-	-	-	-	156	5927
15.0-15.9 M	20	2	8	8	28	34	27	14	32	11	9	1	-	-	194	13117
16.0-16.9 M	5	3	3	2	13	13	13	8	10	4	2	-	-	-	76	4555
17.0-17.9 M	4	1	4	3	12	11	8	14	5	11	-	-	-	-	73	4919
18.0-20.9 M	10	3	7	5	17	26	18	16	23	21	17	11	2	-	176	19087
21.0-27.4 M	20	3	8	8	12	12	9	10	20	13	23	3	-	1	142	13728
27.5-33.9 M	11	2	1	1	2	1	3	5	5	10	18	14	-	-	73	12179
34.0- M	13	2	3	1	-	3	1	1	2	3	10	8	3	-	50	7531

UM ANT. BÅTER 2913 1117 1686 1148 1198 629 225 130 137 84 80 37 5 1 9390

VANTUM, TONN 1092 1634 5520 8236 19068 21985 13771 11329 16643 14455 19213 12495 2113 538 148090

VANTUM UNDER MIN. FANGST: 0 TONN
 VANTUM BÅTTYPE UOPPGITT: 7378 TONN
 TOTALT KVANTUM: 155469 TONN

1986

TABELL 3.

ANTALL FARKOSTER ETTER LENGSTE LENGDE OG FANGSTMENGD. LENGSTE LENGDE I METER - KVANTUM I TONN RUNDVEKT.

ÅRSTALL: 1987 DATAGRUNNLAG: TORSK NORD FOR 62 GRADER, KONVENSJONELLE REDSKAPER

ANTALL FARKOSTER MED FANGSTKVANTUM MELLOM:

	0 - 0.9 TONN	1 - 1.9 TONN	2 - 4.9 TONN	5 - 9.9 TONN	10 - 24.9 TONN	25 - 49.9 TONN	50 - 74.9 TONN	75 - 99.9 TONN	100 - 149.9 TONN	150 - 199.9 TONN	200 - 299.9 TONN	300 - 399.9 TONN	400 - 499.9 TONN	500 - TONN	SUM BÅTER, I ANTALL	SUM I TONN
0.0- 5.9 M	957	232	160	43	10	2	-	-	1	-	-	-	-	-	1405	1794
6.0- 6.9 M	469	167	200	55	14	3	-	-	-	-	-	-	-	-	908	1713
7.0- 7.9 M	616	247	383	196	65	5	-	1	-	-	-	-	-	-	1513	4325
8.0- 8.9 M	385	196	269	236	145	13	1	-	-	-	-	-	-	-	1245	5634
9.0- 9.9 M	183	112	220	210	251	71	6	1	-	-	1	-	-	-	1055	9498
10.0-10.9 M	108	46	111	116	184	89	29	8	3	-	-	-	-	-	694	10038
11.0-11.9 M	28	9	11	21	45	22	6	5	2	-	-	-	-	-	149	2771
12.0-12.9 M	26	13	20	28	59	50	24	8	2	1	-	-	-	-	231	5636
13.0-13.9 M	17	7	19	13	36	30	19	6	6	-	-	-	-	-	153	4296
14.0-14.9 M	21	9	14	10	25	20	16	12	9	4	-	1	-	-	141	5351
15.0-15.9 M	21	4	6	16	22	27	28	27	24	6	2	1	-	-	184	10373
16.0-16.9 M	9	3	4	3	15	11	12	6	2	3	-	-	-	-	68	2797
17.0-17.9 M	14	1	2	3	7	9	10	6	8	-	1	-	-	-	61	2768
18.0-20.9 M	19	3	7	11	13	29	15	24	26	14	14	2	1	-	178	14522
21.0-27.4 M	18	4	10	12	12	19	15	11	20	13	9	1	-	-	144	10271
27.5-33.9 M	10	-	1	3	3	5	3	5	4	8	11	8	7	5	73	14097
34.0- M	10	1	1	1	3	4	1	-	2	2	10	5	3	7	50	10898

SUM ANT. BÅTER 2911 1054 1438 977 909 409 185 120 109 51 48 18 11 12 8252

KVANTUM, TONN 1007 1531 4729 7011 14194 14522 11269 10381 13262 8962 11819 6284 4746 7061 116779

 KVANTUM UNDER MIN. FANGST: 0 TONN
 KVANTUM BÅTTYPE UOPPGITT: 6561 TONN
 TOTALT KVANTUM: 123340 TONN

1987

TABELL 4.

ANTALL FARKOSTER ETTER LENGSTE LENGDE OG FANGSTMENGD. LENGSTE LENGDE I METER - KVANTUM I TONN RUNDVEKT.

ÅRSTALL: 1988 DATAGRUNNLAG: TORSK NORD FOR 62 GRADER, KONVENJONELLE REDSKAPER

ANTALL FARKOSTER MED FANGSTKVANTUM MELLOM:

	0 - 0.9 TONN	1 - 1.9 TONN	2 - 4.9 TONN	5 - 9.9 TONN	10 - 24.9 TONN	25 - 49.9 TONN	50 - 74.9 TONN	75 - 99.9 TONN	100 - 149.9 TONN	150 - 199.9 TONN	200 - 299.9 TONN	300 - 399.9 TONN	400 - 499.9 TONN	500 - TONN	SUM BATER, I ANTALL	SUM I TONN
0.0- 5.9 M	714	169	108	20	12	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1023	1119
6.0- 6.9 M	394	152	141	40	10	2	1	-	-	-	-	-	-	-	740	1372
7.0- 7.9 M	552	253	297	138	39	2	1	-	-	-	-	-	-	-	1282	3146
8.0- 8.9 M	403	143	244	187	86	11	1	1	-	-	-	-	-	-	1076	4222
9.0- 9.9 M	207	126	196	208	168	46	3	-	-	-	-	-	-	-	954	6718
10.0-10.9 M	121	51	113	106	165	69	17	4	3	-	-	-	-	-	649	7931
11.0-11.9 M	27	6	25	17	33	12	6	2	1	1	-	-	-	-	130	2007
12.0-12.9 M	37	7	25	28	56	33	11	9	5	2	-	-	-	-	213	4906
13.0-13.9 M	19	2	18	15	33	16	12	8	5	1	-	-	-	-	129	3422
14.0-14.9 M	21	6	18	9	24	21	13	6	6	4	2	1	-	-	132	5259
15.0-15.9 M	15	6	8	14	23	33	20	10	17	9	5	1	-	-	161	9131
16.0-16.9 M	7	2	5	2	14	14	4	4	5	-	3	-	-	1	61	3241
17.0-17.9 M	5	1	4	6	6	6	12	1	6	1	4	-	-	-	52	3210
18.0-20.9 M	15	6	6	3	14	26	18	14	24	7	14	6	3	2	158	15300
21.0-27.4 M	14	4	8	8	11	23	12	9	14	9	13	7	2	-	134	12802
27.5-33.9 M	4	-	6	2	6	1	3	3	3	6	8	4	6	17	69	17811
34.0- M	6	2	3	6	1	3	2	3	1	3	4	7	13	11	65	16903

SUM ANT. BATER 2561 936 1225 809 701 318 136 74 90 43 53 26 25 31 7028

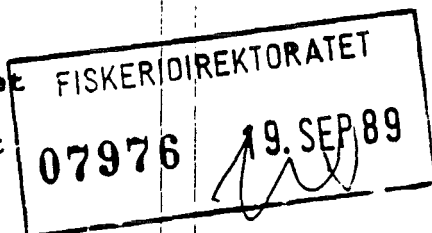
KVANTUM, TONN 904 1364 4020 5753 11069 11195 8270 6433 10988 7481 12848 9185 11438 17554 118500

KVANTUM UNDER MIN.FANGST: 0 TONN
 KVANTUM BÅTTYPE UOPPGITT: 5245 TONN
 TOTALT KVANTUM: 123746 TONN

Handwritten: 7. juli 1989
Handwritten: 76
Plk-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet

Fiskeridirektoratet

Handwritten: 15.09.89
Handwritten: J.nr. 1178/89
Handwritten: ark.
Handwritten: EL/7

Handwritten: fortal 910

T E L E F A X

GARNBEGRENSNING I FISKET ETTER TORSK, SEI OG HYSE.

Norges Fiskerilag behandlet spørsmålet om garnbegrensning i fisket etter torsk, sei og hyse i landstyreemøtet 15.09.89 og fattet følgende vedtak:

"Garnfisket etter torsk, sei og hyse er tre fiskerier som vanskelig kan sees på som en type fiskeri og underlegges samme reguleringsform.

Norges Fiskerilag er enig i at det forsøkes arbeidet fram opplegg som sikrer at man bringer på land fisk av best mulig kvalitet, men mener at dette bør kunne oppnås på andre måter enn å sette klare begrensninger i tillatt garnmengde.

Som utgangspunkt mener Norges Fiskerilag at det ikke bør settes større garnmengder i sjøen enn det som kan røktes daglig. Dersom det tas hensyn til de distriktsmessige forskjeller, vil dette medføre at antallet må variere fra distrikt til distrikt og fra fiskeri til fiskeri.

Norges Fiskerilag mener at prisme-kanismen i sterkere grad enn tidligere må benyttes for å sikre kvaliteten på fisk. Ved å gå over fra prisfastsettelse etter anvendelse til et system med pris etter kvalitet, vil det ligge et incitament til å levere fisk av best mulig kvalitet.

Dersom det oppstår situasjoner med næringssprenget fisk, må det allikevel settes begrensninger i antall garn for de områder og de arter hvor dette er påkrevet. Fiskeridirektoratets kontrollverk må gis myndighet til å vurdere om, hvor og når en slik begrensning skal gjelde.

Norges Fiskerilag vil gå inn for at det nedsettes en arbeidsgruppe som får i mandat å vurdere mulige endringer i driftsopplegget for garnfiske, som kan bidra til å sikre best mulig kvalitet på fisken. Arbeidsgruppen bør vurdere hvilken betydning en reduksjon i garnmengde vil ha for kvaliteten, og hvilke arrangement i forbindelse med håndtering av fangst og lagring ombord som kan bidra til at kvaliteten ikke forringes

Norges Fiskerlag

Plu-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 99 80
Telegr.adr.: Landsfiskerlag
Telefax (07) 53 47 42

fra fangsten tas ombord og til den leveres."

Med hilsen
NORGES FISKERLAG

Arent M. Henriksen
Arent M. Henriksen

Erling Lorentzen
Erling Lorentzen

FISKEINDUSTRIENS LANDSFORENING
THE ASSOCIATION OF NORWEGIAN PROCESSORS AND EXPORTERS.

FISKERIDIREKTORATET
07746 11. SEP 89

Fiskeridirektoratet
Postboks 185
5002 Bergen

SKIPPERGATEN 41
POSTBOKS 207
POSTBILLO 5 95 28 56
BANKGIRO 880 02 09816
TELEFON (083) 58 033
TELEGRADR: PRODUSENTFORENING
TELEFAX (083) 55 497

DERES REF

VAR REF. sak/ga

9001 TROMSØ, 11.09.1989

REGULERING AV FISKET FOR RESTERENDE MÅNEDER AV 1989

Allerede da kvotene for 1989 ble fastsatt, ble det fra FL's side påpekt at landbasert fiskeindustri ville få svært store problemer med å sikre stabile råstoffleveranser over året slik at produksjon kunne foregå noenlunde kontinuerlig. Med den ukontrollerte og sterkt uheldige avvikling av torskefisket var det innlysende at landbasert industri i stor grad måtte basere sommerens og høstens produksjon på seiråstoff. Det ble derfor nedlagt et stort arbeid i planlegging av fangstavgvikling, produksjon- og salgsopplegg. Det ble også stilt betydelige midler til disposisjon for nettopp å kunne imøtekomme de spesielle forhold som gjennomføringen av seisesongen krevde.

Etter at vårtorskekvoten var oppfisket på en lite tilfredstillende måte, ble det gjort store anstrengelser for å hindre at seisesongen skulle forløpe på samme vis. Vi må nå konstatere at seifisket for notflåten er stoppet som følge av oppfisket kvote. Beklageligvis er også dette fisket avviklet etter samme modell som vårtorskefiske, - størst mulig kvantum på kortest mulig tid. Landbasert industri har derfor ikke fått det kvantum som var forventet og nødvendig. Dette ikke som følge av manglende kapasitet, men som følge av at reguleringsmyndighetene ikke har forstått å regulere fisket på en slik måte at råstoffet i størst mulig grad ble tilført landbasert industri. Det er i denne sammenheng ikke nødvendig å gå inn på detaljene i fangstavgviklingen da dette er kjent for samtlige involverte parter. Vi kan derfor bare konstatere at dersom en ikke nå innfører tiltak som på en langt bedre måte sørger for at fangst og produksjon tilpasses, vil norsk landbasert industri stå uten råstoff med de dramatiske konsekvenser dette har for sysselsetting og økonomi i enkeltforetakene. Samtidig vil inngåtte salgskontrakter ikke kunne oppfylles.

Det tradisjonelle fløylinefisket er på det nærmeste over, og vi går inn i perioden for bunnlinefiske etter hyse. Dette fiske har svært stor betydning i Troms og Finnmark. Fisket står i fare for ikke å komme igang, eller bli stoppet på et meget tidlig tidspunkt, fordi innblandingsprosenten for bifangst torsk er satt til 25 prosent. I praksis betyr at fisket neppe kan gjennomføres. Hyseskvoten vil derfor trolig ikke bli oppfisket.

For å unngå at det blir fullstendig stopp i fiskeindustrien frem til årsskiftet, må vi derfor be om at følgende tiltak iverksettes umiddelbart;

For sei;

- 1) Den del av seinotflåten som fortsatt har fartøyskvote igjen, gis anledning til å fortsette fisket.
- 2) Øyeblikkelig oppheving av dispensasjon fra bløggforskriftene for sei under 58 cm.
- 3) Øyeblikkelig stopp i leveransene av sei til fabrikktrålerflåten.
- 4) Innsats i fisket reguleres i takt med behovet for råstoff til den landbaserte industri.
- 5) Det foretas en omfordeling av redskapskvoten slik at notfiske kan fortsette som "lån" fra trålerens kvote, under forutsetning av at ferskfisktrålerne, - dersom utviklingen i deres fiske gjør det nødvendig, garanteres et fangstvolum av sei identisk med den opprinnelige tildelte kvote.
- 6) Dersom det er juridisk gjennomførbart, må fabrikktrålerens andel av høstens trålkvoten av sei bli overført direkte til not.
- 7) Den gjenstående del av seikvoten for konvensjonelle redskaper må prioriteres for redskaper som sikrer råstoffets kvalitet. Garnfisket etter sei bør derfor reduseres.

For hyse;

- 1) Øke innblandingsprosenten av torsk for bunnlindefisket etter hyse fra 25 % til 50 %.
- 2) Innblandingsprosent beregnes ut fra ukefangst.

Dersom disse tiltak ikke iverksettes vil hele virksomheten i våre kystområder stoppe opp frem til årsskiftet. Vi må derfor be om en meget rask behandling av disse spørsmål.

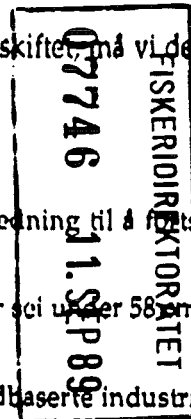
Med vennlig hilsen

FISKEINDUSTRIENS LANDSFORENING

Svein A. Kjørne
adm. direktør

Geir Andreassen

Kopi: Fiskeridepartementet
Norges Fiskarlag
Norges Råfisklag
Distriktsforeningene i FL

I forhold til 1987 fant det sted i 1989 en prosentvis liten økning i ilandbragt kvantum med garn frem til 30. april. Man kan slå fast at de respektive konvensjonelle redskapsgrupper i nevnte periode i 1989 hadde en relativ normal fordeling innenfor de naturlige fluktasjoner.

Ser man imidlertid på faktisk ilandført mengde ble det ilandbragt ca. dobbelt så mye garnfanget torsk i 1989 enn de to forutgående år, og det til tross for at 1989-kvoten for konvensjonelle redskaper er betraktelig redusert i forhold til tidligere.

Når året er omme vil redskapsgruppen garn trolig stå for ca. 45% av ilandbragt torskekquantum. I de to forutgående år var den prosentvise andelen henholdsvis 35% og 33%.

Det spesielle med årets garnfiske etter torsk var at et betydelig kvantum var kvalitetsforringet. Årsaken var en kombinasjon av dårlig vær og at fiskerne brukte langt høyere antall garn enn de kunne røkte. Dette resulterte i store mengder overstått fisk som hovedsaklig måtte anvendes til salting.

På bakgrunn av det som har skjedd i tilknytning til utviklingen av årets torskefiske er det klart at man må regulere både redskapsbruken og fangstinnsatsen. Man må ikke komme i en lignende situasjon i 1990 som i år, hvor man i løpet av de fire første månedene har fisket opp storparten av kvoten.

Fig. 1 viser fangstutviklingen på torsk, hyse og sei.

Se vedlegg.

Som figuren viser er ilandført kvantum torsk hovedsaklig konsentrert om årets 4 første måneder og de 2 - 3 siste måneder av året.

For industrien er det ønskelig å få regulert bort topper i fisket og få til jevnere tilførsler av råstoff gjennom året. Spesielt er det viktig, når man har lave kvoter, å få en jevnere fordeling gjennom året.

Utfra de dårlige erfaringene man har gjort, under årets fiske, må garnfisket reguleres både av hensyn til kvalitet og fangstinnsats. Fiskeindustriens Landsforening foreslår følgende reguleringsopplegg:

- ANTALL GARN BEGRENSES PR. MANN PR. BÅT.
- DET BLIR FORBUDT Å HA GARN I SJØEN I HELGENE.
- BÅTKVOTENE OPPRETTHOLDES OG FORDELES MELLOM VINTER/VÅRSESONG OG HØSTSESONG.
- DEN HELÅRSDREVNE FLÅTE MED LEVERANSEPLIKT TIL LANDBASERT INDUSTRIANLEGG MÅ PRIORITERES.

Vi vil også presisere at avviklingen av fisket også må ta som utgangspunkt den helårsdrevne flåte slik at regulering som blir foretatt, må ta hensyn til denne gruppes driftsbetingelser.

Det er viktig å stimulere til helårlig virksomhet og å unngå sterke sesongtopper i fisket.

REGULERING AV SEIFISKET.

Totalkvoten for sei i 1989 er fordelt mellom redskapsgruppene på følgende måte:

Not	46 000 tonn
Trål	40 000 tonn
<u>Konv. redskap</u>	<u>27 000 tonn</u>
	113 000 tonn

Fordi kvotene på torsk og hyse for 1989 ble satt så lavt som de ble, var det helt klart for Fiskeindustriens Landsforening at sei ville bli hovedråstoffgrunnlaget for industrien i 2. halvdel av året og at betydelige ressurser var påkrevet for at seiråstoffet skulle gå til den landbaserte industrien. I sin planlegging har derfor produsenter og eksportører forholdt seg til disse forutsetningene, og man kan fastslå at industrisiden har lagt opp til en produksjonsstruktur med sikte på å utnytte hele seikvantumet. Imidlertid har avviklingen hittil av årets seifiske vært lite tilfredsstillende sett fra industriens synspunkt. Pr. uke 33 er notseikvantumet kommet opp i ca. 37 000 tonn, hvorav norske fabrikkskip har kjøpt 11 000 tonn.

Fryseindustrien har fått ca. 10 000 tonn totalt. Man står nå i den forunderlige situasjonen at man har noen få tusen tonn igjen av notseikvantumet, slik at man nå i seneste laget har måttet innføre reguleringer i seinotfisket for å "strekke" seiråstoffet ut.

Dersom forskerne ikke kommer med andre signaler enn det som foreligger vil næringen stå foran mange magre år mht. råstoffgrunnlaget på torsk og hyse. Seiråstoff vil være det viktigste råstoffet både for flåten og industrien i siste halvdel disse årene.

Det er derfor påkrevet at seifisket blir sterkere regulert etter de behov industrien har, og ikke utelukkende ut fra hensyn til fangstleddet.

- Innsatsen i notseifisket må spres over en lengre periode enn det som har vært vanlig. For å sikre de mindre båtene kvantum må båtkvoter innføres.
- Kvalitet må prioriteres. Dette innebærer at den dispensasjonen fra bløggforskriftene som er gitt for notfanget sei u/58 cm må bli trukket tilbake. Dersom bløgging igjen blir påbudt, vil man minske presset fra fiskerhold om leveranser til norske- og utenlandske fabrikkskip. Dette vil samtidig eendre fangstmetodene i en for industrien riktig retning.

- Man må søke å begrense fangst av sei med redskaper som erfaringsmessig ikke ivaretar hensyn til kvalitet.
- Likt minstemål for sei for hele kysten av Norge.

REGULERING AV HYSEFISKET

Årets hysekvote er satt til 40 000 tonn, fordelt med 15 000 tonn til trålere og 25 000 tonn til konvensjonelle redskaper.

Man forventet at det ville bli stor deltakelse i hyselinefisket, og at kvantumet ville bli oppfisket relativt fort dersom det ikke ble satt inn reguleringer.

Utviklingen i hyselinefisket har hittil ikke forløpt normalt. Fangstene har vært små og for å sikre at hysekvoten blir oppfisket har derfor Fiskeridepartementet fordoblet fartøykvoten i dette fisket.

Fra fiskerhold har kritikken mot hysereguleringen hovedsaklig gått på at fartøykvotene ble satt for lavt innledningsvis. Mange fiskere fant det ikke lønnsomt å starte opp dette fisket.

Man må regne med at hysefisket vil forløpe mer normalt neste år enn i år. Det innebærer at fangstene pr. båt blir høyere. Fiskeindustriens Landsforening mener derfor at med en liten hysekvote må fangsttinnssatsen i dette fisket reguleres med båt-kvote også neste sesong.

Hovedproblemet med avviklingen av hyselinefisket har vært at ilandført kvantum i perioder har oversteget mottakskapasiteten. Dette har ført til at store mengder hyse har blitt sendt hovedsaklig til Danmark. For å unngå en for intensiv fangsttinnssats må regulering ta hensyn til dette forhold.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-VÅRGYTENDE SILD.

Foruten de bestemmelsene som regulerer selve utøvelsen av fisket er det bestemt at norsk-vårgytende sild kun skal gå til konsumformål. Dette har resultert i at utenlandske oppkjøpsfartøyer ofte blir tilkalt og kjøper sild til lavere pris enn norske kjøpere får anledning til.

Fiskeindustriens Landsforenings standpunkt er at norsk kvotebelagt råstoff må kanaliseres til norsk industri. Prioriteringsrekkefølgen for anvendelse av norsk sild bør være denne:

1. Konsumanvendelse
2. Bruk av silderåstoff til mel-/oljeindustri.
3. Direkte salg til utenlandske oppkjøpsfartøyer kan benyttes dersom de to forannevnte anvendelsesområder fullt ut er utnyttet og da knyttet til kjøpeplikt av bearbeidede norske sildeprodukter.

Utfra det uomtvistelige faktum at en død sild belaster ressursgrunnlaget like mye uansett om den blir til mel-/olje i Norge eller om den blir konsumert i et eller annet øst-europeisk land, er det helt uforståelig at norske myndigheter prioriterer utenlandske interesser istedet for å avhjelpe en råstoffmangel i deler av norsk fiskeindustri. En stadig ekspanderende oppdrettsnæring vil være vår viktigste avtaker av behandlet forråstoff via mel og oljeindustri.

REGULERING AV FISKET ETTER LODDE.

Regulering av loddefisket i Barentshavet avtales i fellesskap av Norge og Sovjet. Det har siden 1987 vært fangstforbud etter lodde i tråd med anbefaling fra ICES' rådgivende fiskerireguleringskomite.

Loddebestanden i Barentshavet er nå i god vekst. En økende bestand vil danne næringsgrunnlaget for oppbygging av viktige bestander av torsk, hyse og sei. Det må fortsatt vises stor varsomhet med hensyn til kommende beskatning av loddeforekomstene. Imidlertid bør det være rimelig å starte opp et begrenset og nøye kontrollert fiske til konsum-/rognproduksjon. På Honningsvåg-konferansen om Barentshavet som ble avholdt i august ble det ut fra forskerhold hevdet at sammenbruddet i loddebestanden skyldes andre faktorer enn "påstått overfiske". Et begrenset konsumfiske vil derfor ikke ha nevneverdig innvirkning på bestandens oppbygging.

Det viktigste når det gjelder salg av fisk og fiskeprodukter til Japan er tilstedeværelse og kontakt i markedet. Fordi vi i stor grad har vært borte fra det japanske marked i mange år, er det nå påkrevet med en forsiktig oppstart for å komme i markedsposisjon igjen når fisket etter lodde igjen blir tillatt.

Det må derfor vurderes et begrenset fiske etter lodde under vintersesongen 1990, med hovedformål å produsere et minstekvantum lodderogn og konsumlodde ved norske landanlegg, for å kunne minimumsbetjene et viktig marked i Japan.

Med vennlig hilsen
FISKEINDUSTRIENS LANDSFORENING

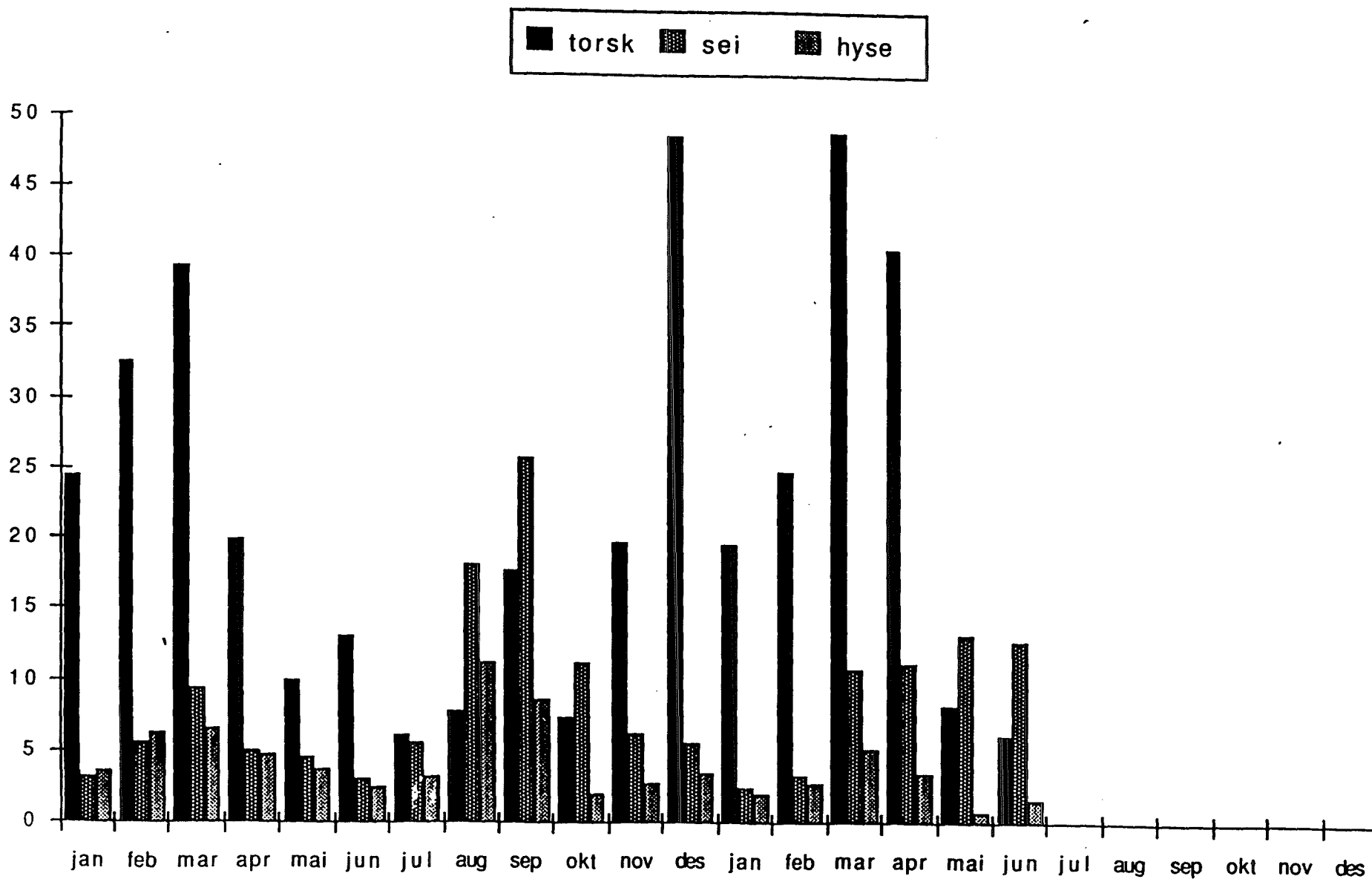

Svein A. Krane
adm. direktør

Kåre Henriksen

Kopi: FL'S medlemmer av Reguleringsrådet
Styret i FL

Fig. 1.

Fangstutvikling 1988-89 N for 62. breddegrad (tusen tonn)

SAK 10/89

PRINSIPPSPØRSMÅL I FORBINDELSE MED REGULERING AV FISKE ETTER
NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1990.

Olsen viste til saksdokumentene hvor det heter:

PRINSIPPSPØRSMÅL I FORBINDELSE MED REGULERING AV FISKE ETTER
NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1990.

Når det gjelder regulering av fisket etter norsk vårgytende
sild i 1990 ønsker Fiskeridirektøren nå ta opp følgende to
spørsmål:

artsbestemt fiske
dagforbud

ARTSBESTEMT FISKE.

1. Fisket i 1989.

For 1989 er det fastsatt en totalkvote på inntil 806.000 hl
fordelt på

	<u>Gruppekvote</u>	<u>Tatt 28.08.89</u>	<u>Rest</u>
Ringnot	347.000 hl	181.344 hl	165.656
Kystfartøygruppen	427.000 "	179.449 "	247.551
Trål	<u>32.000 "</u>	<u>38.000 "</u>	<u>0</u>
Total	806.000 hl =====	398.793 =====	413.207 =====

Reguleringsforskriften for 1989 er geografisk betinget i og
med at den omfatter norskekysten nord for Klovningen
(N 61°56') og området innenfor grunnlinjen fra Klovningen til
N 61°. Sistnevnte kystområde er tilbakeført til

1102RU.TH

nordsjøsildefisket 15.05.89.

Mellom grunnlinjen og 12 n.mil fra N 60°30' og nord til 62° har en de senere år hatt forbud mot fiske etter all sild. I månedsskiftet februar/mars d.å. opplyste Havforskningsinstituttet at det var registrert gyttende sild ved Karmøy. Det viste seg at det var norsk vårgyttende sild og det ble anmodet om å iverksette tiltak for å beskytte silda i dette område. Fiskeridepartementet fastsatte 10.03.89 forbud mot fiske etter sild innenfor 12-milsgrensen mellom N 59° og N 59°45' ("Karmøy-boksen"). Forbudet ble 17.03.89 utvidet både sydover og nordover slik at det gjaldt fra N 58°30' opp til det tradisjonelle sperrefeltet. Samtidig ble det innført forbud mot fiske etter norsk vårgyttende sild i Nordsjøen, dels for beskyttelse bestanden, dels for å vanskeliggjøre feilinnmelding av fangster, f.eks. at fangster tatt ved Runde ble innmeldt fra Nordsjøen. Sperreområdet fra N 58°30' til N 60°30' ble opphevet 02.05.89. Forbudet mot å fiske norsk vårgyttende sild syd for N 62° (J-73-89) og det tradisjonelle sperrefeltet står fortsatt ved lag.

2. Ressurssituasjonen.

Havforskningsinstituttet uttaler ved brev av 29.08.89 følgende om ressurssituasjonen:

"BESKATNING

TAC for 1990 for denne bestanden vil foreligge etter at ICES' rådgivende komite har hatt møte i november 1989. Gytebestanden domineres totalt av den sterke 1983 årsklassen. Den er nå fullstendig rekruttert til gytebestanden. Gytebestanden er beregnet til å være omlag 1.5 millioner tonn. Årsklassene fra 1984 til 1988 er svake. Rekrutteringen fra disse årsklassene og individuell vekst vil omtrent balansere med det som går tapt på grunn av naturlig dødelighet. Gytebestanden vil

altså i tiden fram til 1992 avta i størrelsesorden med det kvantum som dør på grunn av fisket.

En har satt 2.5 millioner tonn som mål for gjenoppbygging av gytebestanden og det er altså ikke mulig å nå dette nivå i de nærmeste 4 år. Bestandsituasjonen tilsier derfor at uttaket av bestanden bør begrenses mest mulig i de nærmeste år.

GEOGRAFISK UTBREDELSE

1983 årsklassen har i de siste år overvintret i fjordområdene fra Sørfjorden/Gildeskål og nordover til Sør-Troms. Utvandringen til gyteområdene har begynt i midten av januar. Hovedgyteområdet har vært bankene utenfor Møre, men det har også vært en betydelig gyting i Vikna-Sklinna området. I 1989 ble det registrert gytende sild ved Karmøy, og det er også meldt om gytende sild lengre sør. Det er imidlertid ikke påvist ved prøver at gytende sild sør for Karmøy er norsk vårgytende sild.

Etter gyting beiter silda vest av norskekysten mellom ca 64°N og 70°N og ut til ca 200 nautiske mil av land. Det er få observasjoner av sild i internasjonalt farvann. Det var sovjetiske observasjoner av enkelte individer ved ca 0° - 3° vest i juli 1988. Eventuelle sovjetiske observasjoner i 1989 vil bli forelagt arbeidsgruppen i slutten av oktober. Et islandsk tokt i juni 1989 nord og øst for Island mellom 4° og 8° vest registrerte ikke sild. En har om sommeren registrert enkeltteksemplar av vårgytende sild (sannsynligvis norsk vårgyter) i Tampen og Vikingbankområdet i Nordsjøen. I juli/august samler silda seg vest av Lofoten-Vesterålen før innvandringen (hovedsakelig inn Vestfjorden) skjer.

Inntil nå har bestanden således i all hovedsak oppholdt seg i norsk økonomisk sone nord for 62°N, og en har ingen

konkrete data som tyder på at silda med det første vil gjenoppta sitt gamle vandringsmønster til Jan Mayen/Island området.

I gyteperioden februar-mars oppholder en del av bestanden seg sør for 62°N. En vet ikke konkret hvor mye sild dette gjelder, men det er lite i forhold til mengden sild som gyter lengre nord. En kjenner heller ikke de nøyaktige vandringsveiene sør for 62°N.

En venter ingen vesentlige forandringer i vandringsmønsteret i 1989 i forhold til tiden 1986-1988. En forventer at hoveddelen av bestanden vil trekke inn i fjordområdene i Nordland og Troms i august-september 1989, og overvintre der til slutten av januar 1990. Det er også mest sannsynlig at gytebestanden i 1990 vil fordele seg langs kysten som i 1989.

Silda står i svært tette konsentrasjoner i overvintringsområdene. Gyteområdene har en langt større utbredelse enn overvintringsområdene, men også i gyteområdene kan det lokalt forekomme svært tette konsentrasjoner av sild. Men her sprer silda seg om natten.

Hittil har sildekvoten vært fordelt på et stort antall deltagere. Dette fører til mange fangstoperasjoner, med liten kvote pr. deltagerenhet. Når et slikt fiske utøves i et område med store sildekonsentrasjoner er det svært vanskelig å tilpasse fangstoperasjonen slik at en bare fanger sin tilmålte kvote. Slipping, sprenging mm vil måtte forekomme, og medfører en større dødelighet i bestanden enn hva totalkvoten tilser. Dette har vært et stort problem i forvaltningen og Havforskningsinstituttets syn på dette er gitt i et brev til Fiskeridirektoratet 25.5.1989. Hovedpunkter er:

- 1) I utgangspunktet sperres alle fjorder for sildefiske hvor det overvintrer store konsentrasjoner av sild.
- 2) Enkelte områder kan åpnes etter en vurdering av kontrollverket og av personer med innsikt i utøvelsen av selve fisket. Disse blir gjort ansvarlig for at neddreping ikke forekommer, og må derfor føre nøye kontroll med fiske og låsetting.
- 3) Slipping av overskuddsfangst må ikke tillates. For å redusere overskuddsfangst i forhold til kvoten bør puljevis innseiling praktiseres.
- 4) Slepning/låsetting har uten tvil vært årsak til stor neddreping, og må overvåkes nøye.

Det er lite aktuelt å sperre områder på gytefeltene på grunn av tette konsentrasjoner. Dette fordi silda forflytter seg og det medfører store forandringer i konsentrasjonene fra dag til dag på de ulike gytefelt. Det er imidlertid særlig på dagtid at de tette gyteområdene slik som innført sist vinter kan i stor utstrekning løse dette problemet. Det kan også være aktuelt med et slikt dagforbud langs vandringsveiene mellom Vestfjorden og Møre. Aktuelt tidsrom for en slik regulering vil være 15. januar til 15. april.

FISKET SØR FOR 62°N.

A) Vernetiltak

Utifra en generell biologisk betraktning vil en geografisk utvidelse av gyteområde være en fordel for bestandens reproduksjonsevne. Det bør vises forsiktighet og la feltene sør for 62°N få utvikle seg, og det bør derfor innføres ekstra vern av silda som gyter på disse

feltene. Som nevnt tidligere venter en ikke vekst i gytebestanden de nærmeste år, og en vet ikke om en større del av bestanden vil gyte på de sørlige feltene i årene som kommer. En bør foreløpig ikke tillate not og trålfiske etter norsk vårgytende sild på gytefeltene sør for 62°N til en ser hvordan gytingen der utvikler seg.

B) Kriterier

I tidsrommet september-mars vil et fiske på kjønnsmoden sild i dette området kunne reguleres på bestand etter enkle biologiske kriterier (norsk vårgyter og Nordsjø høstgyter).

Etter gyting i mars vil det være vanskelig å skille mellom norsk vårgytende sild og nordsjøsilde i en fangstsituasjon. Det vil da neppe kunne håndheves et forbud mot fiske på den ene bestanden og ikke på den andre. En eventuell regulering av et sildefiske i tiden fra april til august må derfor skje med utgangspunkt i geografiske avgrensninger."

3. Reguleringsprinsipper mv. ved et fremtidig artsbestemt fiske.

Norges Fiskerlag har som kjent bedt om at den fremtidige reguleringen av sildefiskeriene i større grad må ta utgangspunkt i art fremfor geografiske grenser.

De någjeldende reguleringer er en blanding av geografisk bestemt og artsregulert fiske. Gjeldende regulering av fisket etter sild nord for Klovningen bygger på den forutsetning at norsk vårgytende sild ikke har fangstbar utbredelse i sør, korrigert for innsiget langs land syd til Sognefjorden frem til 15. mai i år.

Det er hevdet at det skal være mulig å drive fiske på de to

aktuelle sildeartene i samme område og slik at en belaster vedkommende fartøys kvote på den ene eller den andre kvote alt etter hvilket fiskeslag som fanges. Dette forutsetter at alle fartøy som har adgang til å delta i det ene fiskeri også kan delta i det andre og at vedkommende fiskeri er åpent for de aktuelle fartøygrupper samtidig samt at vedkommende fartøy har gjenstående kvote i begge fiskeri. Dette forutsetter i tillegg at det vil være praktisk mulig på en enkel måte å skille de to sildeartene fra hverandre med rimelig grad av sikkerhet.

I perioder hvor vedkommende fartøy ikke lenger har adgang til å fiske på begge arter, må en slik differensiering kunne foretas på et så vidt tidlig tidspunkt i fangstoperasjonen at en unngår unødig neddreping. Det vil dessuten være en viss risiko for at et fiskeslag som fartøyet ikke (lenger) har adgang til å fiske på blir tatt om bord og forsøkt omsatt utenom de ordinære omsetningsledd. Ifølge salgslaget vil det ikke være noe låssettingsbehov av hensyn til sildas kvalitet i gyteperioden og det vil derfor være vanskeligere å kontrollere fangster med henblikk på art.

3.1. Trål

Trålfisket etter sild er de seneste år blitt stoppet etter få uker fordi både trålkvotene på nordsjøsild og norsk vårgytende sild var oppfisket. Fisket har foregått geografisk adskilt i hhv. Nordsjøen og Vestfjorden i de ukene trålfisket har vært åpent. Det er ikke grunnlag for å anta at fisket etter sild med trål vil strekke seg over lang tid de kommende år, men hvis så skulle skje vil fartøyene kunne få problemer når den norske vårgytende silda etter overvintring siger ned langs Vestlandskysten for å gyte. Norges Fiskarlag legger til grunn at notfiskerne kan sette nota, ta prøve av fangsten og eventuelt slippe såfremt fartøyet har fått en sildeart der fartøyskvoten er oppfisket. I fiske etter sild med trål vil mulighetene for regulering av fiske etter art være betydelig redusert idet arten først kan bringes på det rene etter at

trålhalet er avsluttet. Dersom trålfisket på en bestand er stoppet, vil et trålhal på uriktig art være ulovlig fiske, og dersom det er fartøykvoten som er oppfisket vil halet være overskridelse av fartøykvoten og verdien av fangsten vil bli inndratt av salgslaget. Regulering av fiske basert på art vil således være vanskelig å etterleve for trålfartøy og derfor lite hensiktsmessig.

3.2. Not

Når det gjelder notfisket vil mange hevde at her er det umulig å skille på art på et så tidlig tidspunkt i fangstoperasjonen at risikoens for unødig neddreping ikke vil være særlig stor. En er imidlertid av den oppfatning at det i praksis i visse perioder lett vil kunne oppstå en situasjon der kast, prøvetaking, slipping og eventuelt omkast vil kunne medføre risiko for slitasje og uregistrert uttak av bestanden. Så også for notfisket kan det diskuteres hvor hensiktsmessig det vil være med en regulering basert utelukkende på art.

3.3. Garn

Når det gjelder garnfisket vil en aldri kunne regulere dette basert på art, fordi arten først kan bringes på det rene på et så vidt sent tidspunkt i fangstoperasjonen at en ikke lenger kan slippe ut den del av fangsten som måtte vise seg å være av feil art.

3.4. Generelt

Det følger av dette at regulering av et fiskeri basert på art ikke er en selvfølgelig reguleringsform pr. idag. Så lenge alle gruppe- og fartøykvoter er uoppfisket vil muligens fisker kunne ta ansvar og risiko for artsbestemmelse, i hvert fall i ringnotfisket. Derimot vil en regulering basert på art sette særlige krav til fisker og landmottak når det gjelder artsbestemmelse, føring av fangstdagbok, utfylling av

sluttseddel, sjølproduksjon og salg til utlandet osv. fra den dag en av de to arter er oppfisket for vedkommende fartøy eller for vedkommende fartøygruppe.

Når det gjelder bestandssituasjonen for norsk vårgytende sild uttaler Havforskningsinstituttet som referert ovenfor at man foreløpig ikke bør tillate not og trålfiske etter norsk vårgytende sild på gytefeltene sør for Klovningen til en ser hvordan gytingen der utvikler seg.

En finner det derfor mest hensiktsmessig å begrense den videre drøftelse til de alternativer som ligger innenfor rammen i Havforskningsinstituttets tilrådning.

4. Vernetiltak sør for N 62°.

Ifølge Havforskningsinstituttets brev av 29.08.89 er det pr. idag ikke ventet vesentlige forandringer i vandringsmønsteret for inneværende år, og instituttet holder det for mest sannsynlig at gytebestanden i 1990 vil fordele seg langs kysten på samme vis som i 1989.

Havforskningsinstituttet skiller mellom overvintringsområder og gyteområder. I juli/august samler silda seg vest av Lofoten-Vesterålen før innvandringen og overvintringen i Sør-Troms og Nordland.

Utvandring til gyteområdene har etter det opplyste begynt i midten av januar.

I gyteperioden februar-mars har hovedgyteområdet vært bankene utenfor Møre og Vikna-Sklinna området. Det er i år konstatert at en del av bestanden oppholder seg sør for N 62°, men en vet ikke konkret hvor mye det gjelder. En kjenner heller ikke de nøyaktige vandringsveiene sør for N 62°.

Ut fra Havforskningsinstituttets biologiske betraktning er en utvidelse av gyteområdene en fordel for reproduksjonsevnen, og en bør innføre vern av silda som gyter på disse feltene.

Havforskningsinstituttet opplyser at fra september til mars vil et fiske på kjønnsmoden sild kunne reguleres på bestand etter enkle biologiske kriterier (kriteriene er ikke beskrevet av instituttet). Gyteperioden faller nødvendigvis innenfor nevnte tidsintervall, og en vil derfor kunne innføre, etterleve og håndheve et geografisk forbud sør for N 62° i januar, februar og mars måned.

Et forbud kan både være et forbud på art syd for 62° og et forbud mot fiske av all sild langs kysten syd for N 62° eller en kombinasjon av disse.

Et totalforbud mot fiske etter sild på kysten syd for N 61° vil kunne hevdes å hindre et tradisjonelt fiske etter nordsjøsild på denne kyststrekningen. For å belyse omfanget av dette nærmere viser en til nedenforstående oversikt over kystfisket etter sild syd for N 62° de senere år fordelt på måneder/områder.

Det fremgår av statistikken fra sluttsedlene at fisket etter sild på kysten sør for N 62° er meget beskjedent fra januar til og med april. Når det gjelder fisket på Bremanger-landet i 1988 ble dette belastet kystgruppen for norsk vårgytende sild og ikke kystgruppen i nordsjøsildfisket.

Kystfisket innenfor 12 n. mil:
(i tonn)

	<u>1986</u>	<u>1986</u>	<u>1987</u>	<u>1987</u>	<u>1988</u>	<u>1988</u>
	<u>Jan.-April</u>	<u>Totalt</u>	<u>Jan.-April</u>	<u>Totalt</u>	<u>Jan.-April</u>	<u>Totalt</u>
Sogn og Fjordane (-Selje)	-	87	-	1.808	4.028	4.808
Hordaland	3	326	373	1.967	-	673
Rogaland	4	629	-	965	-	381
	<u>7</u>	<u>1.865</u>	<u>37</u>	<u>4.751</u>	<u>4.028</u>	<u>5.862</u>

I inneværende år har en hatt både forbud mot fiske av all sild med not/trål fra det tradisjonelle forbudsområdet i nord (N 61°30') til Egersund innenfor 12 n. mil, og et forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild i Nordsjøen (statistikkområde IV).

Fiskeridirektøren foreslår forbud mot fiske etter sild med not og trål i 1990 innenfor 12 n. mil fra N 60°30' (N 61°) til en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr fra januar og frem til silda har forlatt gytefeltene i området.

Videre forslår Fiskeridirektøren forbud mot å fiske norsk vårgytende sild i ICES' statistikkområde IVa, IVb samt et område i ICES IIIa avgrenset i øst av en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr.

Det forutsettes at reguleringen av fisket etter sild innenfor grunnlinjen mellom Klovningen og N 61° i 1989 opprettholdes i 1990.

FORBUD MOT FISKE MED NOT PÅ DAGTID.

1. Fisket i 1989.

Grunnet en del neddreping av sild på Mørkysten i vår ble det 03.03.89 innført et midlertidig forbud mot å fiske norsk vårgytende sild på dagtid med ringnot syd for N 67°30'.

Det er særlig på dagtid i gyteperioden at de tette konsentrasjonene av sild forekommer. Både ICES's rådgivende komite (ACFM) og Havforskningsinstituttet i Bergen uttalte høsten 1988 bekymring for den uregistrerte dødeligheten i fisket etter norsk vårgytende sild. Således uttalte ACFM bl.a.:

".....breaking of gear has formed a considerable proportion

of the total mortality of this stock in recent years....."

Da det ved vårens fiske inntraff episoder på havet og faren for neddreping var påtakelig, skrev Fiskeridirektøren til Fiskeridepartementet at ved sprenging av nota under fangstingen ville sild som hadde vært i kontakt med nota miste skjell og dø. Dersom nota sprengtes når man hadde fått den til fartøysiden og var begynt å pumpe, ville en måtte påregne at all silden i nota døde. På denne bakgrunn foreslo Fiskeridirektøren den 02.03.89 et forbud mot fiske etter sild med not om dagen, og forslaget ble iverksatt dagen etter.

Den 21.04.89 skrev Havforskningsinstituttet at man mente dagforbudet kunne oppheves, og Fiskeridepartementet opphevet deretter det midlertidige dagforbudet.

2. Fisket i 1990.

Som det fremgår av Havforskningsinstituttets redegjørelse inntatt ovenfor, domineres gytebestanden totalt av 1983 årsklassen. Gytebestanden vil de nærmeste år avta i størrelsesorden med det kvantum som dør pga. fisket. Situasjonen tilsier at uttak av bestanden begrenses mest mulig og at faren for neddreping og uregistrert dødelighet reduseres mest mulig. Det er et overordnet mål at det uregistrerte uttak i fisket etter norsk vårgytende sild blir lavt ved at fiskeriene utøves med lavest mulig risiko for neddreping.

I gyteperioden forflytter silda seg, hvilket ifølge Havforskningsinstituttet medfører store forandringer i konsentrasjonene fra dag til dag på det enkelte gytefelt.

Det er lite aktuelt å sperre områder på gytefeltene pga. tette sildekonsentrasjoner. Det er pr. idag verken kapasitet eller økonomiske midler til et hav-/kystoppsyn med ansvar for daglig åpning og lukking av felt. Et dagforbud kan imidlertid i stor utstrekning løse problemet.

Når det gjelder utstrekning av et mulig forbud, må dette tilpasses de forskjellige lokaliteter. Problemet med sprenging av nøter pga. stor sildetetthet er ikke begrenset til Mørefeltene, idet en i inneværende år også kjenner problemene fra Vestfjordområdet i januar.

Fiskeridirektøren foreslår forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild om dagen med not i gyteperioden i 1990."

Plassa viste til forslaget på side 11 i saksdokumentene hvor det heter:

Fiskeridirektøren foreslår forbud mot fiske etter sild med not og trål i 1990 innenfor 12 n. mil fra N 60° 30' (N 61°) til en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr fra januar og frem til silda har forlatt gytefeltene i området.

Videre foreslår Fiskeridirektøren forbud mot å fiske norsk vårgytende sild i ICES' statistikkområde IVa, IVb samt et område i ICES IIIa avgrenset i øst av en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr.

Hun påpekte at det foreslåtte reguleringsopplegg er likt det reguleringsopplegg en arbeidet frem sesongen 1989.

Bakkevik stilte seg avvisende til en områderegulering innenfor 12 n. mil som forbød alt sildefiske.

Plassa svarte at når en har lagt opp til en annen regulering innenfor 12 n. mil er det fordi dette er det mest aktuelle område hvor norsk vårgytende sild kan påregnes. Dessuten har det bare vært ubetydelige mengder nordsjøsild i dette området.

Leine spurte hvilke kriterier en la til grunn for å artsbestemme sild utenfor 12 n. mil.

Nakken svarte at i de første 3 måneder vil sild som har rogn og melke høyst sannsynlig være norsk vårgytende sild. Etter gyting i april-mai vil det være mye vanskeligere å artsbestemme sild.

Leine viste til selvprodusenter som fileterte sild på anlegg og spurte om det var mulig å artsbestemme sild på grunnlag av filet.

Nakken svarte at dette ikke var mulig.

Plassa sa at det var innført rapporteringsregler som gjorde det enklere for Kystvakten å føre kontroll.

Bakkevik sa at intensjonen med en ny reguleringsordning syd for 62° N var et artsbestemt forbud. Den reguleringsordning en nå legger opp til innebærer en forskjellsbehandling av kystgruppen. Det kan være behov for spesielle vernetiltak i avgrensede gyteområde som t.d. ved Karmøy. Men intensjonen må fortsatt være et generelt artsbestemt forbud. Når det er mulig å artsbestemme sild utenfor 12 n. mil er dette også mulig innenfor. Han viste til at det også var norsk vårgytende sild utenfor 12 n. mil.

Plassa poengterte at en måtte være ytterst forsiktig med å redusere gytebestanden. Det er et spesielt behov for å verne silden på gyteområdene.

Holm sa at dersom en tillot fiske på nordsjøsild innenfor 12 n. mil hvor det i hovedsak vil være norsk vårgytende sild, ville dette uungåelig gi en forhøyet risiko for nedfisking av den beskyttede sildeart.

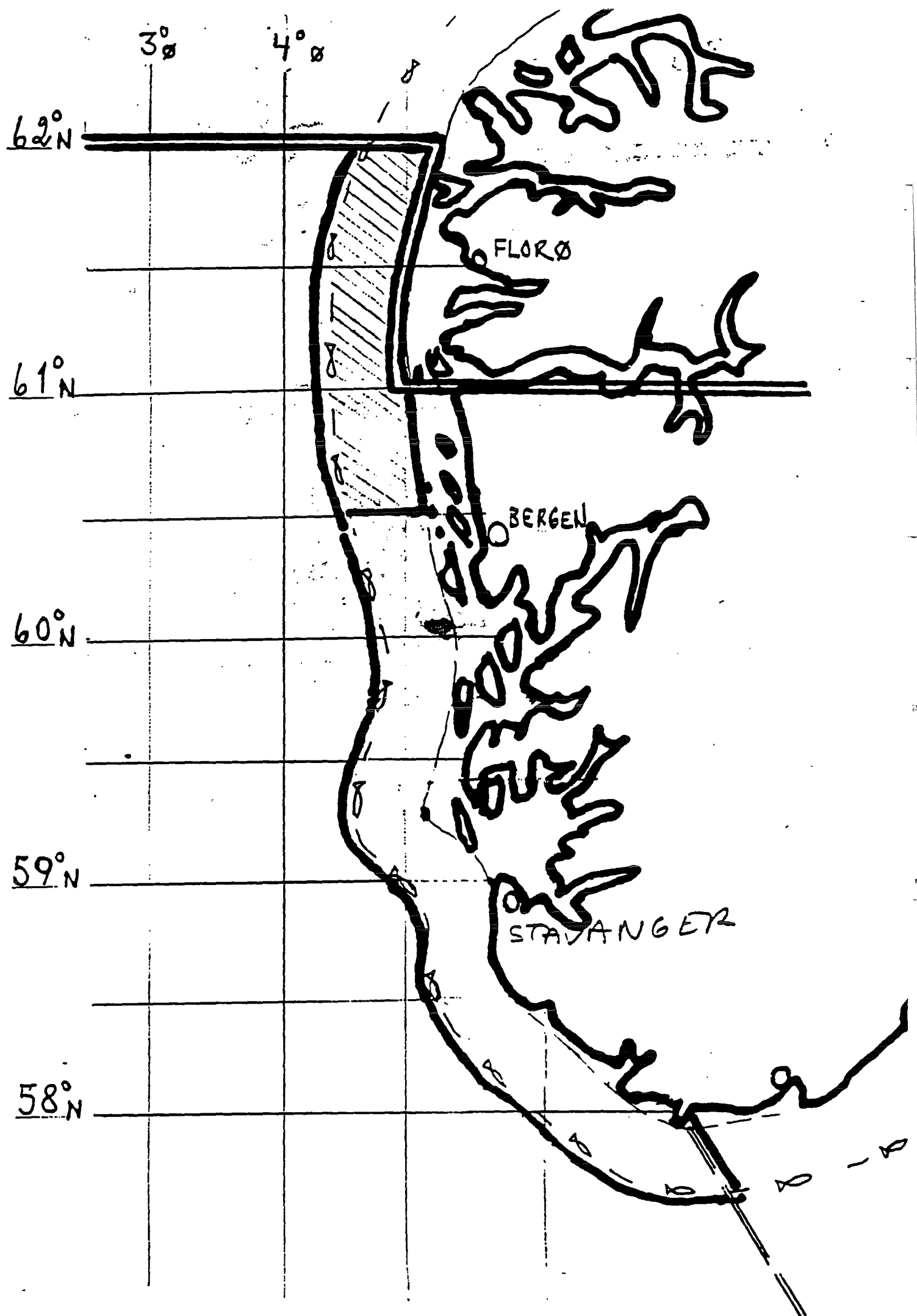
Nakken sa han kunne vært enig med Bakkevik, dersom vi hadde gode kontrollordninger. Det har vi ikke og følgelig må vi gå hardt til verks.

Leine sa han kunne støtte opplegget. Han trodde ikke det hadde vært nevneverdig uregelmessigheter i ringnotfisket utenfor 12 n. mil i 1989. Men det er behov for god kontroll på havet både av konvensjonelle og selvproduserende fartøy. Fisket etter sild burde vært stengt bort til kanten (35-40 mil), men dette vil gi store kontrollproblem.

Nakken sa at det var rett som Bakkevik og Leine påpekte at det også var norsk vårgytende sild utenfor 12 n. mil.

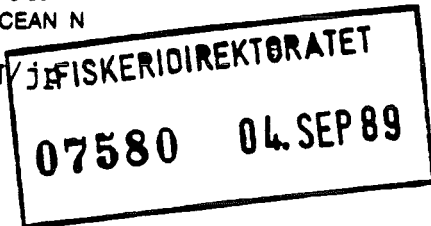
Sund sa at reguleringsforslaget var gitt med grunnlag i data Havforskningsinstituttet hadde gitt om forventet vandringsmønster og utbredelsesområde for norsk vårgytende sild syd for 62° N. Han mente at det for ham nå fremkom tildels nye opplysninger.

Olsen konstaterte at Reguleringsrådet sluttet seg til Fiskeridirektørens forslag til regulering. Fiskeridirektøren vil ta opp med Havforskningsinstituttet spørsmålet om flytting av grensen ut til 30 n. mil. Endelig regulering for 1990 vil tas opp i Reguleringsrådet på desembermøtet.

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt
NORDNESPARKEN 2
POSTBOKS 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORGE
TELEFAX: 32 13 59
TELEX: 42 297 OCEAN N

J. NR. 89/181/43 ONY
(BES OPPGITT VED SVAR)

Fiskeridirektøren

Her

[Signature]

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD.

Utg. 89/ES/- 16.08.89, PLASSA/SUND

./.

Vedlagt er ei utgreiing om denne bestanden og dei vernetiltak som bør iverksetjast i komande år.

Odd Nakken

Odd Nakken

Kopi: Hamre/Røttingen

Utg. 89/jh/ir

Havforskningsinstituttet

Her

Ref:Utg./89/ES/-, brev fra Fiskeridirektøren av 16/7/1989

NORSK VÅRGYTENDE SILD

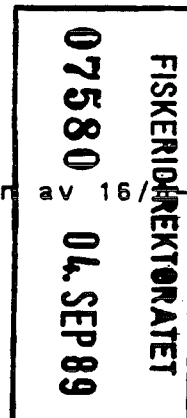
BESKATNING

TAC for 1990 for denne bestanden vil foreligge etter at ICES' rådgivende komite har hatt møte i november 1989. Gytebestanden domineres totalt av den sterke 1983 årsklassen. Den er nå fullstendig rekruttert til gytebestanden. Gytebestanden er beregnet til å være omlag 1.5 millioner tonn. Årsklassene fra 1984 til 1988 er svake. Rekrutteringen fra disse årsklassene og individuell vekst vil omtrent balansere med det som går tapt på grunn av naturlig dødelighet. Gytebestanden vil altså i tiden fram til 1992 avta i størrelsesorden med det kvantum som dør på grunn av fisket.

En har satt 2.5 millioner tonn som mål for gjenoppbygging av gytebestanden og det er altså ikke mulig å nå dette nivå i de nærmeste 4 år. Bestandsituasjonen tilsier derfor at uttaket av bestanden bør begrenses mest mulig i de nærmeste år.

GEOGRAFISK UTBREDELSE

1983 årsklassen har i de siste år overvintret i fjordområdene fra Sørfjorden/Gildeskål og nordover til Sør-Trøms. Utvandringen til gyteområdene har begynt i midten av januar. Hovedgyteområdet har vært bankene utenfor Møre, men det har også vært en betydelig gyting i Vikna-Sklinna området. I 1989 ble det registrert gytende sild ved Karmøy, og det er også meldt om gytende sild lengre sør. Det er imidlertid ikke påvist ved prøver at gytende sild sør for Karmøy er norsk vårgytende sild.

Etter gyting beiter silda vest av norskekysten mellom ca 64° N og 70° N og ut til ca 200 nautiske mil av land. Det er få observasjoner av sild i internasjonalt farvann. Det var sovjetiske observasjoner av enkelte individer ved ca 0° - 3° vest i juli 1988. Eventuelle sovjetiske observasjoner i 1989 vil bli forelagt arbeidsgruppen i slutten av oktober. Et islandsk tokt i juni 1989 nord og øst for Island mellom 4° og 8° vest registrerte ikke sild. En har om sommeren registrert enkelteksemplar av vårgytende sild (sannsynligvis norsk vårgyter) i Tampen og Vikingbankområdet i Nordsjøen. I juli/august samler silda seg vest av Lofoten-Vesterålen før innvandringen (hovedsakelig inn Vestfjorden) skjer.

Inntil nå har bestanden således i all hovedsak oppholdt seg i norsk økonomisk sone nord for 62° N, og en har ingen konkrete data som tyder på at silda med det første vil gjenoppta sitt gamle vandringsmønster til Jan Mayen/Island området.

I gyteperioden februar-mars oppholder en del av bestanden seg sør for 62° N. En vet ikke konkret hvor mye sild dette gjelder, men det er lite i forhold til mengden sild som gyter lengre nord. En kjenner heller ikke de nøyaktige vandringsveiene sør for 62° N.

En venter ingen vesentlige forandringer i vandringsmønsteret i 1989 i forhold til tiden 1986-1988. En forventer at hoveddelen av bestanden vil trekke inn i fjordområdene i Nordland og Troms i august-september 1989, og overvintre der til slutten av januar 1990. Det er også mest sannsynlig at gytebestanden i 1990 vil fordele seg langs kysten som i 1989.

VERNETILTAK

Silda står i svært tette konsentrasjoner i overvintringsområdene. Gyteområdene har en langt større utbredelse enn overvintringsområdene, men også i gyteområdene kan det lokalt forekomme svært tette konsentrasjoner av sild. Men her sprer silda seg om natten.

Hittil har sildekvoten vært fordelt på et stort antall deltagere. Dette fører til mange fangstoperasjoner, med liten kvote pr deltagerenhet. Når et slikt fiske utøves i et område med store sildekonsentrasjoner er det svært vanskelig å tilpasse fangstoperasjonen slik at en bare fanger sin tilmålte kvote. Slipping, sprenging mm vil måtte forekomme, og medfører

en større dødelighet i bestanden enn hva totalkvoten tilsier. Dette har vært et stort problem i forvaltningen og Havforskningsinstituttets syn på dette er gitt i et brev til Fiskeridirektoratet 25.5-1989. Hovedpunkter er:

- 1) I utgangspunktet sperres alle fjorder for sildefiske hvor det overvintrer store konsentrasjoner av sild.
- 2) Enkelte områder kan åpnes etter en vurdering av kontrollverket og av personer med innsikt i utøvelsen av selve fisket. Disse blir gjort ansvarlig for at neddreping ikke forekommer, og må derfor føre nøye kontroll med fiske og låssetting.
- 3) Slipping av overskuddsfangst må ikke tillates. For å redusere overskuddsfangst i forhold til kvoten bør puljevis innseiling praktiseres.
- 4) Slepning/låssetting har uten tvil vært årsak til stor neddreping, og må overvåkes nøye.

Det er lite aktuelt å sperre områder på gytefeltene på grunn av tette konsentrasjoner. Dette fordi silda forflytter seg og det medfører store forandringer i konsentrasjonene fra dag til dag på de ulike gytefelt. Det er imidlertid særlig på dagtid at de tette gyteområdene opptrer. Et fiskeforbud på dagtid på gyteområdene slik som inført sist vinter kan i stor utstrekning løse dette problemet. Det kan også være aktuelt med et slikt dagforbud langs vandringsveiene mellom Vestfjorden og Møre. Aktuelt tidsrom for en slik regulering vil være 15 januar til 15 april.

FISKET SØR FOR 62⁰N.

A) Vernetiltak

Utifra en generell biologisk betraktning vil en geografisk utvidelse av gyteområde være en fordel for bestandens reproduksjonsevne. Det bør vises forsiktighet og la feltene sør for 62⁰N få utvikle seg, og det bør derfor innføres ekstra vern av silda som gyter på disse feltene. Som nevnt tidligere venter en ikke vekst i gytebestanden de nærmeste år, og en vet ikke om en større del av bestanden vil gyte på de sørlige feltene i årene som kommer. En bør forløpig ikke tillate not og trålfiske etter norsk vårgytende sild på gytefeltene sør for 62⁰N til en ser hvordan gytingen der utvikler seg.

B) Kriterier

I tidsrommet september-mars vil et fiske på kjønnsmoden sild i dette området kunne reguleres på bestand etter enkle biologiske kriterier (norsk vårgyter og Nordsjø høstgyter).

Etter gyting i mars vil det være vanskelig å skille mellom norsk vårgytende sild og nordsjøsild i en fangstsituasjon. Det vil da neppe kunne håndheves et forbud mot fiske på den ene bestanden og ikke på den andre. En eventuell regulering av et sildefiske i tiden fra april til august må derfor skje med utgangspunkt i geografiske avgresninger.

Johns. Hamre

Ingolf Røttingen

1988

foreløpige tall!

MÅNED: JANUAR FEBRUAR MARS APRIL MAI JUNI JULI AUGUST SEPTEMBER OKTOBER NOVEMBER DESEMBER UOPPGITT I ALT

FANGSTOMRÅDE:

T O N N

KYSTFISKE:

	JANUAR	FEBRUAR	MARS	APRIL	MAI	JUNI	JULI	AUGUST	SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DESEMBER	UOPPGITT	I ALT
ØSTFOLD	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0	1	-	1
VESTFOLD	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	12	-	-	12
TELEMARK	-	-	-	-	-	-	-	-	4	0	0	1	-	5
VEST-AGDER	-	-	-	-	17	-	-	-	-	-	-	-	-	17
ROGALAND	-	-	-	-	3	5	12	18	19	25	74	225	-	381
HORDALAND	-	-	-	-	15	345	35	118	76	59	12	13	-	673
SOGN FJORDANE	-	252	3776	-	513	190	-	1	22	31	14	7	-	4808

↳ Selje kommune

Kystfisk inkl. småfisk/mussa

1987

MNED:	JANUAR	FEBRUAR	MARS	APRIL	MAI	JUNI	LI	AUGUST	SEPTEMB	OKTOBER	NOVEMB	DESEMB	UOPPGITT	I ALT
FANGSTOMRÅDE:														
KYSTFISKE:							T	O	N	N				
ØSTFOLD	8	-	-	-	-	-	-	-	-	0	-	-	-	8
VESTFOLD	3	-	-	-	-	-	-	-	1	2	3	1	-	9
TELEMARK	-	-	-	-	-	-	-	14	38	-	10	1	-	63
ROGALAND	-	-	-	-	3	-	24	191	393	-	330	35	-	976
HORDALAND	22	2	13	-	7	-	8	140	335	630	806	5	-	1967
SOGN FJORDANE	-	-	-	-	681	139	72	275	238	53	349	-	-	1807

NORSK MILJØFRSK MILJØRAPPIR

0001/13 1 ØSTFOLD - 14.08.1987 - 14.08.1987 - 14.08.1987

1986

MÅNED: JANUAR FEBRUAR MARS APRIL MAI JUNI JULI AUGUST SEPTEMBER OKTOBER NOVEMBER DESEMBER UOPPGITT I ALT

FANGSTOMRÅDE:

T O N N

KYSTFISKE:

ØSTFOLD	-	-	-	-	-	-	-	-	8	16	1	0	-	26
AKERSHUS	-	-	-	-	-	-	-	-	49	57	-	-	-	106
OSLO	-	-	-	-	-	-	-	-	131	9	-	-	-	140
VESTFOLD	1	-	-	-	-	-	-	109	46	175	9	3	-	342
TELEMARK	-	-	-	-	-	-	-	1	-	2	-	-	-	3
VEST-AGDER	-	-	-	-	-	-	-	0	-	-	-	-	-	0
ROGALAND	2	-	-	2	-	-	2	125	302	182	14	-	-	629
HORDALAND	-	-	1	2	41	14	31	120	103	36	11	3	-	362
SOGN FJORDANE	-	-	-	0	83	103	150	3	494	23	17	-	-	874

HONSK MILJØRAPPORT

02/23 F BEVEN - BERGEN - TRF (05) 24 10 00 11

FISKERIDIREKTORATETS KONTROLLVERK

MØRE OG ROMSDAL

Fiskeridirektoratet,
Juridisk avdeling, v/Sund,
Bergen.

TELEGRAMADR.: FISKKONTROLL
BANKGIRO: 0614 05.70212
POSTGIRO: 5 05 40 36

STED/DATO: Kristiansund N., den 1. mars 1989.

Jnr/Ref.: JG/BN

Kontroll under fiske etter norsk vårgytende sild.

Fiskeridirektoratets kontrollverks avdelingskontor har med interesse merket seg de reaksjoner som har kommet frem i pressen, angående påstått resurssløsing under fiske etter norsk vårgytende sild på storsildfeltene.

Som det fremgår av reportasjen blir betydelige mengder sild skadet under fisket, det påstås også at silden dør i stor utstrekning etter slike skader.

I reguleringsbestemmelsene for norsk vårgytende sild er det satt som vilkår at fiskebåten skal være utstyrt og bemannet for slikt fiske. Videre har en forståelse fra organisasjonene, at der konsentrasjonene av sild er så store at faren for neddreping er overhengende, skal fiske ikke tillates.

En vil med en gang se at rammene for å sikre en forsvarlig avvikling for fiske er gitt.

Så til det konkrete problemet under utøvelsen. Noen påstår at å plassere en inspektør ombord i hver båt vil avhjelpe situasjonen, jeg tror ikke en slik ordning er ønskelig eller mulig. Avdelingskontoret kan tenke seg et opplegg der havet deles opp i sektorer. Når et område har så stor konsentrasjon av sild, kan fisket stoppes midlertidig. Fisket kan også stoppes i visse perioder, eksempelvis mellom kl. 03.00 og kl. 20.00.

Båtene skal godkjennes før fisket opptas. I en slik godkjennelse bør styrken på utstyret vurderes, også størrelsen på noten.

I de tilfeller der et fartøy har for store mengder sild, må godkjennelse for overføring til annet fartøy innhentes hos oppsynsfartøyet, dette for å forhindre en utvikling der en bevist får overfiske av kvoter.

DISTRIKTSKONTOR/LABORATORIUM.
Reyseggt 15
Postboks 168
6001 ÅLESUND
Tlf. (071) 27 636

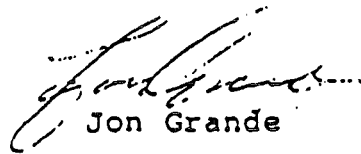
AVDELINGSKONTOR.
Vågeveien 7
Postboks 61
6500 KRISTIANSUND N
Tlf. (073) 71 622

KONTROLLSTASJONER
Fosnavåg Tlf. (070) 68 186
Hårøysund Tlf. (072) 69 258

De reguleringsbestemmelsene en har i dag, gir anledning til å trefde tiltak som er nødvendig.

Til slutt vil en minne om at skissert opplegg dreier seg om reguleringsbestemmelsene innenfor 4 miles grensen, videre vil en anbefale at et av Kontrollverkets kontoret samordner opplegget.

Konklusjon på en slik sak er at hvis en får stilt disponible midler til rådighet, vil en relativt enkelt kunne ordne opp i påståtte uverdige forhold på sildefeltene.

Jon Grande

Notat

Forbud mot fiske på dagtid av n.v. idd

1. Det kan, som kompromiss, aksepteres at dagtid settes fra kl 0600 til kl 1800. På 1. mars er solnedgangen kl 18.00, og normalt er silda begynt å løte seg og å spre seg rundt $\frac{1}{2}$ time før solnedgang.

2. Sprenging av nøter p.g.a stor sildetetthet er ikke begrenset til Ålnefletene. Problemet var om mulig enda større i Vestfjord-området i januar, både i -88 og nå i -89. Forbudet bør derfor ikke begrenses bare til Ålne.

Ol. Sengal

N O T A T

AD BREV FRA KONTROLLVERKET I MØRE OG ROMSDAL V/J. GRANDE.
KONTROLL UNDER FISKE ETTER NORSK VARGYTENDE SILD (MED DEN HENSIKT
Å HINDRE NEDDREPING AV SILD).

Grandes forslag går ut på 1) deling av havet i sektorer for å lette administrasjon av stenging/åpning av fiskefelt, 2) stenging av fisket i perioder, eksempelvis fra kl 2000 til kl 0800 og 3) skjerpet krav til fartøy og redskap, blant annet vurdere dimensjoner og styrke på nota. Forslagene dekker bare områder innenfor 4 n. mil.

Etter at forbud mot sildefiske om dagen trådte ikraft ble det også slutt på neddreping av sild pga. altfor store fangster. Det er videre mitt inntrykk at forbud mot dagfiske ble rimelig brukbart akseptert av ringnotflåten. Dette har sammenheng med at fiskerne godt forsto nødvendigheten av bestemmelsen og at mange fartøy allerede praktiserte nattfiske. Det må bemerkes at Grandes forslag er fremsatt på grunnlag av situasjonen før forbudet mot dagfiske trådte ikraft.

På grunnlag av erfaring fra sildefeltene etter forbud mot dagfiske trådte ikraft, som gikk på fortsatt rimelig avvikling av fisket, men uten en eneste kjent sprenging av not, så har ikke Grandes forslag lenger noen hensikt.

Det er alminnelig kjent at silda står i tette stimer om dagen og i mer eller mindre spredt slør om natta. Størrelsen på stimer om dagen varierer med årstiden, og det er i overvintringsperioden fra medio oktober til medio januar og i påfølgende gytevandring og gytesesong fra medio januar til 1. april at sildestimene er så store at fiske med snurpenot medfører stor fare for neddreping. Resten av året, fra 1. april til ca. 15. oktober er beiteperioden, og normalt er silda da spredt over store områder, og sildestimene om dagen er av vesentlig mindre størrelse slik at neddreping pga. for stor sildetyngde ikke er noe problem i denne perioden.

En mener at med årets innføring av forbud mot å fiske sild om dagen i gytesesongen, er en kommet fram til brukbare bestemmelser for å hindre neddreping av sild.

Etter min mening bør forbudet mot å fiske sild om dagen gjelde i hele utbredelsesområdet for kjønnsmoden norsk vårgytende sild, og i hele perioden 15. oktober til 1. april.

Bergen, 12.4.89

Gunnleiv Sangolt
Gunnleiv Sangolt

A) BIFANGST AV TORSK I HYSEFISKET.

Trulssen viste til at han fra Norges Råfisklag hadde fått opplyst at det pr. uke 35 var tatt ca. 20.000 tonn hyse. Det gjenstår ca. 10.000 tonn til trål og ca. 10.000 tonn til passive redskaper. I perioden september - oktober 1989 ble det landet 8.780 tonn hyse (sløyd, hodekappet) i råfisklagets distrikt. Avviklingen i torskefisket er tilpasset avviklingen i de øvrige fiskeriene. Bifangstprosenten av torsk i fisket etter andre fiskeslag med konvensjonelle redskaper er øket til 25%. Til denne gruppen gjenstår 5.000 tonn torsk.

Fiskeridepartementet ønsker å få vurdert muligheten av å øke bifangsten av torsk for å holde igang hyselinefisket.

Olsen sa at dersom en fulgte den restriktive hysereguleringen som nå var lagt opp var det muligheter for at hysekvoten ikke ville bli oppfisket. Fløytelinefisket etter hyse er nå nærmest over, med glidende overgang til fløytelinefisket etter torsk. Det vil ikke være mulig å utøve dette fisket uten å tillate en økning i bifangstprosenten av torsk.

Isvik sa at de siste tallene viste at det nå gjensto 7.000 tonn hyse og 5.000 tonn torsk til konvensjonelle redskap. Det står ingenting att til juksakvoten.

Olsen spurte om Reguleringsrådet var enig i å bruke de 5.000 tonn som står att av torskekvoten til å øke bifangstprosenten for slik å kunne avvikle hyselinefisket.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag var opptatt av at det nå skjedde noe og Fiskarlaget var ening i at innblandingsprosenten bør økes. Prosentatsen bør økes monnelig, men var utover det ikke beredt til å gå inn på

prosentsats.

Wold mente det var vanskelig å begrense en økning i bifangstprosenten til bare å gjelde hyselinefisket. En økning bør gjelde for alle konvensjonelle redskap.

Johansen sa at det også var vanskelig å drive garn og seifisket med nåværende innblandingsprosent.

Wold trodde det ville bli vanskelig å få oppfisket hysekvoten på 7.000 tonn.

Olsen var enig i dette dersom ikke bifangstprosenten av torsk ble økt betraktelig.

Gullestad viste til at i perioden oktober - desember 1988 fisket konvensjonelle redskaper opp 5.000 tonn hyse.

Krane sa at i dag ble størrelsen av bifangsten regnet ut på grunnlag av det enkelte sjøvær. Han mente en burde vurdere å beregne den ut fra ukefangst.

Olsen konstaterte at det var enighet i Reguleringsrådet om å øke bifangstprosenten av torsk i fisket med konvensjonelle redskaper. Fiskeridirektoratet vil bearbeide tallmateriale som grunnlag for fastsettelse av en ny prosentsats.

B) LODDEFISKET VED JAN MAYEN.

Leine viste til at loddefisket ved Jan Mayen i år hadde tatt en annen vending enn tidligere. Det gjenstår ca. 1 million hektoliter av kvoten. Ny kvoteanbefaling forventes å foreligge i november. Dersom fisket trekker ut får vi problem med å fiske opp loddekvoten. Han viste til at det var mange som fikk problem under det siste vinterfisket ved Island. Det er begrenset hvor mye vi kan fiske etter nyttår og minnet om at 15. februar er siste dato for fiskeadgangen ved Island. Han ba om at reguleringsopplegget ble vurdert med sikte på å avvikle mest mulig i høst.

Gullestad foreslo å oppheve skjæringsdatoen som var satt til 15. oktober. Når den endelige totalkvoten blir kjent bør vi vurdere å øke faktoren og la fisket gå. Fartøyene må velge om de vil fiske i høst eller i vinter. Men det kan ikke være noe poeng i seg selv å avsette noe til over nyttår.

C) FANGSTSTATISTIKK.

Nakken sa at temaet var tatt opp mange ganger før. Han viste til en rapport fra ACFM som fremhevet betydningen av en pålitelig fangststatistikk. Det må gjøres en innsats også internasjonalt. Jeg har selv tatt opp forholdet med presidenten i det internasjonale råd for havforskning og bedt om at forholdet blir tatt opp med myndighetene i de respektive land. Vår egen fangststatistikk er heller ikke god nok. Han viste til konkret eksempel hvor kystvakten hadde avdekket fangst som ikke var ført på sluttseddel. Dessuten får vi stadig inn indikasjoner og meldinger som gir grunn til å tvile på påliteligheten. Vi vet ikke hvor omfattende dette er, eller varighet, men det må rettes på. Vår fangststatistikk bygger på sluttsedler. Det er derfor helt avgjørende for kvaliteten på våre råd at sluttseddelmateriale er pålitelig.

Plassa viste til at det var foreslått endringer i råfiskloven som hjemlet myndighetene adgang til å reagere med straffereaksjoner ved manglende eller feil sluttseddelføring.

Olsen sa at vi står overfor en vanskelig oppgave. Det er tatt initiativ for å gjøre det bedre, og vi vil fortsatt arbeide med det.

Leine mente det også var grunn til å rette oppmerksomheten inn mot kjøpersiden. Han hadde ellers inntrykk av at fiskerisaker som ender opp med påtale legges bort. Det er nødvendig for rettsforståelsen og og yrkesmoralen at saker blir påtalt og fulgt opp. Denne type fiskerisaker bør prioriteres i Fiskeridirektoratet og i politi- og påtaleapparatet.

Olsen viste til at fiskerimyndighetene hadde tatt forholdet opp med påtalemyndighetene. Han viste i den forbindelse til opprettelsen av statsadvokatstillingen for olje- og fiskerisaker i sør, og forberedelsene med en egen

statsadvokatstilling i nord.

Henriksen sa at historier om at ulovligheter pågår uten at noe blir gjort underelimerer respekt for lovverket. Det er nødvendig å trø skikkelig til, slik at brudd på regelverket får konsekvenser.

D) Fiskeindustrien - Reguleringstiltak for sei og hyse 1989.

Krane viste til den vanskelige situasjonen for fiskeindustrien. Han refererte brev av 11.09.89 fra Fiskeindustriens Landsforening hvor det bl.a. heter:

"For å unngå at det blir fullstendig stopp i fiskeindustrien frem til årsskiftet, må vi derfor be om at følgende tiltak iverksettes umiddelbart:

For sei:

- 1) Den del av seinotflåten som fortsatt har fartøykvote igjen, gis anledning til å fortsette fisket.
- 2) Øyeblikkelig oppheving av dispensasjon fra bløggforskriftene for sei under 58.
- 3) Øyeblikkelig stopp i leveransene av sei til fabrikktrålerflåten.
- 4) Innsats i fisket reguleres i takt med behovet for råstoff til den landbaserte industri.
- 5) Det foretas en omfordeling av redskapskvoten slik at notfiske kan fortsette som "lån" fra trålernes kvote, under forutsetning av at ferskfisketrålerne, - dersom utviklingen i deres fiske gjør det nødvendig, garanteres et fangstvolum av sei identisk med den opprinnelige tildelte kvote.
- 6) Dersom det er juridisk gjennomførbart, må fabrikktrålernes andel av høstens trålkvote av sei bli overført direkte til not.
- 7) Den gjenstående del av seikvoten for konvensjonelle redskaper må prioriteres for redskaper som sikrer råstoffets

kvalitet. Garnfisket etter sei bør derfor reduseres.

For hyse:

1) Øke innblandingsprosenten av torsk for bunnlinefisket etter hyse fra 25% til 50%.

2) Innblandingsprosent beregnes ut fra ukefangst.

Dersom disse tiltak ikke iverksettes vil hele virksomheten i våre kystområder stoppe opp fram til årsskiftet. Vi må derfor be om en meget rask behandling av disse spørsmål."

Han ønsket rådets syn på de tiltak som her var foreslått.

Strand sa at overføringen av 2000 tonn sei fra trålkvoten også rammet fabrikktrålerne.

Bjørklund sa at industrien viste "stor appetitt" hvis den nå ønsket resten av kvoten. Dette var i tilfelle ikke akseptabelt.

Nerheim spurte hvor stort overfiske Landsforeningen ønsket utover 113.000 tonn.

Krane svarte at det kvantumet, 10-14.000 tonn, som var levert til fabrikktrålerne, skulle gått til landbasert industri. Han mente derfor at overfiske skulle maksimeres til dette kvantum. Han sa videre at brevet var sendt for at problemstillingen skulle være kjent slik at saken kunne taes opp i dette møte da det ville være forsent i desember.

V. J. Olsen sa at det hadde vært klart fra årets start for alle parter at disse problemene ville oppstå for industrien. Problemene var derfor ikke nye og skulle industrien imøtekommes måtte man enten "lage ny fisk" etter gå ut over kvoter. Han sa videre at salget av sei var skjedd i regi av Råfisklaget i medhold av råfiskloven, til beste for fiskerne.

Han sa også at han hadde trodd dette var skjedd etter at Råfisklaget og Fiskerindustriens Landsforening hadde drøftet opplegget.

Leine sa at han syntes det var et trist brev som satt et svært ufordelaktig lys på fabrikktrålergruppen. Han syntes også at det var beklagelig med kritikk i ettertid når situasjonen i sommer hadde vært at landindustrien ikke kunne ta imot råstoffet.

Krane sa at det var beklagelig at situasjonen hadde oppstått og at Fiskerindustriens Landsforening ble kritisert for å drive hets mot fiskerne. Det var imidlertid bittert for industrien å stå uten råstoff de 4 siste månedene som følge av at råstoffet var levert til fabrikktrålerne.

Han sa videre at Fiskeindustriens Landsforening hadde reagert med brev og skriv til direktoratet siden februar-89 i et forsøk på å strekke kvoten. Han hevdet videre at det ikke var sikkert at det ble overfiske, men at muligheten var tilstede hvis notfiske fortsatte.

Han spurte så om hvor grensen for bløggebestemmelsen gikk og hevdet at i fjor var seien for liten og mager til låssetting, mens den i år var for stor og feit.

V. J. Olsen svarte at havforskerne i denne forbindelse opererte med en leverfaktor. Problemet i år hadde imidlertid vært at seien stod for dypt til låssetting. Han sa videre at Fiskeindustriens Landsforening ikke kunne forvente at Reguleringsrådet ga klare og entydige svar på de problemer som var tatt opp i nevnte brev.

Han konkluderte derfor med at det kunne være på sin plass å sette strek for diskusjon.

REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSRÅDET 12. OKTOBER 1989.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 1000 til kl 1600.

Følgende av rådets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør, Viggo Jan Olsen, Formann.
Seksjonsleder, Lisbeth W. Plassa, Fiskeridirektoratet.
Nestleder, Ole Johan Østvedt, Havforskningsinstituttet.
Fisker, Reidar Johansen, Norges Fiskarlag.
Fiskeskipper, Anton Leine, Norges Fiskarlag.
Disponent Kjartan Arctander, Norges Fiskarlag.
Fiskeskipper, Thor Wold, Norges Fiskarlag.
Mathias Turøy, Norsk Nærings- og nytelsesmiddelarbeiderforbund.
Avdelingsleder, Jan-Arne Isaksen, Norsk Sjømannsforbund.
Direktør, Petter L. Fladmark, Fiskeindustriens Landsforening.
Direktør, Kåre Bolstad, Fiskeindustriens landsforening.
Forskningssjef, Bror Johnson, Norsk institutt for naturforskning.

Som observatører møtte:

Generalsekretær Arent M. Henriksen, Norges Fiskarlag.
Avdelingsdirektør, Magnor Nerheim, Fiskeridepartementet.
Byråsjef, Gunnar Trulssen, Fiskeridepartementet.
Førstekonsulent, Roald Paulsen, Fiskeridepartementet.
Kommandørkaptein, Øystein Hoel, Kystvakten.
Fiskeskipper, Ole Strand, Norsk Fabrikkskips Forening.

Som sekretærer for rådet møtte konsulent Terje Halsteinsen og Stein-Åge Johnsen.

Dessuten møtte:

Avdelingsdirektør, Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Forsker, Tore Jakobsen, Havforskningsinstituttet.
Forskningsssjef, Arild Hysten, Havforskningsinstituttet.
Seksjonsleder, Nils Torsvik, Fiskeridirektoratet.
Avdelingsdirektør, Torben Foss, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef, Sigbjørn Lomelde, Fiskeridirektoratet.
Førstekonsulent, Grete Aa. Kuhnle, Fiskeridirektoratet.
Konsulent, Liv Holmefjord, Fiskeridirektoratet.
Per Marius Larsen, Fiskeridirektoratet.
Førstekonsulent, Einar Ellingsen, Fiskeridirektoratet.
Konsulent, Truls Konow, Fiskeridirektoratet.
Førstekonsulent, Modulf Overvik, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef, Ove Midttun, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef, Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet.
Førstekonsulent, Cato Isvik, Fiskeridirektoratet.
Seksjonsleder, Terje Løbach, Fiskeridirektoratet.
Kontorsjef, Wollert Jordan, Fiskeridirektoratet.

Olsen åpnet møtet og spurte om det var noen merknader til innkallingen. Det var ingen merknader til denne. Han refererte deretter forslaget til sakliste som var følgende:

Sak 12/89 Regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk i 1990.

Sak 13/89 Eventuelt.

Wold ba om en orientering om skillerist i rekefisket under sak 13/89, Eventuelt.

Saklisten ble godkjent.

V. J. Olsen viste deretter til saksdokumentene der det heter:

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK ARKTISK TORSK OG HYSE.

På møte i Reguleringsrådet 20. og 21. september 1989 ble det drøftet prinsipielle spørsmål i forbindelse med reguleringsopplegget for konvensjonelle redskap. Utgangspunktet for diskusjonen var at kvoten for norsk-arktisk torsk i 1990 ville ligge på omtrent samme nivå som i 1989. Etter de vurderinger som er gjort i arbeidsgruppen i ICES tyder resultatene på at bestandsutviklingen for torsk har vært og er vesentlig ugunstigere enn forventet. Det samme kan sies om hyse. Beregningene skal gjennomgås av ACFM før de er offisielle fra ICES og det kan bli foretatt modifikasjoner. Det er likevel liten tvil om at utviklingen i torskebestanden er klart ugunstigere enn det som var forventet ved forrige bestandsvurdering. Se for øvrig vedlagte (./.) tabeller.

Mye av forutsetningene for diskusjonen i rådet forrige gang er dermed borte. Det er derfor nødvendig å ha en ny gjennomgang av hele saken. Nå må også trålernes plass i et reguleringsopplegg for 1990 drøftes. Det var på siste møte enighet om den del elementer som bør ligge inne i en regulering av den konvensjonelle flåten. Med utsiktene for kvotestørrelsen i 1990, vil dette være langt fra nok. Det må med andre ord iverksettes langt mer drastiske reguleringer. Referatet fra forrige møte er dessverre ikke ferdig. For oversiktens skyld vil en nedenfor ta med de momenter Reguleringsrådet samlet seg om:

1. Reguleringene for 1990 må tilstrebe jevnere råstofftilførsel og en mer rettferdig fordeling av muligheten til å delta i fisket enn det som ble

resultatet i 1989.

2. Det må legges opp til reguleringer som gir best mulig kvalitet på råstoffet.
3. Det bør legges opp til en form for fartøykvoteregulering. En forutsetning for en slik ordning er at en får istand en begrensning i antall fartøy som skal omfattes av fartøykvoteordningen. Dersom en ikke oppnår en begrensning i deltagelsen vil en ikke være istand til å administrere en fartøykvoteordning. For de fartøy som ikke tildeles fartøykvote avsettes en gruppekvote med en maksimumkvoteordning som forbeholdes yrkesfiskere.

Kriteriene for deltagelse i fartøykvoteordningen ble drøftet uten at en kom frem til en endelig konklusjon. Kriterier som ble drøftet var blant annet at fartøyet har levert et visst minimumskvantum torsk i et av de tre foregående år. Et slikt minimumskrav bør settes høyere for store fartøy enn for små fartøy.

Når det gjelder størrelsen på fartøykvoten må denne differensieres, f.eks. relatert til fartøystørrelse.

4. For å møte uforutsette problemer i løpet av året bør det avsettes en "buffer-kvote".
5. Det må som tidligere år iverksettes periodestopp i forbindelse med høytidene påske og jul.
6. Fordeling av kvoter på perioder (periodisering) vil bli benyttet til å trekke fisket utover året slik at en sikrer jevnere råstofftilgang. Men det ble ikke tatt standpunkt til antall perioder eller fordeling av kvanta innen periodene.
7. Det er ikke ønskelig å foreta en fordeling av totalkvoten

på de enkelte redskapsgrupper.

8. Det var enighet om at det ikke er en aktuell reguleringsform å forbeholde kvote for fiskere tilhørende et bestemt område, såkalt bostedskvote.

En gikk heller ikke inn for regulering av fiske gjennom region- eller distriktkvoter.

9. Når det gjelder regulering i form av utvidet helgefredning var det enighet om at dette ville kunne heve kvaliteten, men det ble ikke tatt standpunkt til spørsmålet om en slik regulering bør gjennomføres.
10. Det var i prinsippet enighet om at det bør være en øvre grense for antall garn, men at dette ville kunne variere utfra distrikt, driftsform og fartøystørrelse.

Det var enighet om at det skal arbeides videre med disse spørsmål i en arbeidsgruppe med representanter fra Norges Fiskerilag og Fiskeridirektoratet for å forberede konkrete forslag til garnbegrensninger før neste møte i Reguleringsrådet.

Når en nå skal diskutere ytterligere reguleringstiltak, kan det være nyttig å vise til de overordnede mål som er satt for fiskeripolitikken. I innstilling fra sjøfarts- og fiskerikomiteen om retningslinjer for fiskeripolitikken (Innst. S. nr. 165 (1983-84)) slås det fast at hovedstrekke i bosettingsmønsteret skal bevares, at ressursgrunlaget skal vernes og at folk skal sikres trygge og gode arbeidsplasser. Følgende konkrete fiskeripolitisk mål må søkes: å beskatte fiskebestanden på en rasjonell og biologisk riktig måte, å utnytte mest mulig av råstoffet til menneskeføde, å fremme kvalitet på norske fiskeprodukter, å fremme en best mulig struktur i næringen, å styrke kunnskapsnivået i næringen og utvikle livskraftige lokale fiskerimiljøer og å bidra til at

de sosiale forhold innenfor fiskerinæringen kommer på linje med det øvrige næringsliv.

I innstillingen pekes det på følgende sentrale målkonflikter:

- motsetningsforholdet mellom "høyest mulig reell lønnsevne" og "bidra til å bevare hovedtrekkene i bosettingsmønsteret",
- konflikten mellom kortsiktige og langsiktige løsninger, f.eks. når det gjelder sikre arbeidsplasser og
- konflikten mellom å verne ressursgrunnlaget og å opprettholde aktiviteten i fisket.

Med de begrensede kvanta som vil være til disposisjon neste år, er det klart at konfliktene mellom de ulike mål vil bli særlig synlige. Det må følgelig foretas prioriteringer av hvilke mål som anses som viktigere enn andre.

I det følgende vil en skissere hvilke veier en kan gå for å redusere innsatsen i torskefisket. En tar det da for gitt at det skal foregå et torskefiske i 1990. Slik bestandssituasjonen er, kan en imidlertid ikke utelukke at det fra enkelte hold vil bli reist forslag om totalstopp.

De forskjellige alternativer som er antydnet nedenfor kan synes svært drastiske, men i den foreliggende situasjon er en nødt til å foreta radikale endringer i forhold til tidligere reguleringsopplegg. Skissen er ikke ment som noe forslag til reguleringer, men vil kunne danne utgangspunkt for diskusjonen i rådet.

1. Tredjelandsfiske.

I inneværende år er det av totalkvoten avsatt 9,3% til tredjelands fiske. 3,2% kan fiskes i Norges økonomiske

sone, 2,1% i Sovjets økonomiske sone, mens 4% kan fiskes i Svalbardsonen.

For å opprettholde det forvaltningsregime som en nå har klart å bygge opp i Svalbardsonen, vil en anta at den andel av totalkvoten som kan fiskes i dette området ligger fast. Med andre ord må minst 4% tildeles tredjeland. Hvor store kvoter som kan tildeles tredjeland i henholdsvis Norges og Sovjets økonomiske soner, vil være avhengig av de forestående forhandlinger. En vil imidlertid anta at Sovjet er nødt til å ha et kvantum disponibelt for Færøyene. Norge må ha som målsetting å tildele minst mulig, men en vil anta at også Norge er nødt til å gi noe for å få i stand kvoteavtaler med de ulike nasjoner for 1990.

2. Trålfisket

a) Begrensning i deltakelsen

En vil anta at det vil kunne komme forslag om at trålerne skal utelukkes fra torskefisket i 1990. Dette kan gjelde i forhold til trålergruppen som helhet, eller det kan gjelde grupper av trålere, f.eks. fartøy som driver ombordproduksjon.

I henhold til § 5, tredje ledd i lov om saltvannsfiske m.v., kan fartøy utelukkes fra enkelte kvoteregulerte fiskerier når fartøyene i andre fiskerier samlet får en rimelig fangstordning. Med de dårlige utsikter det er for fiskemuligheter også i annet fiske enn torskefiske, kan en stille spørsmål om det er hjemmel for å utelukke trålerne som gruppe. Problemstillingen blir da om alternativet fartøyene har gjennom annet fiske kan være grunnlag for å utelukke fartøyene fra torskefisket. Spørsmålet blir med andre ord om fartøyene ved å drive annet fiske får et utbytte som noenlunde tilsvarende det

sammenlignbare fartøy får gjennom torskefiske. Om en slik utelukkelse ligger innenfor regelen i saltvannsfiskelovens § 5 vil måtte vurderes nærmere. Det samme kan sies om de ulike grupperinger innenfor trålergruppene, bortsett fra fartøyene med både reke- og torsketrål-konsesjon. Ifølge foreliggende opplysninger har 2 rundfrysetrålere, 7 ferskfisktrålere og i overkant av 30 småtrålere reketrålkonsesjon. Situasjonen vil i 1990 bli svært vanskelig for alle fartøygrupper. De som kommer absolutt best ut, vil nok være dem som kan kombinere reke- og torskefiske. Det er dermed grunn til å anta at det vil være en klarere hjemmel for å utelukke disse fartøyene enn andre trålergrupper.

I tabellen nedenfor har en vist fangst og fangstandel i trålfisket etter torsk til fartøy som både har reke- og torsketråltillatelse.

ÅR	Ant. fartøy	Fangst	% av total trålfangst
1986	33	16.264	16%
1987	49	29,346	17%
1988 ¹⁾	23	15,375	13%
1989 ²⁾	41	9,616	16%

¹⁾ Foreløpige tall

²⁾ Foreløpige tall 1. halvår 1989. Prosentandel beregnet etter samlet trålkvote på 62 tusen tonn.

b) Trålernes kvotehandel.

Trålernes totalfangst har variert ganske sterkt i løpet av årene. En oversikt, se vedlegg, viser at det laveste nivå trålerne har ligget på er 20,8% av totalfangsten i 1984. I 1982 var prosentatsen 20,9. I tallene ligger all fangst tatt med trål, også bifangster i reketrål. Dersom det er en målsetting å begrense trålernes andel av totalkvoten for 1990, vil en andel på det historisk

laveste nivå kunne være et utgangspunkt. Med en slik begrenset kvote, vil de enkelte fartøykvoter måtte omfatte all torskefangst. Det betyr at det ikke da vil være rom for bifangst etter at kvotene er tatt. Den enkelte tråler må da selv forvalte det tildelte kvantum - enten i form av direkte fiske eller ved å "strekke kvoten" i forbindelse med fiske etter andre fiskeslag.

c. Kvotefaktorene.

En vil anta at det i 1990 vil bli en prioritert oppgave å skaffe mest mulig råstoff til den landbaserte industri. Dette kan gjøres ved å prioritere fartøy som leverer fangsten for produksjon i land. Ved fordelingen av trålkvoten i stortrålergruppen i 1989 benyttet en faktorene 1,00 for ferskfisk, 1,08 for saltfisk - og rundfrysetrålere og 1,15 for fabrikkskip. I henhold til saltvannsfiskeovens § 5, tredje ledd kan det ved fastsettelse av kvoter tas hensyn til sysselsettingen ved tilvirkning av fangsten om bord og i land. Dette betyr at det vil kunne fastsettes større fangstkvoter for trålere som leverer til landanlegg enn for trålere som produserer fangsten om bord.

d) Distriktskvote.

Blant annet i 1989 er det av total trålkvote avsatt et kvantum for fordeling dersom det oppstår behov for råstoff i næringssvake distrikter. Situasjonen i 1990 vil bli vanskelig langs hele kysten. En vil imidlertid anta at det vil være områder som vil bli spesielt utsatt. I den forbindelse kan det av totalkvoten avsettes inntil 5% til en såkalt distriktskvote.

3. Regulering av den konvensjonelle flåten.

Som sagt innledningsvis vil en kunne bygge på de elementene som en ble enige om på forrige møte i rådet.

Opplegget må imidlertid strammes inn noe. Da størrelsen på gytebestanden synes å være svært liten, kan det være hensiktsmessig å begrense fangsten i årets begynnelse. Det er da også nå kommet forslag om totalstopp i fisket i perioden januar - april. Alternativt kan det for perioden settes en kvote som begrenser uttaket av gytebestanden. Videre bør en på nytt se på om garnfisket skal begrenses i form av en gruppekvote.

Da kvoten i 1990 vil bli svært lav, vil en stille spørsmål om det er fartøygrupper som kan utelukkes eller begrenses. Som sagt under behandlingen av trålfisket ovenfor kan det i henhold til regelverket fastsettes fangstbegrensning eller utelukkelse fra enkelte kvoteregulerte fiskerier når fartøyene i andre fiskerier samlet får en rimelig fangstordning. Når det gjelder fartøy med reketrålkonseksjon vil den drøftelse som er gjort ovenfor til en viss grad være holdbar også i forhold til fiske med konvensjonelle redskap. Banklineflåten har også et alternativ til torskefiske i Barentshavet, nemlig fiske i andre lands soner. Om gruppen kan utelukkes helt, vil være avhengig av størrelsen på bunnfiskkvotene som en kan oppnå gjennom høstens forhandlinger. Men det må være helt klart at en begrensning av gruppens deltakelse i torskefisket kan gjennomføres.

Tabell 1 nedenfor har en vist fangst av torsk til fartøy over 21 m, som er registrert i Sør-Norge.

Tabellen kan således omfatte noe flere fartøy enn de som kan regnes å tilhøre banklineflåten. Dette oppveies i en viss grad ved at tabellen ikke omfatter fartøy med samme driftsalternativ fra de tre nordligste fylkene, slik at tallene gir et noenlunde persist uttrykk for banklineflåtens fangst og deltagelse i torskefisket nord for 62° N.

Tabell 2 viser fartøy med reketrålkonsesjon sin fangst av torsk nord for 62° N tatt med konvensjonelle redskaper.

TABELL 1

Den sør-norske banklineflåtens fangst av torsk nord for 62° N fordelt etter fangstens størrelse. 1986 - 1989. Tonn rund vekt.

ÅR	Ant. fartøy	Under 5 tonn	5,0-9,9 tonn	10,0-24,9 tonn	25,0-49,9 tonn	50,0-99,9 tonn	100,0-199,9 tonn	Over 200 tonn	Sum fangst	% av total konv.reds.
1986	137	31	6	5	5	10	20	58	21.365	14%
1987	125	27	7	4	9	9	15	54	23.917	19%
1988 ¹⁾	126	21	6	8	5	8	11	67	32.714	26%
1989 ²⁾	108	9	12	7	4	11	47	18	12.651	11%

TABELL 2

Fartøy med reketråltillatelse. fangst av torsk nord for 62°N tatt med konvensjonelle redskaper fordelt etter fangstens størrelse. 1986-1989. Tonn rund vekt.

ÅR	Ant. fartøy	Under 5 tonn	5,0-9,9 tonn	10,0-24,9 tonn	25,0-49,9 tonn	50,0-99,9 tonn	100,0-199,9 tonn	Over 200 tonn	Sum fangst	% av total konv.reds.
1986	64	16	2	2	6	8	19	11	6.450	4%
1987	74	21	1	7	8	13	14	10	6.085	5%
1988 ¹⁾	59	11	3	6	7	7	12	13	6.772	6%
1989 ²⁾	56	9	5	1	2	10	20	9	5.814	5%

1) Foreløpige tall

2) Foreløpige tall 1.halvår. Prosentandel beregnet etter samlet kvote på 116 tusen tonn.

Ser en tabellene under ett viser det at sør-norske banklinefartøy og fartøy med reketråltillatelse som fisker med konvensjonelle redskap samlet har hatt en fangstandel i de enkelte år som har variert mellom 16 til 32% siden 1986. En utelukkelse av disse to fartøygruppene i fisket etter norsk-arktisk torsk i 1990 vil således bety en betydelig overføring av fangstkvantum til kystflåten."

V. J. Olsen ga så en orientering om den endrede situasjonen som lå til grunn for innkalling til møtet.

Han sa at det forelå en ny situasjon i forhold til forrige møte, og at det var foretatt en vurdering som konkluderte med at det var på sin plass å innkalle til møte både for at forskerne skulle kunne gi en nærmere orientering og som en forberedelse til møtet i desember.

Han presiserte at hensikten med møtet var å "luften" standpunkt, og at det ikke skulle fattes vedtak. Han fremholdt at man måtte gjennom en mentalt vanskelig prosess i forbindelse med ryktene om en sterkt redusert torskekvote i 1990.

Han ga så ordet til havforskerne for en nærmere orientering om de forhold som var fremkommet på ACFM's møte i København.

Østvedt åpnet med å presisere at anbefaling av neste års torskekvote ikke ville foreligge før ICES hadde utarbeidet rapport fra møtet som ville starte 30. oktober. Han overlot deretter ordet til Jacobsen, som er medlem av ACFM, for en orientering om møtet i København.

Jacobsen fremholdt også at det foreløping var snakk om prognoser ikke anbefalinger. Det var imidlertid klart at det ville bli en klar nedgang i indeksene som følge av de senere surveyer. Spesielt for årgangene -83, -84 og -85 hadde det vært en sterk reduksjon i samtlige årsklasser fra fisken var 1 til 2 år gammel og frem til i dag. Dette var årsaken til at bestanden kom ut på et vesentlig lavere nivå enn tidligere antatt. Han sa videre at alle tilgjengelige data pekte i samme retning.

V. J. Olsen spurte om forskerne hadde noen begrunnelse for reduksjon i de aktuelle årsklassene.

Jacobsen svarte at reduksjonen startet med -83 årsklassen. Denne årsklassen var meget tallrik, men veksten var svært dårlig. Det gjorde seg gjeldende et stort element av utkast da årsklassen var på 2 til 3 års stadiet. For -84 og -85 årsklassen var det mindre utkast, men veksten var dårlig. Det var også omfattende kannibalisme på disse

årgangene inntil 2 års alderen. Han sa videre at han ikke kunne finne andre årsaker. Problemene kunne for eksempel ikke skyldes sel, fordi selplagen hadde gjort seg gjeldende i mange år. Han fremholdt at den uforklarlige nedgangen hadde skjedd fra individene var 3 til 4 år.

V. J. Olsen sa at han på bakgrunn av økt innsats i form av tiltak for overvåking, stenging av felt etc. ikke kunne se utkast som forklaring, spesielt ikke på bakgrunn av det omfang utkast hadde hatt tidligere.

Jacobsen var enig i dette, men han mente at hvis det ikke var utkast måtte det dreie seg om urapporterte fangster.

V. J. Olsen sa at man regnet med å ha kontroll med egne fartøy.

Gullestad sa at i 1987 var utgangspunktet at det var 443 millioner 3 åringer, mens forskerne i dag var av den oppfatning at det bare var 17 millioner 3 åringer i 1987. Han spurte om når man mente "tapet" hadde skjedd.

Jacobsen svarte at tapet skjedde det året fisken var mellom 3 og 4 år.

Wold ville vite om det var fremkommet flere dramatiske konklusjoner i de andre landenes rapporter under ACFM møte i København.

Jacobsen svarte at alle rapportene viste samme tendenser.

Wold sa at på Reguleringsrådsmøte for 3 uker siden kom det frem at man kunne forvente nedgang, men at denne ikke på langt nær ville bli så dramatisk som det som nå er fremkommet. Han spurte etter en forklaring på dette.

Jacobsen svarte at på møte for 3 uker siden var forskerne på ACFM møte i København, og at materialet som dannet grunnlag for neste års anbefaling på dette tidspunkt ikke var evaluert.

Strand sa at de kvanta som blir tatt opp i Barentshavet i dag er bagateller mot den internasjonale flåtens fiske på 70 tallet. Han

sa videre at russerne hadde opptil 150 trålere i drift i Barentshavet og antydnet at disse måtte ha tatt opp 450.000 tonn i 1989 frem til medio september, og at det hverken var kontroll med russerne eller færoyværingene med russisk lisens.

Henriksen sa at han hadde regnet med en orientering fra forskerne utover et innlegg på et par minutter. Han sa videre at det var meget beklagelig at det gjennom media var kommet frem helt andre tall for neste års kvoter enn det som lå til grunn ved forrige møte. Disse "lekkasjene" hadde ført til at det ble startet opp en prosess hvor også Norges Fiskarlag måtte gå igang å fatte vedtak. Han presiserte at det var betenkelig at dette var skjedd på bakgrunn av media. Fiskarlaget var imidlertid ikke innstilt på å diskutere konkrete reguleringer for 1990 før konkrete tall ble lagt på bordet.

V. J. Olsen sa at når det først var lekket ut tall, var han av den oppfatning at rådet burde innkalles for at forskerne kunne gi en orientering.

Han sa videre at de tallene som var kommet frem indikerte en helt annen virkelighet enn grunnlaget ved forrige møte og at en mental prosess på bakgrunn av de nye tallene måtte starte snarest.

Leine sa at det var opptil formannen å kalle inn Reguleringsrådet som rådgivende organ, og at det også måtte være anledning for medlemmene å stille spørsmål. Han reiste kritikk fordi forskerne gikk ut og informerte før materialet var ferdig bearbeidet.

Fladmark fremhevet at det var prisverdig og korrekt at rådet ble innkallt i en så spesiell situasjon. Han sa det var vanskelig å få tak i påliteligheten i de surveyer som var gjort, og viste til tidligere erfaringer med resultater som måtte kasseres. Han ville vite hvordan forskerne vurderte påliteligheten.

V. J. Olsen sa at når det gjaldt hvordan opplysninger av den aktuelle art kom ut, og hvordan disse ble behandlet i media, var det ingen i dette møte som kunne ha kontroll med.

Østvedt sa at når det gjaldt instituttets praksis var den lagt opp slik at alle rapporter fra arbeidsgruppene ble behandlet internt. Representanten i arbeidsgruppen orienterte ledelsen i Havforskningsinstituttet. Dette var gjort av Jacobsen i et internt notat. Han fremhevet at instituttet ikke visste hvor lekkasjen hadde skjedd.

Jacobsen sa at når det gjaldt kritikk på omfanget av orienteringen skyldtes dette at kort innkallingsfrist og reisefravær, hadde ført til at han først fikk melding om møte kvelden før og dermed var lite forberedt på et langt innlegg. Når det gjaldt problemet med lekkasje, sa han at hvis det skulle unngås måtte det innebære at ingen utenom instituttet kunne informeres, og han stilte seg tvilende til om myndighetene ville sette pris på å først bli informert i november.

Nerheim sa at Fiskeridepartementet hadde ment at det var riktig å orientere først Fiskeriminister så Regjeringen om den nye situasjonen som ville innebære vesentlig reduksjon i kvotene.

Arctander sa at hvis man tok for seg en tidsepoke på 25 år og så på de tiltak som hadde vært iverksatt siste 12 år for å ta vare på torskbestandene ville han spørre hva årsakene kunne være til at man likevel var havnet i denne situasjonen.

Leine viste til at han hadde vært medlem i den norsk-sovjetiske fiskerikommisjonen i 11 år og sa at Norge hadde et godt samarbeid med Sovjet. Men det har vært stilt svært liten tvil til sovjetiske tall. Det må arbeides med å få alle fakta på bordet og om nødvendig arbeides med å få russerne til å oppføre seg korrekt. Men det hjelper ikke å mistro russerne.

Bolstad sa at det måtte legges betydelig arbeid i å få oppklart de nå uforklarlige avvik i bestandssituasjonen.

Henriksen ba om at det ble gitt en mer fyldestgjørende orientering fra havforskerne.

Jaobsen ga så en inngående og detaljert beskrivelse av metoder for bestandsberegningen.

Henriksen sa at han forstod det slik at de siste tallene kom overraskende på forskerne. Han spurte om det var mulig i løpet av 4 til 5 år å samle inn et pålitelig materiale.

Jacobsen svarte at metoden var basert på tidsserier som innebar at man målte samme tid og sted år etter år. Når det gjaldt -84 årgangen var det i fjor, som 4 åringer, indikasjoner på at noe var galt. Påliteligheten var imidlertid ikke så stor at man fant å kunne gå ut med informasjon på dette tidspunkt.

V. J. Olsen spurte om man ved vurdering av resultater fra et survey tok hensyn til om et område/felt var stengt.

Jacobsen svarte at man ikke tok slike hensyn.

Henriksen sa at han oppfattet det slik at et nytt survey kort tid etter ikke ville gi pålitelige resultat.

Jacobsen svarte at man måtte vente til man kunne gjennomføre survey på samme sted til samme tid.

Wold hevdet at Nakken på møte i juni i år konkluderte med at de akkustiske målingene sist vinter var mislykket. Han sa videre at for fiskerne hadde året fremstått som normalt med fisk langt vest i Barentshavet og med god tilgjengelighet utenfor Finnmark. Han konkluderte med at disse forhold skapte problemer med hensyn til forståelse og pålitelighet.

Jacobsen fremholdt at reduksjon ikke skjedde på kortsiktig grunnlag men var resultat av survey siste 3 år og at det dreide seg om vesentlig reduksjoner i bestanden.

Bolstad påstod at metoden (kartet) forskerne benyttet hadde vist seg ikke å stemme med terrenget. Han sa videre at det måtte være mulig å

gjøre seg opp en mening om hvor i systemet feilkilden befant seg.

Jacobsen sa at det alltid ville være store variasjoner i bestanden, opp til 20 - 30 prosent selv gode år. Poenget nå var at man har vært gjennom eksepsjonelle tilstander i Barentshavet med stor dødelighet, lav vektøkning, kannibalisme og det forhold at havforskerne i en helt ny situasjon kunne tenkes å ha reagert i seneste laget.

Henriksen spurt om norske og russiske undersøkelser viste det samme under ellers like forhold (tid, område etc.)

Hylen sa at metodene ikke var direkte sammenlignbare.

Nerheim sa at han oppfattet situasjonen slik at det på kort sikt ikke ville fremkomme nye data. Han spurte om det bare var endringer i forskernes oppfatninger som kunne føre til jurstering av anbefalingen.

Jacobsen svarte at utover selvfølgelige rettelser av eventuelle summeringsfeil o.l., ventet man ingen endring. I realiteten gjenstod kun for ICES å fastsette de endelige tall.

Wold ville vite om forskerne hadde lagt inn utkast i fremtidige prognoser.

Jacobsen svarte at dette ikke ble gjort da en regnet utkastproblemet som et tilbaketrukket stadium. Han sa også at utkastproblemet i forhold til bestandsanalyse bød på problemer hvis det varierte sterkt fra år til år. Et "jevnt" utkast spilte mindre rolle.

Arctander ville vite om man hadde reelle bevis for utkast.

Jacobsen svarte at han ikke trodde at utkast ga forklaring på bestandsreduksjonen, og at det var umulig å fastslå omfanget av utkast. Han sa videre at med den lave gytebestanden som ville være fremover, var sjansen for dårlige årsklasser stor, men at det også var mulig å få gode. Miljøet i Barentshavet ligger nå til rette for å fremskaffe en god årsklasse noe som var en absolutt nødvendighet.

V. J. Olsen konkluderte med at forskerne hadde sannsynliggjort at det i 1990 ville være til rådighet en totalkvote på ca. 150.000 pluss litt kyst-torsk. Dette ville i tilfelle medføre en norsk andel på 70 - 80.000 tonn.

Jacobsen sa at man måtte regne et påslag på 40 tusen tonn kyst torsk utfra at russerne ville komme til å kreve et tilsvarende kvantum Murmanskorsk. Han mente derfor at det var mulig å komme opp i mot 100.000 tonn.

V. J. Olsen sa at problemet uansett ville være hvordan det kunne blir foretatt innstramminger utover det som kom frem ved sist møte.

Wold sa at kvotene måtte bli slik at de var egnet til å skape et utkomme. Han sa videre at Norges Fiskarlag måtte fremme forslag om hvem som skulle fiske i tiden fremover utfra at det var alt for mange utøvere i yrket til at alle kunne "overleve".

Johnson mente at man burde være varsom med å fange gytefisk. Han sa også at man måtte se spesielt på trålerne da deres fangstmåte ikke var særlig ressursvennlig.

V. J. Olsen spurte etter forskernes synspunkter på forslag som var fremkommet, om sterke begrensninger i Lofotfiske for å spare bestanden.

Jacobsen svarte at prinsippielt burde ungfiskbestaden spares både av hensyn til gytebestanden og tilveksten. En fredning i Lofoten ville gi høy gytebestand et par år, deretter ville den synke drastisk.

Hylen sa at hvis man stengte Lofoten ville dette kunne føre til økt innsats på "innsiget" av fisk både sørover og nordover. Dette ville innebære økt innsats på ungfisken og dette var ikke ønsket.

Johnson sa at man ikke kunne stenge Lofoten, men legge opp til et fiske som vernet bestanden.

Holm spurte om det var grunnlag for påstander om at gjennomføring av Lofotfiske virket forstyrrende på selve gyteprosessen.

Jacobsen svarte at det var tradisjon for stor innsats i Lofoten uten at dette synes å ha hatt innvirkning på bestanden.

Leine sa at han ikke hadde tro på stopp i Lofotfiske, men at det kunne være aktuelt å stenge avgrensede områder. Han var ikke enig i at trålfiske var ressurs-øding og viste i den forbindelse til Island, som han hevdet hadde forvaltet sine ressurser bedre, tiltross for at hele flåten består av trålere.

Hylen sa at Island hadde 155 mm maskevidde som var et vesentlig moment i ressursammenheng.

Henriksen spurte om forskerne hadde diskutert hvor mye av uttaket som burde belastes gytefisken.

Jacobsen svarte at spørsmålet ikke kunne bringes opp i den internasjonale arbeidsgruppen, men kunne tenkes regulert på nasjonalt plan.

Wold sa at når det gjaldt Islands forvaltning av hav ressurser hadde de lyktes bedre fordi de hadde full kontroll på egen bestand i motsetning til Norge. Han sa videre at den reelle maskevidden på Island var omstridt på grunn av målemetoden som han hevdet medførte måling på utsiden av knuten.

V. J. Olsen sa at han oppfattet forskerne dit hen at det viktigste var å redusere uttaket av småfisk ikke å totalfredes selve gytingen.

Arctander hevdet at forslaget til løsning på de foreliggende problemene måtte komme fra Norges Fiskarlag.

Henriksen sa at problemene ville bli tatt på Landsstyremøter ultimo oktober og primo desember. Fiskarlaget ville være svært forsiktig med hensyn til å gå inn i en diskusjon før det lå konkrete tall på bordet.

Anbefalingen fra forskerne ville måtte utgjøre et nødvendig fundament for videre arbeid. Han fremhevet videre at problemene i 1990 ville blir så store at Fiskeriavtalen alene ikke ville være nok. I denne situasjonen ville Norges Fiskarlag ta direkte kontakt med statsministeren for å finne løsninger.

V. J. Olsen sa at man er avhengig av arbeidet startet umiddelbart for å hindre at man måtte ty til improviserte løsninger når neste års reguleringer endelig skal fastsettes etter Reguleringsrådsmøte primo desember.

Johnson spurte om en berensing av fisket til deler av Lofoten var den beste løsningen.

Jacobsen svarte at det ville være svært vanskelig å ta stilling til hvilke områder som var mest avgjørende for gytingen og dermed burde stenges. Han sa videre at en slik stengning ikke ville være til hinder for å fange fisken på vei til eller fra gytefeltet.

V. J. Olsen spurte om det var et alternativ å ha en lang stopp før og under Lofotfiske, for så å fange fisken senere på året.

Hylen svarte at prisen på utgytt fisk var dårlig. Hvis man ventet til høsten ville det oppstå problemer på grunn av stor tilgjengelighet av yngre fisk.

Arctander sa at når det gjaldt landsiden måtte man ta stilling til hvilke anlegg som skulle være i drift.

Holm spurte om det ikke var mulig å forene et Lofotfiske med best mulig gyting, ved at gytingen ble spredt både geografisk og i tid.

Hylen svarte at det ville være en fordel å spre gytingen i tid, men at dette betinget en gytebestand sammensatt av flere årsklasser. Gytebestanden de nærmeste årene ville for en stor del bestå av -83 årgangen.

Leine sa at en fredning i årets fire første måneder ville innebære utelukkelse av fiskere syd for Lofoten.

Fladmark hevdet at det var de biologiske forhold, ikke størrelsen på gytebestanden som var avgjørende. Han sa videre at hvis byrdene ble fordelt langs kysten basert på en "rettferdig ordning" ville dette føre til armod for alle. Han mente det var viktig å se på den fremtidige strukturen i næringen og prioritere de grupper som fisker jevnt året rundt, og leverer råstoff for bearbeidelse ved landindustri. Han sa at det var uklarerheter omkring russernes beskatning, men fangster russerne hadde levert blant annet til Danmark, viste mye småfallen fisk. Han mente videre at tiden nå var moden i ly av "Glasnost" å ta disse problemene opp direkte i forhandlinger med russerne.

V. J. Olsen sa at problemet med fremtidig struktur var at mange hadde motsatt oppfatning enn Fladmark når det gjaldt hvem som skulle leve av fiske.

Jacobsen sa at ut fra et teoretisk max. utbytte burde det bare fiskes gytefisk. Dette vil gi det høyeste langtidsutbytte. Slik fisket drives i dag er det lofotfisket som er mest rasjonelt ressursmessig. Det er viktig at vi bevarer ungfisken.

Løbach viste til at anslaget for gytebestanden er 150.000 tonn og norsk kvote for 1990 var nevnt å ligge innenfor 80.000 - 100.000 tonn. Han spurte om det med et slikt utgangspunkt ville være en riktig målsetting å bare fiske gytefisk i 1990.

Jacobsen sa at innenfor den tilstand en har nå, er det ikke ressursmessig å legge opp hele fisket på gytebestanden. Gytebestanden er trolig under 150.000 tonn. Overgangen til en beskatning av eldre fisk er en langsiktig målsetting.

Johansen sa at kvoten ble for liten til å dele på alle. En stor del av flåten må gå i bøyene. For 1989 ble det bestemt 2 stopp-perioder, påske og jul. For 1990 må vi ha flere eller lengre stopp-perioder. Han mente det var viktig at disse også ble lagt slik at de sikret gyting.

Wold sa at de som skal være med i 1990 må få like stor innsats som i 1989. Og fiskerne må før desember få vite hvem som skal få være med. Han viste til utkast fra trål som en årsak til nedgangen i torskebestanden og mente at trålforeningen måtte ta affære.

Leine sa at alle kategorier av flåten måtte gjennom en reduksjonsprosess. Vi må fortsatt bygge på en differensiert flåte.

Arctander viste til en forskerrapport fra 1970 som sa at rekeflåten spylte mer fisk i antall på havet enn den øvrige flåten. Han sa seg kritisk til forskerne som hevdet at vi skal høste av gytebestanden. Vi må ikke se dette bunnåret som et normalår. Det er for stor fangstkapasitet totalt sett, men den er ikke mye over det en treng til et normalår.

Gullestad sa at forskernes anbefalinger bygger på det beskatningsmønster som har vært. Det er ikke lagt opp til ekstremløsninger.

Wold sa at for å overleve i 1990 måtte de deltagende fartøyene ha en kvote som tilsvarte den for 1989, og at beskjed om kvoter måtte foreligge før nyttår.

Leine sa at det var liten forståelse for å utelukke en del av flåten. Han hevdet at det riktige måtte være å la alle deler av flåten tåle redusert deltagelse. Han fremhevet viktigheten av å behold en differensiert flåte.

Arctander ønsket å sette søkelyset på utkastet i reketrål fisket. Han hevdet at man hadde tømt Barentshavet for trålere med 135 mm maskevidde for så å fylle det med reketrålere som benyttet maskevidde på 35 mm. Han mente det var innlysende at dette måtte få betydning for bestanden. Han sa videre at man ikke kunne se neste år som et "normalår" og legge reguleringer opp etter dette. Neste år ville være et "bunnår" og dette bør sette sitt preg på reguleringene.

Paulsen spurte om hvor stor kvoten av kyst torsk ville kunne bli neste år hvis gytebestanden skulle opprettholdes.

Jacobsen svarte at et kvantum på 40.000 tonn var basert på et historisk nivå. De siste år hadde dette vært lavere og ville anslagsvis ligge på ca. 5 prosent i forhold til norsk-arktisk torsk. Han sa at uttaket i år på grunn av stopp i torskefiske antagelig hadde vært ca. 10.000 tonn.

Fladmark sa at høstingen ikke kunne baseres på gytebestanden, men at man måtte basere beskatningen på det optimale i forhold til bestanden i havet. Han sa videre at man måtte se på politiske løsninger og søke politisk assistanse. Problemene måtte sees i global sammenheng, for eksempel i forhold til muligheter ved Grønland, Canada og den sydlige halvkule. Videre måtte man vurdere tiltak for å redusere innsatsen i torskefiske via frivillige ordninger. Han pekte også på at torskekvoten i Nordsjøen ikke ble tatt.

Nerheim sa at det allerede var igang forberedelser til en arbeidsgruppe som skulle vurdere tiltak. Han sa det var nødvendig at de politiske myndigheter i samarbeid med organisasjoner for næringen kom frem til både et opplegg for 1990 og de nærmeste årene. Han fremhevet også at Regjeringen allerede hadde tatt konsekvensen av at problemene som måtte løses gikk utover Fiskeriavtalen.

Trulssen sa at alle deler av flåten hadde for stor kapasitet. Han mente at det også burde være en målsetning å vurdere den samfunnsøkonomisk mest rasjonelle måten å ta kvoten. Han spurte så om hvordan tilgjengeligheten ville bli de nærmeste årene.

Jacobsen svarte at man kunne forvente et bedre gyteinnsig neste år. I vårtorskefiske kunne en ikke forvente noe stort oppsving. Han sa videre at trålstatistikken kunne gi en pekepinn hvis man ønsket å tidsregulere fisket.

Wold sa at for å gi en del fartøyer muligheten til å overleve måtte andre utelukkes. Han mente at de største fartøyene samt autolinebåter burde utelukkes fra torskefiske neste år. Han sa videre at hvis

totalkvoten ble på 100.000 tonn i 1990 ville dette være tilstrekkelig til å gi de resterende fartøyene en fangst tilsvarende den for 1987.

Leine sa at det var vanskelig for representantene for Fiskarlaget å trekke bastante konklusjoner før Norges Fiskarlag var kommet frem til et samlet standpunkt.

Henriksen spurte om departementet kunne tenke seg å stimulere til at norske fartøyer "flagget ut" og hvilke virkemidler en i så fall ville ta i bruk.

Nerheim svarte at dette kunne være et element, men at departementet ikke kunne gi konkrete svar før det forelå en ny regjering.

Gullestad sa at det på forrige møte var fattet et vedtak som ga Fiskeridirektøren og Norges Fiskarlag i fellesskap i oppgave å utarbeide et forslag til deltagerbegrensning. Han sa at det arbeidet hadde stoppet opp som følge av de nye tallene som var kommet ut. Han spurte så om dette arbeidet skulle taes opp igjen.

Henriksen sa at det var gitt fullmakt til to arbeidsgrupper som skulle arbeide ut forslag til garnbegrensning og deltagerbegrensning. Han var usikker på om arbeidet kunne fortsette uten at mandatet ble utvidet.

V. J. Olsen sa at når et av elementene for reguleringene skulle baseres på fartøykvote, måtte deltagerkriteriene avgjøres.

Strand sa at man, på bakgrunn av en konkret sak, ikke kunne forvente hjelp fra departementet til fartøyer som ønsket å operere i fjerne farvann.

Nerheim sa at når det gjaldt den konkrete saken var det truffet et foreløpig vedtak som var negativt. Han sa videre at saken ble utredet på nytt i direktoratet, og at departementet så skulle se på saken på nytt. Han presiserte også at torskeprognosen var endret siden saken var oppe første gang.

Wold sa at han ville foreslå at man anmodet rekeflåten om å bruke skillerist og samtidig informerte om at det ville bli påbudt.

Johansen sa at kystrekefiskerne forventet og håpet på at risten ble innført fra 1. januar 1990, og at heller ikke havrekefiskerne var fremmed for at et påbud kunne komme.

V. J. Olsen sa at saken måtte ut til høring til de berørte organisasjonene før en regulering ble iverksatt. Han sa videre som en oppsummering at Reguleringsrådet hadde fått en orientering fra forskerne, uten at det var fremkommet hva tilrådingen for neste år kunne tenkes å ligge på, utover at kvoten ville være en del lavere enn inneværende år. Han sa også at når det gjaldt reguleringene for 1990 var disse drøftet i fortsettelse av møtet 20. - 21. september, uten at vedtak var fattet.

Henriksen ville presisere at det ikke var tatt standpunkt i bestemt retning når det gjaldt neste års reguleringer.

Norsk-arktisk torsk

	Fangst ('000 t)	Fiske- dødelighet F _{S-10}	Bestand ('000 t)	Gyte- bestand ('000 t)	Rekrutter (mill. 3 år)
1980	380	0.72	1239	(168)	170
1981	399	0.82	1087	(151)	386
1982	364	0.74	941	373	464
1983	290	0.74	763	326	758
1984	278	0.89	912	281	179
1985	308	0.79	1244	288	136
1986	430	0.89	1441	240	198
1987	523	0.98	1081	257	171
1988	392	0.90	686	189	222
1989	330	0.79	673	135	274

Prognose for fangst i 1990 og bestand i 1991:

Beskatnings- nivå	F _{S-10} 1990	Fangst 1990	Bestand 1991	Gytebestand 1991
F0.1	0.15	73	748	233
Fmax	0.24	111	707	212
Flow	0.32	143	673	194
Fmed	0.46	194	621	168
Fhigh=F89	0.78	288	524	120

Norsk-arktisk hvse

	Fangst ('000 t)	Fiske- dødelighet F ₄₋₇	Bestand ('000 t)	Gyte- bestand ('000 t)	Rekrutter (mill. 3 år)
1980	88	0.57	241	64	4
1981	77	0.62	189	123	7
1982	47	0.51	119	103	283
1983	22	0.42	71	67	402
1984	17	0.34	54	39	74
1985	41	0.46	167	33	16
1986	97	0.51	336	60	14
1987	151	0.60	281	34	9
1988	92	0.51	295	110	10
1989	57	0.40	164	89	15

Prognose for fangst i 1990 og bestand i 1991:

Beskatnings- nivå	F ₄₋₇ 1990	Fangst 1990	Bestand 1991	Gytebestand 1991
F0.1	0.13	14	93	80
Fmed	0.35	35	73	61
F89	0.40	39	70	58

NORSK-ARKTISK TORSK + KYSTTORSK. TUSEN TONN RUND VEKT.

	1977	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988 ¹⁾
Not	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0
Garn	125	121	100	86	120	107	89	116	81	59	47	42
Line	44	51	41	36	66	76	52	32	30	43	50	62
Juksa	59	46	30	39	36	39	29	30	38	31	11	8
Snurrevad	39	19	19	16	22	33	30	25	23	20	13	10
Annet/uspes.	0	8	3	5	7	6	4	6	4	3	3	3
Sum konvensjonelle	268	246	194	183	251	261	204	209	176	156	124	124
Trålere under 250 BRT	7,7	0,4	6,0	0,4	3,6	3,4	1,7	3,0	6,1	14,8	27	..
Ferskfisktrålere/Rund- frysetrålere over 250 BRT	114,5	103,2	86,6	58,1	50,6	48,2	47,6	37,1	41	61,4	102	..
Saltfisktrålere	7,5	9,5	10,4	7,7	8,8	6,6	7,5	5,7	6,4	10,2	16	..
Fabrikktrålere	35,5	29,9	29,6	15,2	13,0	10,8	11,2	9,2	9,5	15,6	28	..
Sum trålere	165	151	132	89	76	69	68	55	63	102	175	122
Totalt	433	397	326	272	327	330	272	264	239	258	299	246

¹⁾ Foreløpige tall.

TORSK NORD FOR 62° N 1987 FORDELT PÅ MÅNED
OG REDSKAP. TONN RUND VEKT. FORELØPIGE TALL

	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	Septemb.	Oktober	November	Desember	Total
Garn	4.051	6.075	12.709	13.976	1.746	275	169	324	786	961	2.154	2.133	46.960
line	4.944	6.541	5.512	5.302	3.126	1.471	505	451	833	1.995	6.336	13.078	50.195
Juksa	219	298	1.732	1.934	624	692	1.984	1.519	1.567	411	333	240	11.153
Sn.vad	540	1.108	4.262	3.243	514	376	922	471	395	473	424	203	12.930
Annet	167	293	453	379	65	49	119	245	82	161	571	406	2.987
Sum konv.	10.721	15.113	24.298	24.834	6.075	2.863	3.789	3.010	3.663	4.001	9.818	16.060	124.225
Trål	14.156	13.133	10.044	16.121	13.194	14.917	10.595	10.854	14.832	9.961	12.595	28.346	168.545
Total	24.877	28.246	34.322	40.955	19.269	17.780	14.384	13.864	18.295	13.962	22.413	44.406	292.773

TORSK NORD FOR 62° N 1988 FORDELT PÅ MÅNED
OG REDSKAP. TONN RUND VEKT. FORELØPIGE TALL

	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	Septemb.	Oktober	November	Desember	Total
Garn	5.106	7.289	13.020	6.459	1.160	363	209	951	847	539	1.916	3.831	41.691
line	7.116	10.503	11.620	3.236	2.457	1.483	401	591	469	732	7.269	15.332	61.209
Juksa	267	440	1.436	920	590	793	624	1.385	795	161	254	136	7.801
Sn.vad	472	1.890	4.198	1.379	464	403	292	394	302	134	164	443	10.535
Annet	185	347	343	88	61	346	42	453	65	124	1.314	608	3.975
Sum konv.	13.146	20.469	30.617	12.082	4.732	3.388	1.568	3.774	2.478	1.690	10.917	20.350	125.211
Trål	11.392	12.545	10.844	6.865	5.371	12.846	3.590	6.184	13.083	6.145	11.448	17.967	118.279
Total	24.538	33.014	41.461	18.947	10.103	16.234	5.158	9.958	15.516	7.835	22.365	38.317	243.490

Jakt ved: 09⁰⁵

Pin-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr. adr. Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

FISKERIDIREKTORATET
08718 12.OKT89

10.11.89
J.nr.1267/89
ark.,
ML/-

T E L E F A X

W

SITUASJONEN FOR NORSK-ARKTISK TORSK I 1990.

Arbeidsutvalget i Norges Fiskerilag behandlet i sak 107/89 "Situasjonen for norsk-arktisk torsk" i møtet 11.10.89 og fattet følgende vedtak:

"Norges Fiskerilag ser meget alvorlig på den bestandssituasjonen som nå tegnes for torsk og hyse. Dette er ikke i samsvar med tidligere uttalelser som er gitt fra forskerne, og heller ikke i samsvar med det vi hadde forventet på bakgrunn av rapporter fra fiskere om at en mener å registrere gode forekomster spesielt av torsk, og at det igjen synes å være "liv i havet".

Norges Fiskerilag vil imidlertid understreke at de tallene som nå foreligger er basert på en foreløpig rapport fra arbeidsgruppen i ICES. De endelige anbefalingene vil først bli gitt på ACFM's møte i begynnelsen av november.

Norges Fiskerilag vil i likhet med hva som har vært praksis de senere år gå inn for at forskernes anbefalinger legges til grunn ved fastsettelse av kvoter for 1990.

Det kan føre til at kvotene for 1990 vil bli betydelig redusert i forhold til de kvoter vi har hatt til disposisjon i 1989. Torsk er uten sammenligning det fiskeslaget som har størst økonomisk betydning for norsk fiskerinæring, og i perioden 1983-1988 utgjorde torsk sammen med hyse 36% av total førstehåndsverdi. Når vi ser på de problemer vi har hatt på kysten i 1989 er det helt klart at enhver reduksjon i kvotene for torsk og hyse vil ha svært alvorlige konsekvenser for fiskerne og for aktiviteten på kysten.

For å møte de økonomiske problemer næringen vil stå overfor med reduserte kvoter er det nødvendig med omfattende tiltak både overfor flåte, industri og de kystsamfunn som rammes. Norges Fiskerilag understreker at disse problemene på langt nær kan løses innenfor rammen av en fiskeriattale, og at det derfor er nødvendig å drøfte tiltak utenfor rammen av en fiskeriattale.

Norges Fiskerilag vil på denne bakgrunn be om et møte med Statsministeren for å gjennomgå situasjonen for næringen og kysten og drøfte nødvendige tiltak både på sjø- og landsiden.

Norges

Fiskerilag 8718 12. OKT 89

FISKERIDIREKTORATET

Post-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr.adr. Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskerilaget vil videre be om at det nedsettes en hurtigarbeidende gruppe med representanter for myndighetene og næringen. Gruppen må få i mandat å foreta en ytterligere kartlegging av konsekvensene og hvilke tiltak som er nødvendige.

Norges Fiskerilag understreker at det haster med å komme i gang med dette arbeidet, og vil derfor be om at møtet med Statsministeren avholdes snarest.

De stadige nedjusteringene vi har fått i forskernes vurderinger for bestandssituasjonen de senere år viser klart at innsatsen i forskningen ikke er tilstrekkelig.

Norges Fiskerilag vil på denne bakgrunn gjenta kravet om at forskningsaktiviteten styrkes slik at man om mulig kan unngå lignende situasjoner i framtida.

Norges Fiskerilag vil minne om at alle land som beskatter den norsk-arktiske torsken har et felles ansvar for å komme fram til et beskatningsmønster som tilsier en forsvarlig oppbygging av bestanden. Norske myndigheter må derfor ta initiativ overfor de andre aktuelle land for å komme fram til et forsvarlig beskatningsmønster. Dette gjelder også i Svalbard-sonen.

Norges Fiskerilag mener det er nødvendig at kontrollaktivitetene intensiveres. I den forbindelse er det spesielt viktig å bedre kontrollen med hvilke kvanta som tas opp av andre fiskerinasjoner."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Vigdís Harsvik
Vigdís Harsvik

Elling Lorentsen
Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskerilag
Gruppeorganisasjoner

ORIENTERING OM SKILLERIST I REKEFISKE.

V. J. Olsen ga ordet til Hans Edvard Olsen for en orientering om bruk av skillerist i reke-trål.

H. E. Olsen sa at forsøkene med bruk av sorteringsnett var startet opp i 1984 i regi av Fiskeridirektoratet. Dette hadde ført til at mange felt som ellers ville blitt stengt på grunn av innblanding hadde vært holdt åpne. Sorteringsnettet var imidlertid ikke så effektivt som ønsket. Den såkalte sorteringsristen (Nordmørsrist) representerte en videreutvikling. Den var prøvet ut i løpet av 1989. På bakgrunn av gode resultat var det nå fremmet forslag om å påby bruk av denne innenfor 12 n.m. i Nordland, Troms og Finnmark. I resten av Norges økonomiske sone var det tenkt en mykere overgang ved å tillate fiske med rist på stengte felt. I forbindelse med at saken skal taes opp med Sovjet har FTFI forberedt en informasjonsvideo. Det er også ønskelig å ta risten i bruk i Svalbardsonen. For tiden foregår prøver ved Svalbard. Skilleristen har vist stor effektivitet i å skille ut småfisk, i hovedsak torsk og hyse, men også uer og blåkveite.

V. J. Olsen spurte om hvorfor ikke forslaget omfattet bruk i havrekefiske.

H. E. Olsen svarte at i kystområdene hadde man drevet forsøk i 6 år. Fiskerne var fortrolig med risten og ønsket å bruke denne. Han sa videre at i havrekefiske var ikke risten utprøvd og at man derfor ønsket en mykere overgang, for eksempel i løpet av et år.

V. J. Olsen mente at situasjonen etter ACFM møte var endret så dramatisk at man burde vurdere om ikke risten kunne påbys over hele linjen.

Fladmark spurte hvordan risten fungerte.

H. E. Olsen svarte at risten var montert skrått foran trålposen. Fisken

ble via et ledenett ført mot risten. Avstanden mellom spilene førte til at reker passerte gjennom, mens fisken ble presset opp og ut gjennom et hull i trålen.
